

Айзък Азимов

Океаните на Венера

ПРЕДГОВОР

Тази книга е публикувана за първи път през 1954 г. и повърхността на Венера е описана в съответствие с астрономическите схващания за този период.

От 1954 г. насам, обаче, астрономическите познания за вътрешната част на Слънчевата система отбелязаха огромен прогрес благодарение на използването на радарни лъчи и ракети.

В края на 1950-те количеството получени от Венера радиовълни направиха повърхността ѝ да изглежда много по-гореща, отколкото се предполагаше тогава. На 27 август 1962 г. към Венера беше изстреляна ракетна сонда, наречена „Маринър II“, която на 14 декември 1962 г. премина на разстояние 21 000 мили от повърхността ѝ. При измерването на излъчените от планетата радиовълни се оказа, че повърхностната температура наистина е навсякъде значително по-висока от точката на кипене на водата.

Това означава, че не само всесветски океан, както е описано в тази книга, а изобщо никакъв океан няма на Венера. Всичката вода на тази планета е във формата на водна пара в нейните облаци, а повърхността ѝ е гореща и напълно изсъхнала. Освен това, атмосферата на Венера е по-гъста, отколкото се предполагаше и се състои почти изключително от въглероден двуокис.

През 1954 г. не е било известно също за колко време Венера се е завъртала около оста си. През 1964 г. отразените от повърхността ѝ радарни лъчи показаха, че тя прави един пълен оборот около оста си за 243 дни (с единадесет дни повече от нейната година) и в „неправилна“ посока в сравнение с други планети.

Надявам се, въпреки това, че тази история ще се хареса на читателите, но не бих желал да бъдат заблудени, приемайки за истина част от материала, който е бил „акуратен“ през 1954 г., но сега е вече остарял.

1. ПРЕЗ ОБЛАЦИТЕ НА ВЕНЕРА

Лъки Стар и Джон Бигман Джонс се отблъснаха от свободната от гравитация Космическа станция №2 към планетния коустер¹, който ги чакаше с отворен въздушен шлюз. Движенията им бяха грациозни вследствие на дългата практика в условията на безтегловност, независимо че телата им изглеждаха дебели и гротескни в космическите скафандри.

Бигман изви гърба си като дъга, докато се движеше и проточи шия, за да погледне още веднъж Венера.

– Космос! Би ли погледнал тази скала? – прозвуча силно гласът му през радиото на скафандъра в ушите на Лъки.

Всеки инч от тялото на Бигман с ръст пет фута и два инча беше под въздействието на вълнуващата гледка. Той беше роден и израснал на Марс и никога през живота си не беше виждал Венера от толкова близо. Беше свикнал да гледа само червено-кафеникави планети и скалисти астероиди. Беше дори посещавал синьо-зелената Земя. Но тук сега имаше нещо, което бе изключително сиво и бяло.

Венера изпълваше повече от половината небе. Тя се намираще само на две хиляди мили от космическата станция, на която бяха те. Друга космическа станция имаше на противоположната страна на планетата. Тези две станции изпълняваха ролята на приемателни депа за обвързаните с Венера космически кораби и се движеха около нея с тричасов период на завъртане, следвайки се една друга като две малки кученца, гонещи вечно своите опашки.

Все пак от тези космически станции, макар и така близо до Венера, не можеше да се види нищо от повърхността на планетата. Не се виждаха никакви континенти, океани, пустини или планини и никакви зелени долини. Белота, само ослепителна белота, осяяна с преместващи се сиви линии.

Белотата представляваше турболентен облачен слой, който висеше вечно върху цялата Венера, а сивите линии маркираха границите, където облачните маси се срещаха и сблъскваха. От тези граници надолу се движеше пара, а под сивите линии върху невидимата повърхност на Венера валеше дъжд.

---

1. Космически кораб за къси разстояния, обикновено за връзка между планетата и космическите станции в орбита около нея.

– Няма полза да наблюдаваме Венера, Бигман – каза Лъки Стар. – Ще виждаш за известно време голяма част от нея, като приближим. На Слънцето трябва да кажеш сбогом.

Бигман изсумтя. За привикналите му към условията на Марс очи дори гледаното от Земята Слънце му се струваше раздуто и прекалено ярко. Слънцето, гледано от орбитата на Венера, представляваше подпухнало чудовище, то беше 2 1/4 пъти по-ярко от познатото на Бигман Слънце на Марс. Лично той беше Доволен, че облаците на Венера щяха да го скрият. Беше доволен също, че космическата станция винаги нагласяваше своите крила по такъв начин, че да блокират слънчевата светлина.

– Е, смахнат марсианецо, качваш ли се? – попита Лъки.

Бигман беше спрял на входа на отворения шлюз, опирайки се с ръка на ръба му. Той все още гледаше към Венера. Видимата ѝ половина бе почти изцяло огряна от Слънцето, но в източния ѝ край настъпваше нощната сянка, премествайки се бързо с движението на станцията по орбитата си.

Лъки, който все още се движеше, хвана на свой ред ръба на шлюза и постави другата си ръка на задника на Бигман. В условията на безтегловност малкото тяло на Бигман се премятеше навътре, докато фигурата на Лъки се люлееше отвън.

Лъки сви мускула на ръката си и с леко плавно движение се понесе навътре. Нямаше причина да му е леко на сърцето в този момент, но бе принуден да се усмихне като видя Бигман разперен като орел във въздуха да се задържа неподвижен с опрян на вътрешния шлюз връх на пръста на облечената в специална ръкавица ръка. Външният шлюз се затвори след Лъки.

– Слушай, важна клечко – каза Бигман. – Някой ден ще те зарежа и ти ще можеш да си вземеш друг...

Въздухът изпълни със съскане малкото помещение и вътрешният шлюз се отвори. Двама мъже преплаваха бързо през него, избягвайки клатушкащите се крака на Бигман.

– Срещате ли някакви трудности, джентълмени? – попита вторият мъж, който беше по-висок и с по-светла коса, но имаше също толкова големи мустаци.

– Можете да ни помогнете като ни дадете стая и ни оставите да си свалим скафандрите – каза надменно Бигман, който бе стъпил на пода и свалеше скафандъра си, докато говореше. Лъки беше вече смъкнал своя.

Мъжете минаха през вътрешния шлюз и той също се затвори след

тях. Скафандрите с изстудена от космическия студ външна повърхност се покриха целите със скреж, когато влагата от топлия въздух в коустера се пресече върху тях. Бигман ги метна върху облицованите с керамични плочки полица, където ледът можеше да се топи.

– Да видим сега – каза тъмнокосия мъж. – Вие двамата сте Уилям Уилямс и Джон Джонс. Така ли е?

– Аз съм Уилямс – каза Лъки.

Да използва този псевдоним при нормални условия беше станало за Лъки втора природа. За членовете на Научния съвет беше обичайно винаги да избягват публичността. Това особено се препоръчваше сега при тази объркана и несигурна обстановка на Венера.

– Надявам се, че документите ни са в ред, а багажът ни е на борда – продължи Лъки.

– Всичко е наред – каза тъмнокосият. – Аз съм пилотът, Джордж Ривъл, а това е моят помощник Тор Джонсън. Потегляме след няколко минути. Кажете ни, ако се нуждаете от нещо.

На двамата пътници бе показана тяхната малка каюта, а Лъки тихо въздъхна. Той никога не се чувстваше твърде удобно в Космоса освен в своя крайцер „Светкавичния Стар“, който сега почиваше в хангара на космическата станция.

– Между другото, нека ви предупредя, че щом напуснем орбитата на космическата станция, няма да бъдем повече в състояние на безтегловност – каза Тор Джонсън с плътен глас. – Ако хванете космическа болест...

– Космическа болест! – извика Бигман. – Планетен селяндур, още от бебе понасям промяна на гравитацията по-добре, отколкото вие сега! – Той опря пръст на стената, направи едно бавно салтомортале, докосна отново стената и завърши със стъпала на половин инч от пода. – Опитайте това някой ден, когато се чувствате истински мъж.

– Я виж – усмихна се помощник-пилотът, – какъв дребосък, а толкова пъргав!

– Дребосък! – пламна веднага Бигман. – Защо мило приятелче... – извика Бигман, но ръката на Лъки беше вече на рамото му и той преглътна останалата част от изречението – Ще се видим на Венера – промърмори заплашително той.

Тор, продължавайки да се усмихва, последва своя командир към командната кабина в челото на кораба.

– Слушай, Лъки, какво ще кажеш за тези мустаци – попита Бигман, чийто гняв бе преминал веднага. – Никога не съм виждал толкова

големи.

– Те са само един венериански обичай, Бигман – отвърна Лъки. – Мисля, че практически всички на Венера си пускат такива мустаци.

– Така ли? – попита учудено Бигман, поглаждайки с пръсти мястото над горната си устна. – Чудя се, как ли ще изглеждам с тях.

– С толкова големи ли? – усмихна се Лъки. – Ще скрият цялото ти лице.

Той избегна юмручния удар, който Бигман се опита да му нанесе, точно когато подът затрепери леко под краката им и „Венюс Марвъл“ напусна космическата станция. Коустерът обърна своя нос към стесняващата се спирална траектория, която щеше да го свали „долу“ на Венера.

Лъки почувствува облекчение, когато корабът започна да набира скорост. Кафявите му очи бяха замислени, а умното му лице с фини черти бе спокойно. Той беше висок и изглеждаше слаб, но зад измамната слабост се криеха стоманени мускули.

Животът беше дал много добро и много лошо на Лъки. От малък бе останал сирак. Беше загубил родителите си при едно пиратско нападение в околностите на самата Венера, към която се приближаваше сега. Той бе отгледан от двамата най-скъпи приятели на баща му: Хектор Конуей, сега шеф на Научния съвет и Огъстъс Хенри, секторен директор в същата организация.

Лъки беше възпитаван и обучаван с мисълта, че един ден сам трябва да стане член на същия този Научен съвет, чиито сила и функции го правеха най-важната, макар и все още малко позната институция в Галактиката.

Само преди една година, след завършване на академията, Лъки бе станал негов пълноправен член и се бе посветил на прогреса на човечеството и унищожаване враговете на цивилизацията. Той беше и вероятно още много години щеше да остане най-младия член на Съвета.

Все пак Лъки бе спечелил вече първите си битки. В пустините на Марс и сред слабо осветените скали на Астероидния пояс той се беше срещал със закононарушителите и бе триумфирал над тях.

Но войната с престъпността и злото не е краткосрочен конфликт. Сега Венера бе център на неприятностите. Те бяха смущаващи отчасти поради мъглявите подробности относно тях.

Председателят на Научния съвет Хектор Конуей хапеше долната си устна.

– Не съм сигурен дали това е сириусианска конспирация срещу

Слънчевата конфедерация или е само дребен бандитизъм. Местните хора там са склонни да гледат сериозно на тази работа.

– Изпращал ли си някой от нашите експерти? – попита Лъки, който се беше върнал наскоро от Астероидите и го слушаше внимателно.

– Да, Евънс – отвърна Конуей.

– Лу Евънс ли? – попита отново Лъки и очите му светнаха от удоволствие. – Той бе един от моите другари по стая в Академията. Добър е.

– Наистина ли? Венерианската служба на Съвета е поискала отстраняването му, както и разследване по обвинение в корупция!

– Какво? – скочи ужасен Лъки. – Чичо Хектор, това е невъзможно!

– Искаш ли да отидеш там и сам да видиш?

– Ще отида! Велики звезди и малки астероиди! Аз и Бигман ще излетим веднага щом „Светкавичния Стар“ бъде готов за полет.

И сега Лъки гледаше замислено през люка в последния етап от полета си. Нощната сянка бе покрила Венера и от един час се виждаше само чернота. Всички звезди бяха закрити от огромното тяло на Венера.

После те отново излязоха на Слънце, но само за да се смени чернотата със сивота. Бяха твърде близо, за да видят планетата като цяло и дори облаците. Всъщност, те се намираха в самия облачен слой.

– Космос, колко щеше да ми е неприятно, ако трябваше да пилотирам кораб през тази мръсотия! – възкликна Бигман, който току-що бе избърсал устата си след приключването на един сандвич с пиле.

Крилата на кораба бяха в разгънато положение, за да се възползват от атмосферата и в резултат на това имаше определена разлика в качеството на движение на кораба. Чувствуваеше се напорът на ветровете и спускането и издигането на теченията.

Пътуващите в Космоса кораби не са пригодени за коварството на плътната атмосфера. Поради тази причина планети като Земята и Венера, обгърнати от дебели въздушни слоеве, се нуждаят от космически станции. До тези космически станции отиват корабите от дълбокия Космос. От станциите коустери с крила, които се разгъват и прибират, възсядат сложните въздушни течения към повърхността на планетата.

Бигман, който можеше да пилотира кораб от Плутон до Меркурий със завързани очи, би се изгубил при първия сблъсък с атмосфера. Дори Лъки, който при своето интензивно обучение в Академията беше пилотирал коустер, сега не би желал да върши тази работа сред обгръщащите го отвсякъде облаци.

– Допреди кацането на първите изследователи на Венера всичко,

което човечеството бе виждало от нея, бе външната повърхност на тези облаци – каза Лъки. – Тогава имаше странни схващания за планетата.

Бигман не каза нищо. Той проверяваше дали в целофановия контейнер не се е скрил още някой сандвич с пиле.

– Никой не можеше да каже с каква скорост Венера се върти около оста си или дали изобщо се върти – продължи Лъки. – Никой не знаеше състава на атмосферата ѝ. Знаеше се, че съдържа въглероден двуокис, но до края на 1900-те астрономите считаха, че на Венера няма вода. Когато на нея почнаха да кацат кораби, човечеството откри, че това не е така.

Той отново млъкна. Съзнанието му се върна още веднъж към шифрованата космограма, която бе получил в полунощ на разстояние десет милиона мили от Земята. Беше от Лу Евънс, неговия стар другар, комуто бе съобщил по субетера, че е на път за Венера.

– Стой настрана! – бе краткият рязък, но ясен отговор.

Само толкова? Това не бе в стила на Евънс. За Лъки подобно съобщение означаваше неприятност, голяма неприятност, а не само „Стой настрана!“. Вместо това, той бе повишил производството на енергия от микрореактора с едно деление и бе увеличил до максимум ускорението.

– Става ти забавно, Лъки – говореше Бигман, – като си помислиш, че някога, преди много години, всички хора са били струпани на Земята. Не са могли да я напуснат, колкото и да са се опитвали. Не са знаели нищо за Марс, Луната и други космически обекти. Това ме потрися.

Точно в този момент те пробиха облачната бариера и дори мрачните мисли на Лъки изчезнаха при открилата се пред очите им гледка.

Промяната стана внезапно. Както бяха заобиколени от нещо като вечна млечна пелена, изведнъж около тях остана само прозрачен въздух. Всичко отдолу се къпеше в ярка перлена светлина. Над тях бе останала долната сива повърхност на облациите.

– Хей, Лъки, виж! – извика Бигман.

Венера се простираше под тях на много мили във всяка посока, а повърхността ѝ представляваше плътен килим от синьо-зелена растителност. Върху нея нямаше долини или възвишения. Цялата бе абсолютно равна, сякаш бе подравнена от гигантска атомна резачка.

Не можеше да се види нищо нормално за една земна сцена. Никакви пътища или сгради, никакви градове или потоци. Докъдето стигне погледът се простираше само синьо-зелена неизменност.

– Причината е въглеродният двуокис – поясни Лъки. – С тази част от въздуха се хранят растенията. В атмосферата на Земята има само три

стотни процента от него, обаче тук той е почти десет процента.

– А защо е така светло въпреки тези облаци? – попита Бигман, който бе живял години наред във фермите на Марс и знаеше за въглеродния двуокис.

– Забравяш, Бигман – отвърна с усмивка Лъки. – Тук Слънцето е повече от два пъти по-ярко, отколкото на Земята. – После той погледна през люка и усмивката му изчезна. – Странно – промърмори Лъки и се отвърна от прозорчето. – Бигман, ела с мен в пилотската кабина.

С две крачки той излезе от каютата, а след още две беше вече при пилотската кабина. Вратата не беше заключена. Лъки я отвори. Двамата пилоти Джордж Ривъл и Тор Джонсън бяха на местата си с вперени в командното табло очи. При влизането им нито един от двамата не се обърна.

– Мъже... – каза Лъки. Никакъв отговор.

Той докосна рамото на Джонсън и то трепна нервно, отхвърляйки ръката му.

Младият член на Съвета сграбчи Джонсън за двете рамена и извика:

– Заеми се с другия, Бигман!

Дребният му приятел вече вършеше същата работа без да задава въпроси, атакувайки с яростта на боксьор от най-леката категория.

Лъки отхвърли Джонсън от себе си. Последният се олюля назад, после възстанови равновесието си и атакува. Лъки избегна мощния му удар и му нанесе десен прав по челюстта. Джонсън падна и не мръдна. Почти в същия момент, с бързо и сърчно извиване на ръката, Бигман хвърли Ривъл на пода и му изкара въздуха.

Бигман измъкна двамата пилоти извън пилотската кабина и затвори вратата зад тях. После се върна и завари Лъки трескаво да манипулира с лостовете за управление.

– Какво стана? – едва сега попита Бигман.

– Ние не намалявахме ъгъла на наклона – отвърна мрачно Лъки. – Наблюдавах повърхността, а тя се приближаваше твърде бързо. Все още продължава да се приближава със същата скорост.

Той отчаяно търсеше специалния лост за елероните, чиито лопатки регулираха ъгъла на полета. Синята повърхност на Венера беше вече много по-близо. Тя бързаше към тях.

Очите на Лъки следяха манометъра, който измерваше налягането на въздуха над тях. Колкото ставаше по-високо, толкова по-близо бяха до повърхността. Сега то се покачваше по-бавно. Юмрукът на Лъки се

затваряше все по-плътно върху двойния лост, стискайки вилките една към друга. Така трябваше. Той не смееше да приложи пълната сила твърде бързо, защото елероните можеха да бъдат напълно откъснати от връхлитащия върху кораба силен вятър.

Все пак, преди да достигнат повърхността, трябваше да компенсират само петстотин фута.

С издути ноздри и опънати вратни жили Лъки управляваше тези елерони срещу вятъра.

– Заемаме хоризонтално положение – каза задъхан от вълнение Бигман. – Заемаме...

Обаче нямаше достатъчно място. Синьо-зелената повърхност се приближаваше все повече, докато изпълни целия хоризонт. После с твърде големи скорост и ъгъл на наклона „Венюс Марвел“ с Лъки Стар и Бигман Джонс на борда си се блъсна в повърхността на планетата Венера.

2. ПОД ОКЕАНСКИЯ КУПОЛ

Ако повърхността на Венера беше това, което изглеждаше на пръв поглед, „Венюс Марвел“ щеше да се разбие на парчета и да изгори напълно. А кариерата на Лъки Стар би завършила в този момент.

За щастие растителността, която изглеждаше така гъста, не беше нито трева, нито храсти, а водорасли. Равнината не беше повърхност от почва и скали, а повърхност на океан, който покриваше цялата планета.

Но дори при това положение „Венюс Марвел“ се удари в него с ужасен трясък и разкъса лигавите водорасли, проправяйки си път към дълбините. Лъки и Бигман бяха отхвърлени към стените.

Един обикновен кораб щеше да бъде смазан, но „Венюс Марвел“ бе конструиран така, че да може да влиза във водата с голяма скорост. Шевовите му бяха плътни, а формата аеродинамична. Крилата му, които Лъки нямаше време, нито знаеше как да прибере, бяха откъснати, а корпусът изпъшка от удара, но издържа.

Корабът се спускаше все по-надолу в зелено-черния мрак на венеианския океан. Плътната покривка от водорасли спираше почти напълно проникващата през облаците светлина. Изкуственото осветление на кораба не работеше. Очевидно при удара беше излязло от строя.

В главата на Лъки беше хаос.

– Бигман! – извика той.

Лъки опипа малкия гръден кош на марсианеца. Сърцето му биеше равномерно и той въздъхна с облекчение.

Лъки нямаше как да разбере какво бе станало с кораба. Знаеше, че в обгърналия ги пълен мрак няма да може да разбере как се управлява. Оставаше му само да се надява, че триенето на водата ще спре кораба, преди той да се е ударил в дъното.

Лъки потърси пипнешком отново Бигман и внимателно го изследва. На слепоочието му имаше подутина, но, доколкото успя да разбере, нямаше нищо счупено.

Бигман примига и изпъшка.

– Спокойно, Бигман – прошепна Лъки. – Ще се оправим.

Той далеч не беше сигурен в това, когато излезе в коридора. Пилотите трябваше да са живи и склонни към сътрудничество, ако на кораба бе съдено да стигне отново до родното пристанище.

Те се бяха изправили в седнало положение и започнаха да

примигват, когато светлината от фенерчето на Лъки премина през вратата.

– Какво стана? – изпъшка Джонсън. – В един момент бях при управлението и после...

В очите му нямаше никаква враждебност, само болка и объркване.

„Венус Марвел“ се върна отчасти към нормалното си състояние. Корабът беше тежко пострадал, но работата на прожекторите му отпред и отзад беше възстановена, а аварийното захранване включено, за да ги снабдява с цялата необходима за работата им енергия. Шумът от витлото се чуваше слабо, а коустерът показваше достатъчно добре своята трета, функция. Този кораб можеше да пътува не само в Космоса и във въздуха, но също и под водата.

Джордж Ривъл влезе в командната кабина. Той беше отчаян и очевидно объркан. На бузата си имаше рана, която Лъки беше измил, дезинфектирал и обилно напръскал с коагулум.

– Имаше няколко малки теча, но аз ги отстраних – каза Ривъл. – Крилата ги няма, а всички главни акумулатори са за отпадъци. Корабът се нуждае от голям брой поправки, но независимо от това, ние имаме късмет. Свършихте добра работа, мистър Уилямс.

– Предполагам, че ще ми обясните какво се случи – рече Лъки.

Ривъл се изчерви.

– Не зная. Мразя да говоря така, но не зная – отвърна той.

– А какво ще кажете вие? – обърна се Лъки към другия.

Тор Джонсън, който оправяше радиото, само поклати глава.

– Последните ясни мисли, които си спомням, са от времето, когато все още бяхме в облачния слой – каза Ривъл. – Оттогава не си спомням нищо до момента, в който открих, че се вирам във вашето фенерче.

– Използвате ли вие или Джонсън някакви наркотици? – попита Лъки.

Джонсън му хвърли гневен поглед.

– Не, никакви – измърмори той.

– Тогава какво ви извади от строя и двамата едновременно?

– Бих желал да зная – отвърна Ривъл. – Слушайте, мистър Уилямс, и двамата не сме аматьори. Нашите документи са за пилоти първи клас на коустер. – Той изпъшка. – Или поне бяхме първокласни пилоти. Може би след този инцидент ще ни бъдат отнети свидетелствата за правоуправление.

– Ще видим – рече Лъки.

– Хей, слушайте – сопна се Бигман, – каква е ползата да се говори

за това, което е вече минало и си е отишло? Къде сме сега? Това искам да зная. Къде отиваме?

– Ние сме далеч от нашия курс – отвърна Тор Джонсън. – Толкова мога да ви кажа. Ще минат пет или шест часа преди да се отправим към Афродита.

– Дебели Юпитер и малки сателити! – извика Бигман, взирайки се с отвръщение в чернотата отвън. – Пет или шест часа в тази черна каша?

Афродита бе най-големия град на Венера с население над четвърт милион души.

Когато „Венюс Марвел“ стигна на една миля от него, водата наоколо бе осветена до зелена полупрозрачност от светлините му. Сред това тайнствено сияние можеха добре да бъдат различени тъмните загладени форми на спасителните съдове, които бяха изпратени да ги посрещнат след установяването на контакт по радиото. Те се плъзгаха до тях като мълчаливи спътници.

Колкото до Лъки и Бигман, те за пръв път виждаха един от венерианските подводни куполообразни градове. Омаяни от чудния обект пред тях, те почти забравиха неприятностите, през които току-що бяха минали.

От разстояние той приличаше на смагардовозелен приказен мехур, пробляскаващ заради водата между тях и него. Те смътно можеха да различат сградите и мрежовата конструкция от колони, която подпираше градския купол, укрепвайки го срещу тежестта на водата над него.

Той стана по-голям и засвети по-ярко, когато се приближиха. С намаляването на пласта вода между тях и купола, зеленият цвят стана по-светъл. Градът Афродита изглеждаше по-реален, по-малко приказен, но още по-великолепен.

Накрая те се плъзнаха в огромен въздушен шлюз, който бе в състояние да побере малка флота товарни кораби или голям боен крайцер, и зачакаха да бъде изпомпана водата. След това „Венюс Марвел“ бе пренесен от шлюза в грава на силово поле.

Лъки и Бигман видяха как свалиха багажа им, сбогуваха се тържествено с Ривъл и Джонсън и взеха един скимър за към хотел Белвю-Афродита.

Бигман гледаше през извития прозорец, докато техният скимър със своите въртящи се с внушително достойнство жиро-крила се носеше леко сред градските колони.

– И така, това е Венера – каза той. – Все пак не зная дали си струва да се мине през толкова перипетии заради нея. Никога няма да забравя

как океанът идваше насреща ни!

– Страхувам се, че това беше само началото – рече Лъки.

Бигман погледна неспокойно своя голям приятел.

– Наистина ли мислиш така?

– Зависи – сви рамена Лъки. – Нека видим какво има да ни каже

Евънс.

Зеленият салон на Белвю-Афродита беше точно това, което показваше името му. Характерът на осветлението и неговото трепкане придаваше на масите и на гостите вид като на потопени в океана. Таванът представляваше обърната с дъното надолу купа, под която се въртеше бавно огромен сферичен аквариум, поддържан от изкусно поставени греди. Водата в него беше изпъстрена с ивици венериански водорасли, а сред тези колоритни „морски панделки“ плуваха най-красивите форми на живот на тази планета.

Отначало Бигман беше влязъл тук с намерение да вечеря. Той бе отегчен от липсата на меню за пунш, смутен от присъствието на келнери-хора, и обиден от факта, че в Зеления салон се яде само храна, доставена от управата и нищо друго. Той малко се успокои, когато мезето се оказа вкусно, а супата много добра.

В този момент засвири музиката, куполообразният таван започна постепенно да увеличава интензивността си на светене, а сферичният аквариум се завъртя.

Бигман зяпна от учудване и забрави за вечерята.

– Погледни това – каза той.

Лъки гледаше. Морските панделки бяха с различна големина. Те варираха от малки нишки с дължина два инча до широки и извиващи се пояси, които се простираха на повече от един ярд от единия до другия си край. Всички морски панделки бяха тънки като лист хартия и се движеха посредством свиване и разпускане на телата си. Те правеха вълнообразни движения, които преминаваха по цялата им дължина.

Всяка една от тях флуорисцираше и искреше с вестна светлина. Гледката беше великолепна. По страните на всяка морска панделка имаше малки ярки светлинни спирали: тъмночервени, розови и оранжеви, а също няколко сини и виолетови. Сред по-големите екземпляри имаше и такива с бели спирали. Те всички бяха обляни от светлозелената външна светлина. Като плуваха, цветните линии искряха и се преплитаха. За смаяното око те сякаш оставяха следи като небесна дъга във водата, изbledнявайки само за да бъдат подновени с още по-ярки цветове.

Бигман неохотно се върна към десерта си. Келнерът го беше

нарекъл „желе от водорасли“ и отначало дребният мъж бе погледнал блюдото с подозрение. Желето от водорасли бе на меки оранжеви воали, които бяха слепени един с друг, но достатъчно лесно се отделяха с лъжицата. За момент те оставаха сухи и безвкусни за езика, но после внезапно се стопяваха в гъста сиропирана течност, която беше истинска наслада.

– Космос! – възкликна учудено Бигман. – Опита ли десерта?

– Какво? – попита разсеяно Лъки.

– Няма ли да опиташ десерта? Прилича на гъст сок от ананас, само че е един милион пъти по-вкусен... Какво има?

– Имаме компания – отвърна Лъки.

– Ау, давай – рече Бигман и понечи да се обърне на стола, за да огледа другите посетители.

– Не бързай – каза спокойно Лъки и Бигман замръзна.

Той чу тихите стъпки, които се приближаваха към тяхната маса. Опитва се да завърти очите си. Бе оставил бластера в стаята, но ножътно поле беше в джоба на пояса му. На външен вид той приличаше на украшение към ланец за часовник, но при нужда можеше да среже човек на две. Бигман го пипна, за да се увери, че е на мястото си.

– Мога ли да се присъединя към вас? – попита един глас зад него.

Бигман стисна ножа-силово поле и бе готов за бързи действия. Но човекът бе всичко друго, но не и опасен. Беше дебел, но дрехите му стояха добре. Имаше кръгло лице, а посивяващата му коса бе грижливо сресана на темето, въпреки че не успяваше да скрие плешивостта му. Очите му бяха малки, сини и изпълнени с доброта. И, разбира се, имаше голям сив мустак съобразно модата на Венера.

– Моля, седнете – каза спокойно Лъки. Цялото му внимание изглежда бе съсредоточено в чашката горещо кафе, която държеше в дясната си ръка.

Дебелият мъж седна и постави ръце върху масата. Едната му китка беше оголена и леко засенчена от дланта на другата ръка. За момент едно овално петно върху китката потъмня и стана черно. В него малки жълти точки светлина танцуваха и проблъскаха в познатите очертания на Голямата мека и Орион. После петното изчезна и остана само една обикновена възпълничка китка и усмихнатото кръгло лице на дебелият мъж над нея.

Този опознавателен знак на Научния съвет не можеше нито да се забрави, нито да се имитира. Методът на неговото управляемо появяване посредством усилие на волята беше почти най-строго охраняваният

секрет на Съвета.

– Казвам се Мел Морис – представи се дебелият мъж.

– Досетих се – каза Лъки. – Описаха ми как изглеждате.

Бигман се облегна назад и върна ножа обратно на мястото му. Мел Морис беше шеф на Венерианската секция на Съвета. Бигман беше чувал за него. Той очакваше борба. Може би светкавично блискане на кафе в лицето на дебелия мъж, преобърнатата маса и от там нататък каквото и да било друго.

– Венера изглежда необикновено и красиво място – каза Лъки.

– Нашият флуоресциращ аквариум ли сте наблюдавали?

– Много е зрелищен – отвърна Лъки.

Венерианският член на Съвета се усмихна и вдигна пръст. Келнерът му донесе чашка горещо кафе. Морис го остави малко да изстине и каза тихо:

– Предполагам, че сте разочарован да ме видите тук. Мисля, че очаквахте друга компания.

– Очаквах неофициален разговор с един приятел – рече хладно Лъки.

– Всъщност вие изпратихте съобщение до члена на Съвета Евънс да се срещне тук с вас.

– Виждам, че знаете.

– Да. От известно време Евънс е следен отблизо. Кореспонденцията му се преглежда, а разговорите подслушват.

Те говореха много тихо. Дори Бигман ги чуваше трудно. Той отпи-ваше от кафето и не даваше вид, че думите стигат до него.

– Сбъркали сте като сте постъпили така.

– Като негов приятел ли говорите?

– Да.

– И като ваш приятел, предполагам, ви е предупредил да стоите настрана от Венера.

– Значи и това знаете?

– Да. А при кацането си на Венера имавте инцидент с почти фатален изход. Прав ли съм?

– Да. И загатвате, че Евънс се е страхувал от едно такова събитие ли?

– Да се е страхувал ли? Велики Космос, Стар, вашият приятел е замислил този инцидент.

3. МАЯ!

Лъки остана с невъзмутимо изражение на лицето. Дори с трепване на окоето не показа никакво безпокойство.

– Подробности, моля – каза той.

Морис отново се усмихна с половината уста скрита под нелепите мустаци.

– Страхувам се, че не мога да ви ги дам тук – рече той.

– Тогава кажете вашето място.

– Един момент. – Морис погледна часовника си. – След около минута ще започне представлението. Ще има танци на морска светлина.

– На морска светлина ли?

– Сферата отгоре ще свети бледозелено. Хората ще станат да танцуват. Ние ще станем с тях и безшумно ще напуснем.

– Говорите сякаш в момента сме в опасност.

– Вие сте в опасност – поправи го сърдито Морис. – Уверявам ви, че откакто сте влезли в Афродита, нашите хора изобщо не са ви изпускали от очи.

Внезапно прозвуча един жизнерадостен глас, който изглежда идваше от кристалната централна част на масата. От посоката, в която другите посетители насочиха вниманието си, стана ясно, че гласът идва от тази част на всяка маса.

– Лейди и джентълмени – говореше гласът, – добре дошли в Зеления салон. Нахранихте ли се добре? За добавка към вашето удоволствие ръководството се гордее, че може да ви представи магнетоничните ритми на Тоуб Тобиас и неговия...

Докато гласът говореше, светлините угаснаха и остатъкът от думите му потъна в надигашите се възклицания на учудване от събралите се гости, по-голямата част от които бяха съвсем скоро пристигнали от Земята. Сферичният аквариум в тавана изведнъж засия в смагардово зелена светлина, а зеленето на морските панделки се открояваше ярко. Сферата имаше фасетен външен вид, така че при въртенето ѝ, местещи се сенки обикаляха салона по един тих почти, хипнотичен начин. Звученето на музиката, извличана от странните люспести кутии на многообразието магнетонични инструменти, ставаше все по-високо. Звучите се възпроизвеждаха посредством пръчки с различна форма, движени майсторски през магнитното поле, обгръщащо всеки инструмент.

Мъже и жени станаха да танцуват. Чуваше се шумоленето от много движение и съскането от беззвучния смях. Едно докосване на ръкава на Лъки вдигна първо него, а после и Бигман.

Лъки и Бигман последваха тихо Морис. Една по една минаваха зад тях фигури с неприветливи лица, сякаш се материализираха от манифактурните магазини. Те далеч не изглеждаха невинни, а Лъки се чувствуваше сигурен в предположението си, че всеки държеше ръката си близо до бластера. Нямаше никаква грешка. Мел Морис от Венерианската секция на Научния съвет бе взел положението за твърде сериозно.

Лъки разгледа с одобрение апартамента на Морис. Не беше пищен, въпреки комфортността си. Живеещият в него можеше да забрави, че на сто ярда отгоре имаше полупрозрачен купол, отвъд който беше плиткия стоярдов океан, наситен с въглерод, следван от сто мили чужда, негодна за дишане атмосфера.

Това, което наистина най-много се хареса на Лъки, беше препълнената с книги-филми ниша.

– Вие биофизик ли сте, доктор Морис? – попита той, използвайки механично научната титла.

– Аз също се занимавах с биофизика в академията – каза Лъки.

– Зная – рече Морис. – Чел съм вашата студия. Добра работа. Между другото, мога ли да ви наричам Дейвид?

– Това е собственото ми име – призна землянинът, – но всички ме наричат Лъки.

Междувременно Бигман отвори гнездото на един филм, разви малко от него и го погледна срещу светлината. Той потрепна и го върна на мястото му.

– Не приличате на учен – обърна се войнствено Бигман към Морис.

– Мисля, че сте прав – отвърна Морис без да се обиди. – Знаете ли, това понякога помага.

Лъки знаеше какво има пред вид. В тези времена, когато науката наистина проникваше в цялото човешко общество и култура, учените не можеха да се ограничават само в своите лаборатории. Поради тази причина се беше родил Научният съвет. Първоначално той беше замислен като съветник на правителството по въпроси от галактическа важност, където само опитни учени можеха да имат достатъчно информация, за да вземат разумни решения. Но след това Научния съвет започна постепенно да се превръща в агенция за борба с престъпността и в контраразузнавателна система. В негови ръце преминаваше все по-голяма част от управленческите функции на правителството. С негова помощ можеше

някой ден да израсне една Велика империя на Млечния път, в която всички хора щяха да живеят в мир и хармония.

И така, настъпи моментът, когато членовете на Научния съвет трябваше да изпълняват много задължения, които нямаха нищо общо с чистата наука, така че за техния успех беше по-добре да не приличат много на учени. Достатъчно беше това да се отнася само за мозъците им.

– Бихте ли започнали да ме запознавате с подробностите от неприятностите тук, сър? – предложи Лъки.

– В каква степен ви запознаха с тях на Земята?

– Само с най-общите положения. За останалото предпочитам да се доверя на човека от мястото на действието.

– Да се доверите на човека от мястото на действието ли? Това не е обичайното становище на хората от централната служба. Те изпращат свои собствени представители и пристигат хора като Евънс.

– И също като мен – добави Лъки.

– Вашият случай е малко по-различен. Ние знаем за постиженията ви на Марс през миналата година и добрата работа, която току-що свършихте на астероидите.

– Трябваше да сте с него, за да можете да кажете, че знаете всичко за тези случаи – намеси се Бигман.

Лъки леко се изчерви.

– Вече няма значение, Бигман – каза бързо той. – Не ни занимавай е твоите истории.

Те всички бяха в огромни меки и удобни кресла земно производство. Имаше нещо в отразяването на звука от техните гласове, което за опитното ухо на Лъки бе добро доказателство, че апартаментът е изолиран и защитен от подслушване.

Морис запали цигара и предложи на другите, но получи отказ.

– Колко знаете за Венера, Лъки?

– Обичайните неща, които се учат в училище. Накратко, това е втората най-близка планета до Слънцето и се намира на около 67 милиона мили от него. Тя е също най-близката планета до Земята и е на около 26 милиона мили от нея. По размери е малко по-малка от Земята, а притеглянето ѝ е пет шести от земното. Тя обикаля Слънцето за около седем и половина месеци, а денят там е дълъг приблизително 36 часа. Повърхностната ѝ температура е по-висока от земната, но не много, поради облаците. Също благодарение на тях на нея не можем да говорим за сезони. Покрита е с океан, който на свой ред е покрит с водорасли. Нейната атмосфера се състои от въглероден двуокис и азот и е негодна

за дишане. Колко е това, доктор Морис?

– Вие описвате физическите й белези – каза биофизикът, – а аз питах по-скоро за венерианското общество, отколкото за самата планета.

– Е, това е по-трудно. Зная, разбира се, че хората живеят в куполообразни градове в по-плитките части на океана и доколкото сам виждам, животът във венерианския град е съвсем модерен и далеч на по-високо ниво, отколкото, например, животът в марсианския град.

– Хей! – извика Бигман.

– Не сте ли съгласен с вашия приятел? – попита Морис, обръщайки малките си трепкащи очи към марсианеца.

– Е, може би съм съгласен – поколеба се Бигман, – но не трябваше да говори така.

Лъки се усмихна и продължи:

– Венера е умерено развита планета, мисля, че на нея има петдесет града с общо население шест милиона. Вие изнасяте сушени водорасли, които ми казаха, че са отличен тор, а обезводнените блокчета мая са отлична храна за животните.

– Все още е така – потвърди Морис. – Как мина вечерята ви в Зеления салон, джентълмени?

Лъки направи пауза при внезапната смяна на темата и после отговори:

– Много добре. Защо питате?

– Ще разберете след малко. Какво ядохте?

– Не бих могъл да кажа точно – отвърна Лъки. – Трябва да беше някакъв вид говежди гулаш с твърде интересен сос и зеленчуци, които не можах да позная. Мисля, че преди това имаше салата от плодове и пикантен вариант на доматиена супа.

– И желе от семена за десерт – намеси се Бигман.

Морис гръмко се засмя.

– Вие изобщо сте в грешка – каза той. – Не сте яли нито говеждо, нито плодове, нито домати, нито дори кафе. Яли сте само едно нещо. Мая!

– Какво? – извика Бигман.

За момент Лъки също остана като втрещен.

– Сериозно ли говорите? – попита той, присвивайки очи.

– Разбира се. Тя е специалитета на Зеления салон. Те никога не я споменават, иначе земляните биха отказали да я ядат. Въпреки това или онова блюдо, как мислите, че може да бъде подобро и т.н. Зеленият

салон е най-ценната експериментална станция на Венера.

Малкото лице на Бигман се сви и той бурно извика:

– Ще заведа дело срещу тях. Ще повдигна този въпрос пред Съвета. Те нямат право да ме хранят с мая, без да ме предупредят, като че ли съм кон или крава... или ...

Той завърши с неразбираемо ломотене.

– Допускам – каза Лъки, – че маята има някаква връзка с престъпната вълна на Венера.

– Допускате ли? – попита сухо Морис. – Тогава вие не сте чели нашите официални доклади. Не съм изненадан. Земята мисли, че ние тук преувеличаваме. Уверявам ви обаче, че това не е вярно. И това не е само една престъпна вълна. Маята, Лъки, маята! Това е същината и сърцевината на всичко на тази планета.

В гостната влезе едно самодвижещо се устройство на колела с връща кафеварка и три чашки димящо кафе върху него. Устройството спря първо пред Лъки и после пред Бигман. Морис взе третата чашка, поднесе я към устните си и после одобрително избърса големите си мустаци.

– Устройството ще добави каймак и захар, ако желаете, джентълмени – каза той.

Бигман погледна и помири са кафето.

– Мая ли е? – попита той.

– Не. Този път кафето е истинско. Кълна се.

Известно време те пиха мълчаливо. После Морис каза:

– Венера, Лъки, е скъп за поддържане свят. Нашите градове трябва да извличат кислород от водата и за това са нужни огромни електролитни станции. За всеки град са необходими изключително мощни греди за подпомагане укрепването на куполите срещу милиардите тонове вода. Град Афродита изразходва годишно колкото цяла Южна Америка, а е обитаван само от една хилядна от цялото ѝ население. Естествено, ние трябва да сме заработили тази енергия. Трябва да изнасяме на Земята, за да получим оттам електроцентрали, специални машини, ядрено гориво и т.н. Единственият продукт на Венера в неизчерпаемо количество са морските водорасли. Част от тях изнасяме като тор, но това не решава проблема. Обаче по-голямата част от нашите водорасли използваме за производството на десет хиляди и един вида мая.

– Преработването на водораслите в мая не е голямо подобрене – сви устни Бигман.

– Не ви ли хареса последната храна? – попита Морис.

– Моля да продължите, доктор Морис – каза Лъки.

– Разбира се – каза Морис, – мистър Джонс е съвсем пр...

– Наричайте ме Бигман.

– Както обичате – отвърна Морис, поглеждайки сериозно дребния марсианец. – Бигман е съвсем прав относно ниското си мнение за маята като цяло. Нашите най-важни видове са подходящи само за храна на животните. Но дори така водораслите са много полезни. Храненото с мая прасе е по-евтино и по-вкусно от всяко друго. Маята има високо съдържание на калории, протеини, минерали и витамини. Имаме други видове, които са с по-високо качество. Те се използват в случаи, когато храната трябва да бъде съхранявана дълги периоди от време и в малко пространство. По време на дълги космически пътешествия, например, често се вземат така наречените М-рационни. Накрая идват нашите най-висококачествени видове, изключително скъпите и крехки стръкове, които отиват в менютата на Зеления салон и с които можем да имитираме или подобряваме нашата обичайна храна. Те не са все още в масово производство, но един ден ще бъдат. Мисля, че виждате смисъла на всичко това, Лъки.

– Мисля, че го виждам.

– А аз, не – заяви войнствено Бигман.

– Венера ще има монопол върху тези видове лакомства – побърза да обясни Морис. – Никой друг свят не ги притежава. Без опита на Венера в тази ферментационна култура...

– В какво? – попита Бигман.

– В маята. Без опита на Венера никой друг свят не би могъл да развие такова производство на видове мая или да ги поддържа, след като веднъж ги е получил. И така, вие виждате, че Венера ще може да организира една грандиозна печеливша търговия на видове мая с цялата Галактика. Това ще бъде важно не само за нея, но също и за Земята и за цялата Слънчева конфедерация. Ние сме най-пренаселената система в Галактиката, тъй като сме и най-старата. Ако можем да заменяме един фунт мая за един тон зърно, нещата ще се развиват добре за нас.

Лъки слушаше търпеливо лекцията на Морис.

– По същата причина една чужда сила, която силно желае да отслаби Земята, би била заинтересована да наруши монопола на Венера върху маята – каза той.

– Вие разбирате това, нали? Бих желал да можем да убедя и останалите от Съвета за грозящата ни опасност. Ако бъдат откраднати проби от отглежданите видове мая заедно с част от нашите разработки за тези култури, последиците могат да се окажат катастрофални.

– Много добре – каза Лъки. – Значи стигнахме до следния важен въпрос: Имало ли е досега такива кражби?

– Още не – отвърна мрачно Морис. – Но за шест месеца имаме вече твърде голям брой дребни инциденти или нещастни случаи. Някои от тях са досадни и дори смешни като случая със старецът, който хвърлял монети от половин кредитка на децата, а после тичал като луд в полицията и твърдял, че са го ограбили. Когато дошли свидетелите да докажат, че сам е дал парите, той почти обезумял от ярост и отказал да е правил такова нещо. Имало е също и по-сериозни инциденти. Например, един оператор на товарен ролер освободил половинтонна бала водорасли не в определеното време и убил двама души. По-късно той настоявал, че бил изгубил съзнание.

– Лъки! – възкликна развълнувано Бигман. – Пиратите на коустера също твърдяха, че са загубили съзнание.

– Да – кимна Морис – и аз почти се радвам, че това се случи, след като вие двамата останахте живи. Сега Съветът на Земята е може би малко по-готов да повярва, че има нещо зад цялата тази работа.

– Предполагам, че подозирате хипнотизъм – каза Лъки.

– Хипнотизъм е слаба дума, Лъки – усмихна се тъжно Морис. – Познавате ли някой хипнотизатор, който да може да упражни своето влияние от разстояние върху субекти, нежелаещи това? Казвам ви, че някоя личност или личности на Венера притежават силата на пълна умствена доминация над останалите. Те упражняват тази сила, практикуват я и стават по-умели в използването ѝ. С всеки изминат ден ще става все по-трудно да ги победим. Може би вече е твърде късно!

4. ЧЛЕН НА СЪВЕТА Е ОБВИНЕН!

– Никога не е късно, щом се заеме Лъки – каза Бигман с изкръщи очи. – Откъде ще започнем, Лъки?

– От Лу Евънс – отвърна спокойно Лъки. – Очаквах вие да го споменете, доктор Морис.

Веждите на Морис се събраха, а пълничкото му лице се смръщи.

– Вие сте негов приятел – каза той. – Зная, че искате да го защитите. Историята не е от приятните. Нямахте да е такава, ако не беше замесен член на Съвета и при това приятел.

– Аз не действам само по чувство, доктор Морис – каза Лъки. – Познавам Лу Евънс толкова, колкото един човек може да познава друг. Зная, че е неспособен да навреди с каквото и да било на Съвета или Земята.

– Тогава слушайте и преценете сам. По време на по-голямата част от своите служебни обиколки тук, на Венера, той не е свършил нищо. Наричат го „Отстранител на нередности“, което е хубава фраза, но без покритие.

– Не се обиждайте, доктор Морис, негодухахте ли срещу неговото пристигане?

– Разбира се, че не. Само не виждах никакъв смисъл в това. Ние тук сме остаряли на Венера. Имаме опит. Какво би направил един новопристигнал от Земята младеж?

– Един нов подход понякога помага.

– Глупости. Казвам ви, Лъки, бедата е, че Главният щаб на Земята не счита нашия проблем за важен. Неговата цел с изпращането на Евънс беше той да хвърли един бърз поглед и като се върне да докладва, че алармата е била напразна.

– Твърде добре познавам Съвета на Земята, за да допусна такава нещo, а вие също.

Но мърморещият венерианин продължи:

– Във всеки случай този Евънс поиска преди три седмици да види някои класифицирани данни, касаещи продукт, получаван при филтрирането на маята. Хората от промишлеността възразиха.

– Възразиха ли? – попита Лъки. – Та това е било искане на член на Съвета.

– Вярно, но хората, филтриращи маята, пазят своята тайна. Никой

не може да иска такова нещо, дори и член на Съвета. Те попитаха Евънс за какво му е тази информация, но той отказа да им каже. Те препратиха неговата молба към мен и аз отказах да я удовлетворя.

– На какво основание? – попита Лъки.

– Той не ми каза защо му е, а докато съм старши член на Съвета на Венера, никой в моята организация няма да има тайни от мен. Но тогава вашият приятел Лу Евънс направи нещо, което не очаквах. Той открадна данните. Използува своето положение като член на Съвета, за да влезе в един район с ограничен достъп на заводите, където се провеждаха опити с маята и излезе оттам с микрофилми в ботуша.

– Сигурно е имал основание.

– Да, така е било – съгласи се Морис. – Микрофилмите третираха формулите за подхранване, изисквани при отглеждането на един нов и много сложен вид мая. Два дни по-късно един работник, приготвяйки съставки от тази подхранваща смес, въвел следи от живачна сол. Маята загина и бе унищожен шестмесечен труд. Работникът се кълнеше, че не е направил такова нещо, но го беше направил. Нашите психиатри го прегледаха. Вие вече виждате, че сме имали твърде ясна представа какво да очакваме. Работникът е имал период на несъзнателно действие. Врагът още не е откраднал от този вид мая, но все повече се приближава до нея. Прав ли съм?

– Виждам очевидното в тази теория – каза Лъки. В погледа му се четеше твърдост. – Според нея Лу Евънс е дезертирал при врага, който и да е той.

– Врагът са сириусианците – изтърси Морис. – Сигурен съм в това.

– Може би – призна Лъки. Обитаващите планетите на Сириус от векове бяха най-ревностните врагове на Земята. Беше лесно да се хвърли вината върху тях. – Нека да кажем, че Лу Евънс е дезертирал при тях и се е съгласил да открадне и им предаде тези данни, с което да ги улесни да започнат саботажни във фабриките за мая отначало с малки аварии, които да проправят пътя за по-големи.

– Да, това е моята теория. Можете ли да предложите някаква друга?

– Не е ли възможно самият член на Съвета Евънс да е бил под умствен контрол?

– Не е вероятно. Лъки. Вече имаме много случаи в нашите папки, нито един от пострадалите от умствена доминация не е бил в безсъзнание повече от половин час и периодите на амнезия на всички са били ясно очертани от психопробата. Евънс би трябвало да бъде два дни под умствена доминация, за да е направил това под нейно влияние, а той не

показа признаци на амнезия.

– Беше ли изследван?

– Разбира се. Когато се констатира, че един човек притежава класифициран материал (при това хванат на местопоестьплението, какъвто е този случай), трябва да бъдат взети известни мерки. Не би ме интересувало дори ако е сто пъти член на Съвета. Той беше изследван и аз лично го подложих на проверката. Когато я прекъсна, за да изпрати някакво съобщение по своя собствен уред, ние иззахме неговия шифър, за да сме сигурни, че повече няма да го използва или поне да знаем какво изпраща или получава. Полученото от вас съобщение бе последното, което изпрати. Ние приключваме играта с него. Вече е под арест. Аз подготвям своя доклад до централното ръководство. Ще искам неговото отстраняване от служба и съд за корупция, а може би и предателство.

– Преди да направите това... – започна Лъки.

– Да?

– Позволете ми да говоря с него.

Морис стана, усмихвайки се иронично.

– Желаете да го видите ли? – попита той. – Разбира се. Ще ви заведа при него. Той е в тази сграда. Всъщност, бих желал да чуете оправданията му.

Те се изкачиха по една рампа. Охраната застана мирно и отдаде чест.

Бигман ги огледа с любопитство.

– Това затвор ли е? – попита той.

– Вид затвор на тази височина – отвърна Морис. – Ние правим сградите на Венера многофункционални.

Те влязоха в една малка стая и Бигман съвсем ненадейно избухна в гръмогласен смях.

– Какво има, Бигман? – попита Лъки, който не можа да задържи усмивката си.

– Н-не... нищо особено – отвърна дребният мъж с навлажнени очи. – Ти просто изглеждаш така смешно, Лъки, със своята гола издадена горна устна. След всички тези мустаци, които гледах досега, ти изглеждаш деформиран, сякаш някой е взел един въздушен пистолет и е издухал твоите.

Морис се усмихна и приглади неловко и малко гордо с опакото на ръката си своите посивели мустаци.

Лъки се усмихна още по-широко.

– Странно – констатира той. – Помислих си същото за тебе, Бигман.

– Ще почакаме тук – каза Морис. – Сега ще доведат Евънс.

Пръстът му се отдръпна от един сигнален бутон.

Лъки огледа стаята. Беше по-малка от тази на Морис и по-безлична. Единствената мебелировка се състоеше от няколко тапицирани стола плюс канапе, ниска маса в средата и две по-високи маси в близост до фалшивите прозорци. Зад всеки от тях бяха изкусно нарисувани морски пейзажи. Върху едната от високите маси имаше аквариум, а върху другата – две блюда. Едното от блюдата съдържаше дребни изсушени грахови зърна, а в другото имаше черна мазна субстанция.

Лъки продължаваше да оглежда стаята, а погледът на Бигман следваше механично неговия.

– Я, Лъки, какво е това? – попита внезапно той. Бигман почти изтича до аквариума, наведе се ниско и се взря в дълбините му.

– Ще погледнеш ли животинчето?

– Това е само една от В-жабите, домашните любимци на тукашните жители – отвърна Морис. – Тя е твърде добър екземпляр. Никога ли не сте ги виждали?

– Никога – отвърна Лъки.

Той се присъедини към Бигман при аквариума, който имаше площ два квадратни фута и дълбочина около три фута. Водата бе пресечена надлъж и нашир от пухкави стръкове водорасли.

– Хапе ли? – попита Бигман. Той раздвижи водата с показалец и се наведе още повече, за да види какво става вътре.

Лъки също се наведе до Бигман. В-жабата отвърщаше тържествено на погледите им. Тя беше малко същество с дължина около осем инча и триъгълна глава, на която бяха разположени две черни изпъкнали очи. Тя си почиваше върху шест малки крачета, които бяха изтеглени близо до тялото ѝ. Всеки крак имаше три дълги пръста отпред и един отзад. Кожата ѝ бе зелена и наподобяваше жабешката. Имаше също надиплели перки, които вибрираха с голяма честота и се спускаха надолу по централната част на нейния гръб. Вместо уста имаше здрава закривена човка, която бе подобна на папагалската.

Докато Лъки и Бигман я наблюдаваха, В-жабата започна да се издига във водата. Стъпалата ѝ останаха на пода на аквариума, а краката се удължаваха като разтегнати кокили при стремежа на многобройните им стави да застанат в една линия. Тя престана да се издига точно преди главата ѝ да пробие повърхността.

– Не ѝ харесва да излиза от водата – каза Морис, който се беше присъединил към тях и се взираше нежно в малката животинка. – Във

въздуха има твърде много кислород. Те харесват кислорода, но само в умерени количества. В-жабите са мили приятни малки същества.

Бигман беше възхитен. На Марс практически нямаше местни животни и живи същества от този вид бяха истинска новост за него.

– Къде живеят? – попита той.

Морис пхна показалеца си във водата и погали В-жабата по главата. Тя му позволи, затваряйки конвулсивно тъмните си очи, което може би означаваше удоволствие, доколкото догадката им беше вярна.

– Събират се сред водораслите в твърде големи количества – отвърна Морис. – Движат се между тях, сякаш са в гора. Всеки от дългите им пръсти може да се хване за отделен стрък, а човките могат да разкъсат и най-жилавите листа. Те вероятно биха могли да направят средно голяма дупка в човешки пръст, но досега не съм чул да са ухапали някого. Учудвам се, че виждате за пръв път В-жаба. В хотела има колекция от тях. Показани са цели семейни групи. Не сте ли разглеждали тази изложба?

– Не сме имали случай – отвърна сухо Лъки. Бигман пристъпи бързо към другата маса, взе едно грахово зърно, топна го в черната мазнина и се върна при аквариума. Той задържа зърното съблазняващо над водата, а В-жабата мушна безкрайно внимателно човката си над повърхността и клъвна лакомото късче от пръстите му.

– Видяхте ли това? – попита той.

– Малката палавница – усмихна се Морис като на детски трик. – По цял ден ядат тази храна. Отбележете как лакомо я налага.

В-жабата сладко хрускаше храната. Една черна трохичка се изплъзна от човката и краката на малкото същество веднага се сгънаха отново, когато се спусна на дъното. Човката се разтвори и трохичката беше уловена.

– Какво е това вещество? – попита Лъки.

– Грахово зърно, потопено в грес – отвърна Морис. – Тя е голям деликатес за тях, както захарта за нас. Те трудно намират някога чист въглеродород в своята естествена среда, а така много го обичат. Дори не бих се изненадал, ако се оставят да бъдат заловени само за да се доберат до него.

– Между другото, как се ловят?

– Когато траулерите събират своите морски водорасли, между тях винаги има В-жаби, както също и други животни.

– Хей, Лъки, нека и ние с теб си вземем една... – започна разпалено Бигман, но бе прекъснат от влизането на двама пазачи. Между тях

стоеше един дългучест млад рус мъж.

Лъки скочи на крака.

– Лу, Лу, стари приятелю! – извика той и усмихвайки се му подаде ръка.

За момент изглеждаше, че другият ще отговори. В очите на ново-дошлия проблесна радостна искра, но тя бързо избледня. Ръцете му останаха отпуснати и неподвижни.

– Здравей, Стар – отвърна той с безизразен глас.

Лъки неохотно отдръпна ръката си.

– Не съм те виждал, откакто се дипломирахме.

Той направи пауза. Какво можеше да каже човек на един стар приятел?

Русият член на Съвета изглежда почувствува нелепостта на положението.

– Оттогава станаха някои промени – каза той с черен хумор, кимайки отривисто към пазачите от двете си страни, а после продължи, свил конвулсивно тънките си устни – Защо дойде? Защо не стоя настрана? Помолих те за това.

– Не мога да стоя настрана, когато приятел е в опасност, Лу.

– Чакай, докато бъдеш помолен за помощ.

– Мисля, че си губите времето, Лъки – каза Морис. – Вие мислите за него като за член на Съвета. Намеквам ви, че той е ренегат.

Пълничкият венерианин изрече думата през стиснатите си зъби и тя изплющя като камшик. Евънс бавно почервеня, но не каза нищо.

– Нуждая се от неопровержимо доказателство преди да призная каквато и да е подобна дума по отношение на члена на Съвета Евънс – каза Лъки, натъртвайки на „члена на Съвета“.

Той седна и известно време наблюдава своя приятел със сериозно изражение на лицето, докато Евънс гледаше настрана.

– Доктор Морис, помолете пазачите да напуснат. Аз ще нося отговорност за безопасността на Евънс.

Морис повдигна учудено вежди и след като помисли малко ги отпрати с ръка.

– Ако нямаш нищо против, Бигман, мини за няколко минути в съседната стая. Нали ще го направиш?

Бигман кимна и излезе.

– Лу, вече сме само тримата тук: Ти, аз и доктор Морис – трима членове на Съвета. Предлагам да започнем отначало. Взе ли класифицираните данни, касаещи производството на мая, от тяхното място в

папките?

– Да – отвърна Лу Евънс.

– В такъв случай трябва да си имал някакво основание да го сториш, нали? Какво е то?

– Виж какво, аз откраднах документите. Казвам откраднах. Толкова признавам. Какво искаш повече? Нямах основание да го сторя. Просто ги откраднах. Сега остави тази работа. Махай се от главата ми и ме остави на мира. – Устните му трепереха.

– Искахте да чуете неговата защита, Лъки – каза Морис. – Това е всичко. Той няма никаква.

– Знаеш, предполагам, че е имало инцидент в заводите за мая скоро след като си взел тези документи, включващ точно вида мая, който те са третирали.

– Зная всичко това – каза Евънс.

– Как си го обясняваш?

– Нямам никакво обяснение.

Лъки внимателно наблюдаваше Евънс, търсейки някаква следа от добродушия, обичаш забавленията и притежаващ стоманени нерви младеж, който познаваше така добре в Академията. С изключение на мустаците, които бе пуснал в съответствие с венерианската мода, човекът, който Лъки виждаше сега, приличаше на този от спомените му, поне доколкото се отнасяше до неговата външност. Същите Дълги кокалести крайници, късо подстригана руса коса, ъгловата заострена главичка и атлетично тяло. Но иначе? Очите на Евънс се движеха неспокойно от място на място, пресъхнали му устни потрепваха, а ноктите му бяха наядени и нащърбени.

Лъки се бори известно време със себе си преди да се реши да постави следващия откровен въпрос. Той говореше с приятел, когото познаваше добре и в чиято лоялност никога не беше се съмнявал. На тази лоялност би заложил собствения си живот, без да се замисли.

– Лу, продал ли си се? – попита накрая той.

– Не коментирам – отвърна глухо Евънс.

– Лу, питам те отново, като преди това искам да знаеш, че съм на твоя страна, независимо какво си направил. И така, ако не си оправдал надеждите на Съвета, трябва да е имало някаква причина. Кажи ни я. Кажи ни, ако си бил упоен или принуден, независимо дали физически или умствено, ако си бил изнуден или някои твой близък – заплашен. За спасението на Земята, Лу, кажи ни дори, ако си бил изкушен от пари или власт, дори ако си стигнал дотам. Няма грешка, която да си

направил и която да не може да бъде поне отчасти поправена чрез откровеност сега. Какво ще кажеш?

Лу Евънс изглежда се разчувствува за момент. Сините му очи се повдигнаха с усилие към лицето на приятеля.

– Лъки – започна той, – аз ... – После размекването в него сякаш изчезна и той извика – Не коментирам, Стар. Не коментирам!

Морис скръсти ръце.

– Виждате какво е положението, Лъки. Само той притежава информацията и ние, в името на Венера, ще я получим по един или друг начин.

– Почакайте... – каза Лъки.

– Не можем да чакаме – прекъсна го Морис. – Разберете това. Изобщо няма никакво време. Тези така наречени инциденти стават все по-сериозни. Необходимо е да ги прекъснем сега. – Неговият топчест юмрук удари по ръчката на креслото.

Точно в този момент вътрешният телефон иззвъня пронизително.

– Аварийен сигнал! Какво в името на Космоса... – намръщи се Морис и вдигна слушалката. – Морис слуша. Какво има?... Какво?... Какво?

Той изпусна слушалката, а когато се обърна към Лъки, лицето му бе отпуснато и прибледняло.

– При шлюз номер двадесет и три – промълви Морис със задавен глас.

Гъвкавото тяло на Лъки се напрегна като стоманена пружина.

– Какво искате да кажете с „шлюз“? За купола ли намекувате?

Морис кимна.

– Казах, че инцидентите стават все по-сериозни. Този път е в опасност Куполът. Този човек би могъл... във всеки един момент... да пусне океана ... в Афродита!

5. ВНИМАВАЙТЕ, ВОДА!

От набиращата скорост жирокола, Лъки улови пробляскванията на мощния купол над главата си. Един град построен под вода, размишляваше той, изисква технически чудеса, за да бъде практичен. Градове под купол имаше на много места в Слънчевата система. Най-старите и най-известните бяха на Марс. Но там гравитацията беше само две пети от земната, а върху марсианските куполи упражняваше натиск само една рядка атмосфера.

Тук, на Венера, гравитацията беше пет шести от земната и върху венерианските куполи упражняваше натиск вода. Въпреки че се изграждаха в плитките части на океана, а върховете им излизаха почти на повърхността при отлив, те трябваше да издържат на натиска на милиони тонове вода.

Лъки, подобно на повечето земляни (а също и венериани, колкото се отнася до това), беше склонен да приеме тези постижения на човечеството като нещо обикновено. Но сега, когато Лу Евънс бе върнат в затвора и възникваше проблемът за неговото незабавно уволняване, пъргавият ум на Лъки разсъждаваше и събираше данни по тази нова работа.

– Как се крепи куполът, доктор Морис? – попита той.

Дебелият венерианин бе възстановил отчасти своето самообладание. Шофираната от него жирокола се носеше към застрашения сектор. Думите му продължаваха да изразяват безпокойство.

– Диаманитната сила се разпростира в стоманени кожуси – каза той. – На пръв поглед изглежда, че стоманените греди укрепват купола, но това не е така.

Лъки погледна към градските улици под тях, които бяха изпълнени с хора и живот.

– Случвали ли са се и преди инциденти от такъв род? – попита той.

– Велики Космос, не като този... – изпъшка Морис. – За пет минути сме там.

– Вземат ли се някакви предпазни мерки срещу инциденти? – продължи упорито да разпитва Лъки.

– Разбира се, че се вземат. Ние имаме алармена система и автоматични настройчици на силовото поле които са възможно най-надеждни. А самият град е построен от самостоятелни сектори. Всяка локална авария в купола предизвиква спускането на транзитни прегради, подпрени

от спомагателни силови полета.

– Значи градът не може да бъде разрушен, дори ако океанът бъде пуснат вътре. Така ли е? И това се знае добре от населението, нали?

– Разбира се. Хората знаят, че са защитени, но все пак може да бъде разрушена една голяма част от града. Ще има и известни жертви, а материалните загуби биха били ужасни. Още по-лошо, ако хората могат да бъдат манипулирани да направят това веднъж, същото може да се повтори отново.

Бигман, третият човек в жироколата, гледаше с любопитство Лъки. Високият землянин теоретизираше със свъсени вежди.

– Ето че пристигнахме – измърмори Морис. Колата бързо намали скоростта си и спря.

Часовникът на Бигман показваше два и петнадесет, но това не означаваше нищо. Ношта на Венера бе дълга осемнадесет часа, а тук, под купола, нямаше нито ден, нито нощ.

Изкуственото осветление светеше както винаги. Очертанията на сградите се виждаха ясно. Ако градът изглеждаше различен по нещо, това бяха действията на неговите обитатели. Те изскачаха като вихрушка от различните части на града. Новината за кризата беше се разпространила чрез тайнствената магия на слуховете и те, ужасно любопитни, се тълпяха да видят гледката, сякаш отиваха на представление или на цирков парад. Така хората на Земята биха се тълпяли за места при един магнитоничен концерт.

Полицията задържаше трополящите тълпи и проправяше пътека за Морис и двамата с него. Една дебела преграда от изпъстрен с жилки транзайт беше се вече спуснала, отделяйки заплашената от потоп част от града.

Морис поведе Лъки и Бигман през една голяма врата. Шумът от тълпата заглъхваше и отслабваше зад тях. Вътре един човек пристъпи бързо към Морис.

– Доктор Морис... – започна той. Морис го погледна и изстреля едно бързо представяне.

– Лиман Търнър, главен инженер. Дейвид Стар от Съвета. Бигман Джонс.

После той се стрелна при някакъв сигнал от една друга част на помещението. Движеше се с изненадваща за тежкото си тяло скорост.

– Търнър ще се погрижи за вас двамата – каза той през рамо, когато тръгна да излиза.

– Само за минутка, доктор Морис! – извика Търнър, но не беше

чут.

Лъки подкани Бигман с жест и дребният марсианец се втурна след венерианския член на Съвета.

– Доктор Морис ли отиде да върне? – попита обезпокоен Търнър, поглаждайки едно правоъгълно куфарче, което носеше повесено на кашка през рамо.

Той имаше изпито лице, червено-кафява коса, издаден като кука нос, лунички и широка уста. На лицето му се четеше безпокойство.

– Не – отвърна Лъки. – Морис може да се нуждае от помощ там. Само дадох знак на моя приятел да стои близо до него.

– Не знам с какво би могъл да помогне – промърмори инженерът.

Той пхна в устата си една цигара и разсеяно предложи и на Лъки. Отказът на Лъки остана незабелязан за известно време, а Търнър стоеше там, протегнал пластмасовата кутия цигари на разстояние една ръка и потънал в своя собствен мисловен свят.

– Предполагам, че евакуират застрашения сектор? – попита Лъки.

Търнър се сепна, прибра цигарите, смукна силно от тази, която беше между устните му, а после я изплю на пода и я смачка с крак.

– Евакуират ги, но аз не знам... – отвърна той и гласът му заглъхна.

– Обезопасяващата преграда е спусната през града, нали? – попита Лъки.

– Да, да – измърмори инженерът.

– Но вие не сте доволен – каза Лъки след малко. – Какво се опитвахте да кажете на доктор Морис?

Инженерът хвърли бърз поглед на Лъки, подръпна черното куфарче, което носеше и каза:

– Нищо. Забравете това.

Те се бяха оттеглили в един ъгъл на помещението. Сега в него влизаха мъже, облечени в пневмокостюми със свалени шлемове, бършещи запотените си чела. До ушите им достигаха части от изречения.

– ...не могат да стигнат до него. Всичко ли опита? Жена му е в ефира. Моли го...

– Да го вземат дяволите! Хванал е лоста. Трябва само да го дръпне и ние...

– Само ако можехме да го доближим достатъчно, за да го взривим! Само ако можехме да сме сигурни, че няма да ни види пръв и...

Търнър изглежда слушаше всичко това със зловещо очарование, но продължаваше да стои в ъгъла. Запаля друга цигара.

– Вижте тази тъпа навън – избухна яростно Търнър. – Това е

забавно за нея. Вълнение! Не зная какво да правя. Казвам ви, не зная.

Той придърпа черното куфарче в по-удобно положение и го притисна до тялото си.

– Какво е това? – попита властно Лъки.

Търнър сведе поглед, взря се в куфарчето, сякаш го виждаше за пръв път и каза:

– Това е моят компютър, специален преносим модел, който сам съм конструирал. – За момент гордостта погълна безпокойството в гласа му. – В цялата Галактика няма друг като него. Винаги го нося със себе си. Така зная... – И той отново млъкна.

– Е, Търнър, какво знаете? – попита Лъки с рязък глас. – Искам да започнете да говорите! Веднага!

Ръката на младия член на Съвета бе поставена леко върху рамото на инженера и после слабо го стисна.

Търнър се сепна и вдигна поглед, а спокойните кафяви очи на Лъки оказаха своето въздействие.

– Какво беше вашето име? – попита той.

– Аз съм Дейвид Стар.

– Човекът, когото наричат „Лъки“ Стар ли? – попита Търнър със светнали очи.

– Точно така.

– Добре тогава, ще ви кажа, но не мога да говоря високо. Опасно е.

Той започна да шепне, а главата на Лъки се наведе към неговата. Двамата бяха напълно игнорирани от заетите, бързо влизачи и излизачи от помещението мъже.

Сега ниско изречените от Търнър думи се изливаха, сякаш той бе доволен, че може да се освободи от тях.

– Вижте, стените на градския купол са двойни – каза той. – Всяка стена е направена от транзайт, който е най-жилавата и най-здрава силициева пластмаса, позната на науката. А самата стена е подпряна с гредасилово поле. Тя може да издържи огромни налягания. Напълно е неразтворима. Не се разяжда. Нищо във венерианския океан не може да я промени в химическо отношение. Между двете повърхнини на двойната стена е нагнетен въглероден двуокис. Той служи за смекчаване на ударната вълна, ако външната част на стената поддаде, а вътрешната част е, разбира се, достатъчно здрава, за да задържи водата сама. Накрая, между стените има мрежа от прегради, така че само малка част между тях може да бъде наводнена в случай на пробив.

– Това е една сложна система – отбеляза Лъки.

– Твърде сложна – съгласи се Търнър с горчивина. – Едно земетресение или по-скоро венеротресение може да разцепи купола на две, но нищо друго не може да му навреди. А в тази част на планетата няма венеротресения. – Той спря, за да запали нова цигара. Ръката му трепереше. – Освен това, всеки квадратен фут от купола е свързан с уреди, които непрекъснато измерват влажността между стените. Даже най-малката пукнатина, където и да се намира, кара стрелките на тези уреди да се отклоняват рязко. Те реагират дори ако пукнатината е микроскопична и незабележима. После звънят звънци и вият сирени. Всички викат „Внимание, вода“ – Той криво се усмихна. – Внимание, вода! Това е смешно. На тази работа съм от десет години и за цялото това време уредите са регистрирали отклонение само пет пъти. Във всеки един от тези случаи ремонтът е отнел по-малко от час. Върху засегнатата част от купола се закрепва водолазен звънец, водата се изпомпва, транзайтът се разтапя, добавя се още малко от веществото и се оставя да се охлади. След това куполът става по-здрав от преди. Внимание, вода! Никога досега не сме допуснали да проникне нито капка.

– Картината ми етана ясна – каза Лъки. – Сега да се върнем на въпроса.

– Въпросът е свръхконфиденциален, мистър Стар. Ние сме отделили с преграда застрашения сектор, но колко здрава е тя? Винаги сме разчитали на постепенно разрушаване на външната стена със слаб теч. Водата се процежда вътре и ние винаги знаем, че разполагаме с много време, за да се подготвим за посрещането ѝ. Никой никога не е помислял, че един ден някой шлюз може да бъде широко отворен. Водата ще дойде като дебел стоманен прът, движещ се със скорост една миля в секунда. Тя ще удари локалната транзайтна преграда като космически кораб при пълно ускорение.

– Искате да кажете, че няма да издържи ли?

– Искам да кажа, че никой никога не е работил върху този проблем, нито е изчислявал действащите сили, във всеки случай допреди половин час. Тогава аз ги изчислих, само за да върша нещо, докато трае всичко това. Взел бях моя компютър. Винаги го нося със себе си. И така, направих няколко допускания и започнах работа.

– Преградата няма ли да издържи?

– Не съм сигурен. Не зная доколко са точни някои от моите допускания, но мисля, че няма да издържи. Така че какво да правим? Ако преградата не издържи, с Афродита е свършено. Свършено е с целия град. С вас, с мен и с четвърт милион души. С всички. Тези възбудени и

ужасени тълпи отвън ще загинат щом ръката на този човек дръпне надолу лоста, който държи.

Лъки се взираше с ужас в Търнър.

– От колко време знаете това? – попита той.

– От половин час. Но какво мога да направя? – премина бързо в самозащита инженерът. – Не можем да облечем в подводничарските костюми четвърт милион хора! Мислех да говоря с Морис и може би да осигуря защитата на някои важни личности в града или на част от жените и децата. Не бих могъл да зная как да подбера кои да спася, но може би нещо трябва да се направи. Какво мислите?

– Не съм сигурен.

– Мислех си, че вероятно ще мога да сложа водолазен костюм и да се махна оттук – продължи да се измъчва инженерът. – Да се махна изобщо от града. В обстановка като тази на изходите няма да има охрана.

С присвити очи Лъки се отдръпна от треперещия инженер.

– Велика Галактико, аз съм бил сляп! – извика той.

После се обърна и изчезна от помещението. Една отчаяна мисъл изгаряше съзнанието му.

6. ТВЪРДЕ КЪСНО!

В объркването си Бигман се чувстваше замаян и безпомощен. Придържайки се толкова близо, колкото можеше до неуморния Морис, той откри, че се влачи от група към група и се вслушва в напрегнати разговори, които невинаги разбираше, поради непознаването на Венера.

Морис нямаше никаква възможност за почивка. Всяка нова минута водеше до нов човек, нов доклад и ново решение. Бяха изминали само двадесет минути, откакто Бигман тичаше след Морис и вече бяха предложени и отхвърлени една дузина планове.

– Към него бяха насочени следящи лъчи и ние можахме да го различим – казваше задъхан един мъж, който току-що се беше върнал от застрашения район.

– Той само седи с лоста в ръката. Изпратихме гласа на жена му в ефира, после през градската уредба, а след това и по външните високоговорители. Не мисля, че я чува. Поне не се помръдва.

Бигман хапеше устната си. Какво би направил Лъки, ако беше тук? Първата мисъл, която му хрумна, беше да се промъкне зад мъжа, чието име беше Попноу, и да го застреля. Но това бе първата мисъл, която хрумва на всеки и той моментално я отхвърли. Човекът при лоста беше затворил в кабината, а тези кабинички за управление на купола бяха така конструирани, че да не позволяват каквато и да било намеса отвън. На всеки вход бе поставена алармена инсталация, която се захранваше вътрешно с енергия. Сега тази мярка действуваше по-скоро за унищожението на града, отколкото в негова защита.

Бигман беше сигурен, че при първия звън, при първата сигнална светлина лостът можеше да бъде дръпнат и океанът да връхлети върху Афродита. Не можеше да се рискува, преди да е завършена евакуацията.

Някой бе предложил използването на отровен газ, но без да дава обяснения, Морис бе поклатил отрицателно глава. На Бигман се стори, че знае какво мисли венерианинът. Човекът при лоста не беше болен, луд или злонамерен, а под умствен контрол. Този факт означаваше, че враговете са двама. Човекът при лоста можеше така да бъде отслабен от газа, че да няма физическата възможност да го дръпне, но преди това отслабването щеше да рефлектира в съзнанието му и хората, които го контролираха, щяха да задействуват достатъчно бързо мускулите на ръката на своето оръдие.

– Все пак защо те чакат? – мърмореше под нос Морис, докато потта се стичаше на ручейчета по бузите му. – Само ако можех да насоча едно атомно оръдие към мястото.

Бигман знаеше защо това също беше невъзможно. Едно атомно оръдие, насочено да удари човека от възможно най-близката до него точка, трябваше да изхвърли заряда с достатъчна мощност, за да премине през четвърт миля постройките и щеше така да повреди купола, че да докара същата опасност, която се опитваха да избегнат.

Все пак, къде е Лъки, помисли той, а на глас попита:

– Ако не можете да стигнете до този човек, какво ще кажете за командното табло?

– Какво имате предвид? – попита Морис.

– Имам предвид да се изключи лостът. За отварянето на шлюза се изисква енергия, нали? Какво ще стане, ако се изключи захранването?

– Хубава мисъл, Бигман, но всеки шлюз има на място свой собствен генератор за аварийно захранване.

– Не може ли да бъде изключен от някъде?

– Как? Той се е затворил вътре в кабината с инсталирана на всеки кубически фут алармена инсталация.

Бигман вдигна поглед. Във въображението му се стори, че вижда могъщия океан, който ги покриваше.

– Това е затворен град, като тези на Марс – каза той. – Там трябваше да ги пълним с въздух. Правите ли същото и тук?

Морис поднесе една носна кърпа до челото си и бавно го избърса. После погледна дребния марсианец.

– Вентилационните тръби ли имате предвид?

– Да. Към това място с шлюза би трябвало да има една. Така ли е?

– Разбира се.

– А няма ли някое място по дължината ѝ, където един проводник може да бъде изтръгнат, срязан или нещо подобно?

– Почакайте малко. Една хвърлена през тръбата микробомба вместо отровния газ, за който говорехме...

– Не е достатъчно сигурно – възрази нетърпеливо Бигман. – Изправете човек. Един град под водата се нуждае от тръби с голям диаметър, нали? Няма ли да издържат човек?

– Не са чак толкова големи – отвърна Морис.

Бигман с усилие преглътна. Костваше му много да направи следното изявление.

– Аз също не съм чак толкова голям. Вероятно ще мога да мина.

– Венера! Ще можете! Елате с мен! – извика Морис, взирайки се с широко отворени очи в дребничкия марсианец.

Улиците на Афродита бяха пълни с народ, като че ли нито един мъж, жена или дете в града не спяха. Точно отвън преградата от транзит хората, обсадили сградата на „Щаба за спасение“, бяха задръстили всички улици и ги бяха превърнали в черна маса бърборещо човечество. Бяха опънати вериги, а зад тях неспокойно се разхождаха полицаи със зашеметяващи пистолети.

Излизайки с голяма скорост от Щаба за спасение, Лъки бе внезапно спрял от тези вериги. Сто различни неща му направиха впечатление. Имаше колоритен надпис със заврънкулки от лусайт², който бе инсталиран високо в небето на Афродита без видимо закрепване. Той се въртеше бавно и гласеше: АФРОДИТА, КРАСИВО МЯСТО НА ВЕНЕРА, ДОБРЕ ДОШЛИ

Наблизо група мъже се движеха в колона. Те носеха странни предмети – натъпкани чанти с документи, кутии за бижута и провесени на ръка дрехи. Един по един те се качваха в скимъри. Очевидно това бяха бежанци от застрашената зона, взели със себе си каквото можеха да носят и което считаха за най-важно за тях. Евакуацията беше в разгара си. В колоната нямаше жени и деца.

– Има ли скимър, който да мога да използвам? – извика Лъки към един полицаец.

– Не, сър, всички са заети – отвърна полицаецът.

– По работа на Съвета съм – каза нетърпеливо Лъки.

– Нищо не мога да направя. Всички скимъри в града се използват за тези хора – отвърна той и посочи с пръст движещата се на известно разстояние от тях група мъже.

– Важно е. Трябва да изляза оттук.

– Тогава ще трябва да вървите пеш – каза полицаецът.

Лъки скърцаше със зъби от яд. Нямаше начин да мине през тълпата пеша или на колела. Това трябваше да стане по въздуха и то веднага.

– Нямате ли на разположение нищо, което да мога да използвам? Каквото и да е?

Той говореше по-скоро на своето нетърпеливо аз, отколкото на полицаец. Ядосваше се, че е така елементарно измамен от врага.

– Освен ако искате да използвате хопър – каза неочаквано

---

2. Вид пластмаса. Б.пр.

полицаят.

– Хопър ли? Къде е?

– Само се пошегувах – каза полицаят.

– Но аз не се шегувам. Къде е хопърът?

Имаше ги няколко в сутерена на сградата, която бяха напуснали. Те бяха разглобени. Четирима мъже се раздвижиха да помогнат и машината с най-добър външен вид бе сглобена на открито. Най-близкостоящите от тълпата наблюдаваха с любопитство, а няколко от тях извикаха шеговито:

– Прескочи го, хопър³!

Това бе един древен вик при състезания с хопъри. Преди пет години имаше модно увлечение, което бе заляло цялата Слънчева система: състезания по пресечена местност с пръснати по маршрута препятствия. По време на тази лудост Венера бе най-ентузиизирана. Може би половината къщи в Афродита имаха хопъри в сутерените си.

Лъки провери микрореактора. Беше зареден. Той включи двигателя и пусна жироскопа да се върти. Хопърът незабавно се изпъна и остана неподвижно изправен на единствения си крак.

Хопърите са може би най-гротескните форми за придвижване, които някога са били изобретени. Те се състоят от закривено тяло, което е голямо само колкото да се задържи един човек при командното табло. Отгоре има един ротор с четири перки, а отдолу един единствен метален крак с гумен крайник. Хопърът приличаше на някаква гигантска блатна птица, заспала с единия си крак сгънат под тялото.

Лъки докосна копчето за подскачане и кракът на хопъра се скъси. Тялото му потъна до седем фута от земята, когато кракът се придвижи нагоре в кухата тръба, пробождаща хопъра точно зад командното табло. Кракът се освобождаваше със силно щракане в момента на максимално скъсяване, след което хопърът подскачаше тридесет фута във въздуха.

Въртящите се перки задържаха хопъра за няколко дълги секунди в най-високата точка на скока. За това време Лъки успя да хвърли поглед на хората непосредствено под себе си. Тълпата се простираше на половин миля, което означаваше, че за преодоляването ѝ ще са необходими няколко скока. Лъки стисна устни. Щяха да бъдат загубени ценни минути.

Сега хопърът падаше надолу с разтегнат крак. Тълпата под него се опита да се разпръсне, но не беше нужно. Четири струи сгъстен въздух

---

3. Някой, който подскача. Б.пр.

издухаха хората достатъчно встрани, а кракът се удари в земята, без да причини никому вреда.

Кракът се удари в бетона и се скъси. Лъки успя да види за миг учудените лица на хората около себе си и после хопърът се придвижи отново нагоре.

Лъки трябваше да признае, че надбягването с хопъри е вълнуващо. Като младеж той бе вземал участие в няколко надбягвания. Опитният „ездач на хопър“ можеше да извърта своя странен кон по невероятни начини, намирайки място за крака, където изглеждаше, че не съществува такава. Тук, в покритите с купол градове на Венера, състезанията трябва да са били скучни и безинтересни в сравнение с главоломните надбягвания в огромните открити пространства със скалиста неравна почва на Земята.

С четири скока Лъки се измъкна от тълпата. Той изключи двигателя и след серия малки подскоци хопърът спря. Лъки скочи от него. Пътването по въздуха продължаваше да бъде невъзможно, но сега можеше да реквизира някакъв вид наземна кола.

Обаче щеше да бъде загубено много време.

Бигман се запъхтя и направи малка пауза, за да си поеме дъх. Събитията се развиха бързо. Той беше се хвърлил в едно течение, което продължаваше да го движи бързо напред.

Преди двадесет минути Бигман беше направил своето предложение на Морис. Сега той беше затворен в една тръба, която плътно прилепваше около тялото му и потопен в тъмнина.

Бигман започна отново да се движи по лакти, промъквайки се все по-навътре. Той трябваше ежеминутно да спира, за да използва малкото фенерче, чийто тънък като главичка на карфица светлинен лъч му показваше стесняващите се до нула млечнобели стени пред него. В единия ръкав върху китката си той държеше една бързо скицирана карта.

Морис беше стиснал ръката на Бигман преди последният да се полуизкатери-полускочи в страничния отвор при една компресорна станция. Роторът на огромния вентилатор бе спрял, а въздушното течение преустановено.

– Надявам се, че това няма да го накара да дръпне лоста – беше измърморил Морис и му бе стиснал ръката.

Бигман беше му отвърнал криво-ляво с усмивка и после бе започнал да пълзи по своя път в тъмнината, докато другите си тръгнаха.

Никой не почувствува необходимост да спомене очевидното. Бигман трябваше да отиде от застрашената страна на транзайтовата преграда, откъдето другите се изтегляха. Ако лостът на куполния шлюз се спуснеше надолу, нахлуващата вода щеше да смачка тръбата и стените като картонени. Бигман се питаше, докато се промъкваше напред, дали щеше да чуе първо шума, дали бушуващите води щяха да загатнат за присъствието си, преди да го ударят. Надяваше се, че това няма да се случи. Не искаше да чака дори секунда. Ако водата дойдеше, той искаше тя да си свърши бързо работата.

Бигман почувствува, че стената започна да завива и спря, за да се консултира с картата. Малкото фенерче осветяваше пространството около него със студен блясък. Това беше вторият завой, показан на картата, която бяха нарисували за него и сега тръбата трябваше да извие нагоре.

Бигман се обърна на една страна и последва извивката на завоя. Това допринесе за разваляне на настроението и натъртване на месата му. – Марсиански пясъци – мърмореше той. Бедрените мускули го заболяха, когато натисна с колена срещуположните страни на тръбата, за да се предпази от плъзгане надолу. Той се придвижваше инч по инч нагоре по лекия наклон.

Морис беше изкопирал картата от йероглифните карти, държани пред един визифонен предавател в Отдела за обществени работи на Афродита. Той бе следвал кривите цветни линии и бе питал за интерпретацията на обозначенията и символите.

Бигман стигна до едно от укрепванията, прекарани диагонално през тръбата. Той почти го посрещна като нещо добре дошло, за което да може да се хване, да го обгърне с ръце и облекчи малко натиска върху болящите го лакти и колена. Бигман притисна картата нагоре в ръкава и хвана укрепването с лявата си ръка. Дясната му ръка обърна малкото фенерче на сто и осемдесет градуса и опря задния му край в единия край на укрепването.

Енергията от капсулования микрореактор, който обикновено захранваше с електричество малката крушка на фенерчето и го превръщаше в студена светлина можеше също при друго нагласяване на копчето да излъчва от противоположния си край силово поле.

То можеше да среже моментално всичко материално, което би се изпречило на пътя му. Бигман нагласи копчето и веднага единият край на укрепването беше прерязан. После премести резачката в другия му край. Още едно леко докосване на копчето и укрепването остана в ръката му. Бигман го промуши покрай тялото си и го пусна. То се плъзна и

затрака надолу по тръбата.

Водата все още не идваше. Бигман продължаваше да пъхти и се извива като червей. Той премина през още две укрепвания и през още един завой. После тръбата отново тръгна хоризонтално и накрая Бигман стигна до поредица прегради, които бяха ясно обозначени върху картата. Цялото разстояние беше в общи линии по-малко от двеста ярда, но за колко ли време го беше изминал?

А водата все още не идваше.

Преградите представляваха перки, които се показваха периодично от всички страни на тръбата, за да запазват турбулентността на въздушния поток и бяха последният знак за ориентиране. Той отрязва всяка перка с бързо движение на задната част на фенерчето и сега трябваше да измери девет фута от най-отдалечената от тях, Бигман отново използва фенерчето. То беше дълго шест инча и той трябваше да го наложи осемнадесет пъти по дължината на стената.

Фенерчето два пъти му се изплъзна и му се наложи два пъти да се връща обратно до мястото на последната отрязана преградна перка, лазейки на заден ход и ругаейки шепнешком: „Марсиански пясъци“!

Третият път осемнадесетата дължина на фенерчето бе поставена правилно. Бигман задържа пръста си в тази точка. Морис беше казал, че търсеното място трябва да бъде почти директно над главата му. Бигман светна с фенерчето и, обръщайки се по гръб, прекара пръста си по крилата вътрешна повърхност на тръбата.

Използувайки режещия край на фенерчето и държейки го на около четвърт инч от стената (силовото поле не трябваше да се приближава твърде много), доколкото можеше да прецени в тъмнината, той направи с него един кръг. Изрязаният метал падна в тръбата и Бигман го бутна настрана. После той насочи светлината на фенерчето към разкрилите се жици и внимателно ги изучи. Няколко инча по-навътре трябваше да започва вътрешността на едно помещение, намиращо се на не повече от сто фута от мястото на седящия при шлюза човек. Седеше ли той все още там? Очевидно още не беше дръпнал лоста (какво ли чакаше?). В противен случай Бигман щеше да е вече зялят с вода и съвсем мъртъв. Бяха ли го спрели по някакъв начин? Вероятно бе арестуван?

Кисела усмивка се появи на лицето на Бигман, когато си помисли, че може да се е промъквал напразно през вътрешностите на един метален червей.

Той проследи жиците. Някъде тук трябваше да има някакво реле. Бигман леко подръпна първо едната, а после и другата жица. Едната се

придвижи и в зрителното му поле попадна малък черен двоен конус. Той облекчено въздъхна и захапа фенерчето, за да освободи и двете си ръце.

Предпазливо, много предпазливо Бигман завъртя двете половини на конуса в противоположни посоки. Магнитната закопчалка поддаде и двете половини се разделиха, показвайки съдържанието си. То представляваше едно прекъсващо реле, състоящо се от два блестящи контакта, единият от които бе обвит в своя селектор на силово поле и отделен от другия с почти незабележима междина. При определено възбуждане, каквото е например дръпването на един малък лост, селекторът на силово поле поражда енергия, която затваря други контакти, изпраща енергийния поток през точката на затваряне и отваря шлюза на купола. Всичко това става за една милионна част от секундата.

Бигман се потеше и почти очакваше фаталният момент да настъпи точно сега, когато оставаше една секунда до успешното завършване на възложената задача. Той бръкна в джоба на дрехата си и извади от там парче изолирана пластмаса. Тя беше вече омекнала от топлината на тялото му. Бигман я офофми като тънка пластинка и внимателно я постави в точката, в която почти се допираха двата контакта. Той я държа там, докато преброи до три и после я извади.

Сега контактите можеха да се затворят, но между тях бе останал тънък слой от пластмасата, през който не можеше да протече ток.

Сега лостът можеше да бъде дръпнат. Шлюзът нямаше да се отвори.

Смеейки се, Бигман се промуши през останките от преградата, премина покрай укрепванията, които беше срязал и се плъзна надолу по наклона...

Бигман търсеше отчаяно Лъки сред объркването, което беше заляло целия град. Мъжът при лоста беше арестуван, транзитната преграда бе вдигната, а населението се връщаше като огромна вълна (разгневено в по-голямата си част на градската управа, загдето бе позволила да се случи всичко това) към домовете си, които бе напуснало. За гълпилите, които така жестоко очакваха бедствието, премахването на причината за страха беше сигнал за голям празник.

Накрая отнякъде се появи Морис и хвана Бигман за ръкава.

– Лъки се обажда – каза той.

– Откъде? – попита изненадан Бигман.

– От моята стая при канцелариите на Съвета. Казах му какво сте направили.

Бигман се изчерви от удоволствие. Лъки щеше да бъде горд.

– Искам да говоря с него – каза той.

Обаче лицето на Лъки на екрана беше мрачно.

– Поздравявам те, Бигман. Чух, че си бил страхотен – каза той.

– Нищо особено – усмихна се Бигман. – Но къде беше ти?

– Там ли е доктор Морис? – попита Лъки. – Не го виждам.

– Тук съм – отвърна Морис и показа лицето си на екрана.

– Според новините, които чух, сте заловили мъжа на лоста.

– Да. Направихме го благодарение на Бигман – отвърна Морис.

– Тогавя нека отгатна. Той не се е опитал да дръпне лоста, когато сте го приближили. Той просто се е предал.

– Да – каза, мръщейки се, Морис. – Но как познахте?

– Познах, защото целият инцидент с шлюза е бил заблуждение. Истинската неприятност е било писано да се случи тук. Трябваше да използвам хопър, за да мина през тълпата и после наземна кола за останалата част от пътя.

– И? – попита любопитно Морис.

– И беше вече твърде късно! – отвърна Лъки.

7. ВЪПРОСИ

Денят беше завършил. Тълпата се бе разпръснала. Атмосферата в града беше станала спокойна, почти сънена. Само на две-три места все още дискутираха събитията от последните седем часа.

Бигман беше отегчен.

Двамата с Морис бяха напуснали сцената на неотдавнашната опасност, отправяйки се бързо към Щаба на Съвета. Там Морис бе провел разговор с Лъки, на който на Бигман не бе позволено да присъствува и след който венерианинът беше излязъл разгневен. Лъки бе останал спокоен, но неразговорлив.

Дори когато останаха сами. Лъки само каза:

– Хайде да се връщаме в хотела. Нуждая се от сън, а също и ти, след твоята днешна малка игра.

Той затананика под нос марша на Съвета, както правеше винаги, когато беше замислен и даде знак на едно минаващо такси. Колата спря автоматично, когато фотоелектричните ѝ скенери засякоха протегнатата с разперени пръсти ръка.

Лъки бутна Бигман пред себе си. Той завъртя избирателните шайби, за да укаже координатите на хотел „Белвю Афродита“, пусна подходящата комбинация от монети и остави компютъра на машината да поеме управлението. С крака си нагласи педала за скоростта на малка скорост.

Таксито се понесе напред с едно приятно плавно движение. Бигман би го намерил за удобно и действащо отпочиващо, ако не изгаряше така силно от любопитство.

Малкият марсианец хвърли бърз поглед към големия си приятел. Лъки изглежда се интересуваше само от почивка и размисъл. Накрая дори се облегна назад и затвори очи, оставяйки движението да го люшка. Щом наближиха хотела, той се превърна в голяма уста, която ги погълна, когато таксито намери входа към приемателния док на хотелския гараж.

След като бяха вече в стаята си, любопитството на Бигман достигна точката на експлозията.

– Каква е цялата тази работа. Лъки? – извика той. – Побърквам се, като се опитвам да си представя всичко това!

– Всъщност – отвърна Лъки, оправяйки ризата си, – всичко е само

въпрос на логика. Какви инциденти са останали до днес в резултат на умственото доминиране над хора? Какви спомена Морис? Един човек раздавал пари. Друг изпуснал бала с водорасли. Трети поставил отрова в хранителната смес за маята. Във всеки един от тези случаи акцията е била малка, но в нея е имало действие. Тя е направила нещо.

– Е? – попита Бигман.

– Добре, какво имахте днес? Това нещо изобщо не беше малко. То бе голямо, но не беше акция, а точно обратно; един човек постави ръка на лоста за отваряне на шлюз на купола и после не направи нищо. Нищо!

– Хей! – извика той.

– Не можа ли да схванеш? – попита Лъки, сушейки мускулестото си тяло на топлия въздух.

– Космос, Лъки, не бъди тайнствен. Знаеш, че мразя това.

– Но тук няма нищо тайнствено. Упражняващите умствения контрол смениха изцяло своя стил, за което трябва да има причина. Не виждаш ли каква е причината един човек да седи на лоста за шлюза на купола и да не прави нищо?

– Казах, че не виждам.

– Е, какво бе постигнато с това?

– Нищо.

– Нищо ли? Велика Галактико! Нищо? Те само накараха половината население на Афродита и специално всички длъжностни лица да излязат от застрашения сектор по най-бързия възможен начин. Сториха същото с мен, теб и Морис. По-голямата част от града опустя, включително Щаба на Съвета. А аз бях такъв тъпак, че едва когато Търнър, главният инженер на града, спомена колко лесно би било да се излезе от града при разстроени полицейски сили, ми дойде на ум какво се беше случило.

– Аз все още не разбирам нищо. Така че, помогни ми. Лъки. Струва ми се, че ще...

– Почакай, момче – каза Лъки и хвана в голямата си ръка заплашително вдигнатите, юмруци на Бигман. – Ето какво стана: аз се върнах в Щаба на Съвета по възможно най-бързия начин и открих, че Лу Евънс е вече изчезнал.

– Къде са го отвели?

– Ако имаш предвид Съвета, не е бил отведен никъде. Той е избягал. Повалил един пазач, въоръжил се, използвал знака на Съвета върху китката си, за да вземе една подводница и е избягал в океана.

– Това ли е целта, която в действителност е била преследвана?

– Очевидно. Заплахата за града е била фалшива. Щом Евънс излязъл на безопасно място в океана, човекът при шлюза е бил освободен от контрола и естествено се е предал.

– Марсиански пясъци! – ахна Бигман. – Значи цялата тази работа с вентилационната тръба е била напразно, а аз съм излязъл най-големият глупак.

– Не, Бигман, не си – каза тържествено Лъки. – Ти свърши добра работа, страхотна работа и Съветът ще научи за нея.

Дребният марсианец се изчерви и за момент гордостта му не остави място за нищо друго. Лъки използва тази възможност, за да си легне.

– Но, Лъки – каза тогава Бигман, – това означава... Искам да кажа, че щом членът на Съвета Евънс е избягал благодарение на трик на упражняващите умствения контрол, тогава той е виновен, нали?

– Не – отрече енергично Лъки. – Той не е виновен.

Бигман почака малко, но Лъки нямаше какво повече да каже по този въпрос и инстинктът му подсказа да го изостави. Едва след като разсъблечен и измит се зарови в хладните пластексови чаршафи, той опита пак.

– Лъки.

– Да, Бигман.

– Каква ще бъде следващата ни стъпка?

– Да последваме Лу Евънс.

– Ще го последваме ли? А какво ще каже Морис?

– Вече аз отговарям за обекта. Получих това нареждане от председателя на Научния съвет Конуей от Земята.

Бигман кимна в тъмнината. Това обясняваше защо самият той не трябваше да присъства на разговора. Колкото и голям приятел да беше на Лъки Стар, той не беше член на Научния съвет. А в една ситуация, при която Лъки трябваше да замести друг член на Съвета и да иска от властите на Земята и Главния Щаб той да се оттегли, не трябваше да присъствуват странични лица.

Сега старата страст за действие започваше отново да се събужда у него. Този път действието щеше да се развива в един океан, който беше най-обширният и най-чуждият на вътрешните планети.

– Колко рано ще тръгнем? – попита възбудено Бигман.

– Веднага щом бъде готова подводницата, която подготвят. Само че първо ще трябва да видим Търнър.

– Инженерът ли? Защо?

– Имам сведенията за хората, забъркани в различните случаи на умствен контрол в града до днес и искам да получа също и тези за мъжа при шлюза на купола. Търнър е вероятно човекът, който знае най-много за него. Обаче преди да видим Търнър...

– Да?

– Преди това, марсиански фъстъко, ние ще спим. Сега млъквай.

Мястото, където живееше Търнър, се оказа един твърде голям жилищен блок, който изглежда подхождаше за хора от висшата администрация. Бигман тихо подсвирна, когато влязоха във фойето с неговите панелни стени и триизмерни морски пейзажи. Те влязоха в една кабинка и Лъки натисна номера на апартамента на Търнър.

Кабинката ги издигна пет етажа нагоре, после тръгна хоризонтално, плъзгайки се по насочените лъчи от силово поле и накрая спря до задния вход на апартамента на Търнър. Те излязоха от кабинката, а тя продължи пътя си с бръмчене и изчезна зад завоя на коридора.

Бигман я изгледа учудено.

– Я гледай, никога преди не бях виждал такова нещо.

– Тя е венерианско изобретение – поясни Лъки. – Въведена е вече в новите жилищни блокове на Земята. В старите жилищни блокове не могат да се приложат, докато не се реконструират така, че към всеки апартамент да има специален вход за обслужване от кабинката.

Лъки докосна индикатора, който веднага стана червен. Вратата се отвори и се показа една жена. Тя беше крехка, млада и много красива. Имаше сини очи и руса коса, която бе опъната назад и над ушите по венерианската мода.

– Мистър Стар?

– Точно така, мисис Търнър – каза Лъки. Той се поколеба малко за обръщението, защото тя изглеждаше твърде млада, за да бъде стопанката.

– Няма ли да влезете? – покани ги тя с приятелска усмивка. – Моят съпруг ви очаква, но той не е имал повече от два часа сън и не е съвсем...

Те пристъпиха прага и вратата се затвори зад тях.

– Съжалявам, че трябваше да ви обезпочая така рано, но работата е спешна. Няма да отнемам много от времето на мистър Търнър.

– О, всичко е наред. Разбирам.

Тя обиколи суетливо стаята, оправяйки предмети, които не се

нуждаеха от оправяне.

Бигман любопитно се огледа. Апартаментът напълно приличаше на жената – колоритен, украсен и почти крехък.

– Имате много хубав апартамент, мис... ъ... мадам – каза неловко той, откривайки смутено погледа на домакинята върху себе си.

– Благодаря ви – отвърна тя и се усмихна. – Не мисля, че на Лиман му харесва много как съм го подредила, но той никога не възразява. Обичам малки финтифлюшки и какви ли не други дребни неща. Вие също, нали?

– Отдавна ли живеете с мистър Търнър тук? – намеси се Лъки, за да спести на Бигман необходимостта да отговори.

– Точно откакто се оженихме. Няма още година. Този жилищен блок е много хубав. Почти е най-хубавият в Афродита. Има съвършено автономни инсталации, собствен гараж за коустери и централна комуникационна уредба. Долу има даже камери. Представете си! Камери! Не че някой някога ги използва. Дори миналата нощ. Поне аз мисля така, но не мога да кажа със сигурност, защото съм проспала цялото вълнение. Можете ли да си представите? Дори не бях чула за него, докато Лиман не се прибра вкъщи.

– Може би така е било по-добре – каза Лъки. – Пропуснала сте една уплаха.

– Имате пред вид, че съм пропуснала едно вълнение – възрази тя. – Всички бяха излезли, а аз съм спала през цялото време. Никой не ме е събудил. Мисля, че беше ужасно.

– Какво е било ужасно? – попита един нов глас и Лиман Търнър влезе в стаята.

Косата на Търнър беше разрошена, по грозничкото си лице имаше бръчки, а очите му се затваряха за сън. Той носеше скъпоценния си компютър под мишница и го постави под стола, на който седна.

– Това, че пропуснах вълнението – отвърна младата му съпруга. – Как си, Лиман?

– Мисля, че съм добре. А пропускането на вълнението не е важно. Радвам се, че ти... Здравейте, Стар. Извинявайте, че ви бавя.

– Тук съм само от няколко минути – каза Лъки. Мисис Търнър се хвърли към съпруга си и го целуна леко по бузата.

– Сега ще е по-добре да ви оставя – каза тя. Търнър потупа жена си по рамото и я проследи с нежен поглед, когато излизаше.

– Е, джентълмени, извинявайте, че ме намирате в такъв вид, но последните няколко часа бяха много трудни за мен.

– Добре ви разбирам. Какво е положението с купола сега?

Търнър потърка очите си.

– Удвоиха хората на всеки шлюз и направихме управлението им по-малко независимо. Това е връщане към тенденцията за развитие на техниката от миналия век. Ние прекарахме охраняващи линии до различни места в града, така че да можем да изключваме охраняването от разстояние, ако някога се случи нещо подобно. И, разбира се, ще усилим транзайните прегради, защитаващи различните части на града... Пуши ли някой от вас?

– Не – отвърна Лъки, а Бигман само поклати глава.

– Тогава бихте ли ми подали една цигара от онова нещо, което прилича на риба? Това е едно от хрумванията на жена ми. Нищо не е в състояние да я задържи, когато се касае за сдобиването с тези смешни джунджурийки, но на нея ѝ харесват. – Той слабо се изчерви. – Отскоро сме женени и се страхувам, че продължавам да я глезя.

Лъки погледна с любопитство странната риба, изрязана от подобен на камък зелен материал. Щом натисна гръбната ѝ перка, от устата ѝ се показа запалена цигара.

Търнър изглежда се отпусна като запуши. Той сложи крак върху крак и едното стъпало се залюля напред-назад в бавен ритъм над куфарчето-компюгър.

– Да кажете нещо ново за човека, който започна всичко това? За мъжа при шлюза?

– Той е под наблюдение. Очевидно е луд.

– Има ли данни за умствен дебаланс?

– Няма никакви. Това бе първото нещо, което проверих. Знаете, че съм главен инженер и персоналът на купола ми е подчинен.

– Зная и затова дойдох при вас.

– Е, желая да помогна, ако мога, но мъжът е само един обикновен работник. На работа е при нас от седем месеца и никога преди не е създавал неприятности. Фактически той има отлично досие: тих, непретенциозен, усърден.

– Само от седем месеца ли е на работа?

– Точно така.

– Техник ли е?

– Има документ за техник, но на практика работата му се състои главно в охрана на шлюза. В края на краищата, има трафик към града и обратно. Шлюзът трябва да бъде отварян и затварян, товарите проверявани, а документите съхранявани. Управлението на купола далеч не е

само техническо.

– Имаше ли той някакъв реален технически опит?

– Само един елементарен колежен курс. Това е първата му работа.

Той е съвсем млад мъж.

Лъки кимна.

– Разбирам, че напоследък в града е имало цяла серия от странни инциденти – подхвърли небрежно той.

– Така ли? – попита Търнър и уморените му очи се взряха в Лъки. – Рядко имам време да погледна лентата с новини от ефира.

Визифонът иззвъня. Търнър вдигна слушалката и я поднесе за момент до ухото си.

– За вас е, Стар.

– Казах, че ще бъда тук – поясни Лъки и взе слушалката, но не си направи труда да активира екрана или да повиши звука над нивото на контакт с ухото. – Стар слуша – каза той.

После Лъки остави слушалката и стана.

– Ние ще тръгваме вече, Търнър.

– Добре – каза Търнър и също стана. – Ако мога да ви помогна с нещо в бъдеще, обаждайте ми се по всяко време.

– Благодаря ви. Предайте нашите почитания на вашата съпруга.

– Какво става? – попита Бигман, когато излязоха от сградата.

– Нашата подводница е готова – отвърна Лъки, спирайки една наемна кола.

Те се качиха в нея и Бигман отново наруши мълчанието.

– Научи ли нещо от Търнър?

– Едно-две неща – отвърна Лъки. Бигман се размърда неспокойно и смени темата на разговор.

– Надявам се, че ще намерим Евънс.

– Аз също се надявам.

– Марсиански пясъци, той е изпаднал в трудно положение. Колкото повече мисля за него, толкова по-лошо ми се струва. Виновен или не, грубо е да се иска отстраняването му на основание корупция, предявена от по-висш служител.

Лъки обърна глава и сведе поглед към Бигман.

– Морис никога не е изпращал никакъв рапорт за Евънс до Главния щаб. Мислех, че си разбрал това от вчерашния разговор с него.

– Не го е изпратил той ли? – попита невярващ Бигман. – Тогава кой?

– Велика Галактико! – възкликна Лъки. – Та това е съвсем

очевидно. Лу Евънс сам е изпратил рапорта, използвайки името на Морис.

8. ЧЛЕН НА СЪВЕТА Е ПРЕСЛЕДВАН!

След като разбра как да въздейства върху механизмите за направляване и да чувствава водата около тях, Лъки започна да управлява все по-добре елегантната подводница.

Хората, които им я предадоха, с безпокойство им предложиха курс от инструкции за начина на управлението ѝ, но Лъки се беше усмихнал и ограничил с няколко въпроса, докато Бигман бе възкликнал с характерното за него самохвалство, „Няма нищо движещо се, което Лъки и аз да не можем да управляваме“. Самохвалство или не, това бе почти вярно.

Подводницата на име „Хилда“ се носеше сега с изключени двигатели. Тя плавно и с лекота проникваше през мастилената чернота на венецианския океан. Те я насочваха сляпо. Мощните прожектори на подводницата не бяха включени нито веднъж. Вместо тях радар измерваше дълбочината на бездната отпред. Измерваше я по-точно и по-информативно, отколкото би могла светлината.

Наред с радарните импулси имаше и подобрени микровълни, които бяха предназначени за получаване на максимално отразяване от металната повърхност, оформяща външния корпус на подводницата. С обсег на действие стотици мили, търсейки най-вече метална конструкция, която да ги върне обратно по техните следи.

Досега не беше се върнало никакво отразено съобщение и „Хилда“ се установи долу в тинята с половин миля вода над себе си. Тя остана неподвижна, ако не се смяташе лекото люлеене, причинявано от мощните океански течения, които опасваха цялата планета.

През първия час Бигман едва ли имаше ясна представа за микровълните и търсените от тях обекти. Той се бе захласнал в гледката, която се разкриваше пред очите му през люковете.

Венецианският дълбокоокеански живот фосфоресцираше, а океанските дълбини бяха изпъстрени с цветни светлинни точки, които бяха поплътни, по-големи и по-ярки от звездите в Космоса и на всичко отгоре се движеха. Бигман бе притиснал носа си в дебелото стъкло и се взираше омаян.

Някои от формите на живот бяха малки кръгли петна, чиито движения бяха бавни и вълнообразни. Други бяха стрелкащи се линии, а трети представляваха морски панделки от вида, който Лъки и Бигман бяха

видели в Зеления салон.

След малко Лъки се присъедини към него.

– Ако си спомням моята ксенозоология... – започна той.

– Твоята какво?

– Това е наука за изследване на извънземни животни, Бигман. Аз точно преди малко преглеждах една книга за венерианския живот. Оставих я на твоето легло в случай, че поискаш да я видиш.

– Няма значение. Ще я чуя преразказана от теб.

– Добре. Тогава можем да започнем с тези малки обекти. Мисля, че представляват стадо копчета.

– Стадо копчета ли? – попита Бигман и после добави – Разбирам какво имаш предвид.

Цели серии от жълти овали светлина пресичаха черното видимо от люка поле. Всеки овал имаше черни белези върху себе си във формата на две успоредни чертички. Те се движеха на тласъци, застояваха се малко на едно място и после продължаваха. Пред погледа им дузини се движеха и спираха едновременно, така че Бигман имаше странното усещане, че копчетата изобщо не се движат, а корабът се премества на тласъци на всяка половин минута.

– Мисля, че те снасят яйца – поясни Лъки. Той замълча за известно време и после каза – Повечето от тези създания не мога да разпозная. Чакай! Това там трябва да е аленочервено петно. Виждаш ли го? Онова създание с неравни очертания? То се храни с копчета. Наблюдавай го.

Сред жълтите петна светлина настъпи суматоха, когато почувстваха присъствието на връхлитания върху тях хищник. Дузина копчета бяха унищожени от аленото петно, което след това остана единствената светлина в полето на люка. Копчетата бяха се разпръснали на всички страни.

– Според книгата – каза Лъки, – петното е оформено като голяма палачинка с подвид надолу ръб. То представлява почти само една кожа с малко мозък в средата. Дебело е само един инч. Можеш да откъсваш от него парченца без да го разтревожиш. Виждаш ли колко е несиметрично петното, което наблюдаваме? Рибата стрела вероятно е отхапала от него.

Аленото петно започна да се движи и излезе от подозрението им. Там, където беше, не бе останало почти нищо с изключение на едно-две слаби замиращи проблесквания в жълто. Малко по малко копчетата започнаха отново да се връщат.

– Аленото петно само се е спуснало надолу към дъното – каза Лъки.

– То се задържа върху тинята с краищата си и поглъща всичко под себе си. Съществува и още един вид, наречен оранжево петно, който е много по-агресивен. Оранжевото петно може да изстрелва струя вода с достатъчна сила да промуши човек, въпреки че е с диаметър само един фут, а дебелината му не е много по-голяма от тази хартия. Големите екземпляри са много по-лоши.

– Колко големи стават? – попита Бигман.

– Нямам ни най-малка представа. В книгата се казва, че има данни за огромни чудовища, като например за риба-стрела с дължина една миля и петна, които биха могли да покрият град Афродита.

– С дължина една миля? Обзалагам се, че това е невъзможно.

– Не е така невъзможно, както изглежда на пръв поглед – отвърна Лъки, повдигайки вежди. – Тези същества тук са само плитководни екземпляри. Венерианският океан е дълбок на места до десет мили. В него има място за много неща.

Бигман го погледна недоверчиво.

– Слушай, ти се опитваш да ми продаваш бала космически прах – каза той. – Мисля, че в края на краищата ще трябва да прегледам книгата.

Той рязко се обърна и се отдалечи.

„Хилда“ се придвижи и зае ново положение, а микровълните пуснаха своите пипала и продължиха да търсят. После отново се придвижи. И отново. Лъки бавно проучваше подводното плато, върху което се издигаше Афродита.

Той чакаше мрачно при уредите. Някъде там, долу, трябваше да бъде неговият приятел Лу Евънс. Подводният кораб на Евънс не можеше да пътува нито по въздуха, нито през Космоса, нито в която и да е океанска дълбочина по-голяма от две мили, така че той трябваше да се придържа в относително плитките води на платото на Афродита.

Първият отговор бе доловен от погледа му, когато се казваше за втори път „трябва“. Микровълновата обратна връзка замрази на място указателя на посоката, а върнатият импулс освети цялото приемателно поле.

Бигман постави мигновено ръка върху рамото на Лъки.

– Това е той! Това е той!

– Може би – отвърна Лъки. – А може да е и някоя друга подводница или просто метални отпадъци.

– Засечи положението му, Лъки! Марсиански пясъци, засечи положението му!

– Точно това правя, момче, а ние се движим.

Бигман можеше да усети ускорението и да чуе шума от витлото.

Лъки се наведе ниско над радиопредавателя и неговия дешифратор и извика настойчиво:

– Лу! Лу Евънс! Лъки Стар те вика! Опознавателни сигнали! Лу! Лу Евънс!

Думите му проникваха отново и отново в ефира. Отразеният микро-вълнов импулс ставаше все по-ясен с намаляване на разстоянието между двете подводници.

Никакъв отговор.

– Морският съд, към който отправяме повикването, не се движи – каза Бигман, – Може би са останки на разбит кораб. Ако това бе подводницата на члена на Съвета, тя щеше или да отговори, или да се опита да избяга от нас. Не е ли така?

– Ш-ш-т! – направи му знак да мълчи Лъки, а когато заговори в предавателя, думите му прозвучаха тихо и настоятелно. – Лу! Няма смисъл да правиш опит да се криеш. Зная истината. Зная защо си изпратил на Земята рапорт от името на Морис, молейки за своето собствено отзоваване. Зная също кой мислиш, че е врага. Лу Евънс! Опознавателни...

Слушалката пукаше, освободена от смущенията.

Звучите минаваха през дешифратора и се превръщаха в разбираеми думи.

– Стой настрана, щом знаеш това! Стой настрана! – гласяха те.

Лъки облекчено се усмихна. Бигман радостно извика.

– Ти влезе във връзка с него! – възкликна дребният марсианец.

– Ние идваме да те вземем – каза Лъки в предавателя. – Дръж се! С общи усилия ще разрешим тази задача!

– Ти не... разбираш... аз се опитвам да... – прозвучаха бавно ответните думи и после той почти извика: – За доброто на Земята, Лъки, стой настрана! Не се приближавай!

Не чуха повече нито звук. „Хилда“ неуморно си пробиваше път към мястото, където се намираще подводницата на Евънс. Лъки се облегна намръщен назад.

– Щом като така се страхува, защо не бяга? – промърмори той.

Бигман не го чу.

– Страхотно, Лъки! – извика ликуващо той. – Начинът, по който го излъга да говори, беше страхотен!

– Не го излъгах, Бигман – каза мрачно Лъки. – Зная ключа на цялата тази бъркотия. Ще го узнаеш и ти, ако спреш и помислиш малко.

– Какво искаш да кажеш? – попита поразен Бигман.

– Спомняш ли си, когато доктор Морис, ти и аз влязохме в малката стоя, за да чакаме да бъде доведен Лу Евънс при нас? Спомняш ли си първото нещо, което се случи?

– Не.

– Ти започна да се смееш. Каза, че изглеждам странно и деформиран без мустаци. Аз си помислих точно същото за теб и го казах. Спомняш ли си?

– Да. Разбира се, че си спомням.

– Дойде ли ти на ум да се запиташ защо стана така? Ние часове наред гледахме хора с мустаци. Защо се случи така, че тази мисъл ни хрумна и на двамата точно по това време?

– Не зная.

– Да предположим, че тази мисъл е хрумнала на някой друг, който притежава телепатична сила. Да предположим, че усещането за изненада е преминало от неговото съзнание към нашите.

– Искаш да кажеш, че упражняващият умствен контрол или един от тях е бил в стаята с нас?

– Не е ли това едно обяснение?

– Не е възможно. Доктор Морис беше единственият друг човек... Лъки! Ти нямаш пред вид доктор Морис!

– Морис ни беше наблюдавал с часове. Защо трябваше изведнъж да бъде изненадан, че нямаме мустаци?

– Тогавя сигурно някой се е крил?

– Никой не се е крил – отвърна Лъки. – В стаята имаше само още едно живо същество и то се виждаше много добре.

– Не, о не! – извика Бигман и избухна в смях. – Ти нямаш пред вид В-жабата, нали?

– Защо не? – каза спокойно Лъки. – Ние сигурно бяхме първите мъже без мустаци, които никога е виждала. Тя беше изненадана.

– Но това е невъзможно.

– Така ли? Те са навсякъде в града. Хората ги колекционират, хранят и обичат. Сега възниква въпросът дали наистина обичат В-жабите? Или В-жабите им внушават обич посредством умствен контрол, за да ги хранят и се грижат за тях?

– Космос, Лъки! – възкликна Бигман. – Няма нищо изненадващо в това, че хората ги харесват. Те са симпатични. Хората не трябва да бъдат хипнотизирани, за да мислят така.

– Спонтанно ли ти харесаха, Бигман? Нищо ли не те принуди?

– Сигурен съм, че нищо не ме е принудило. Аз просто ги харесах.

– Ти просто ги хареса ли? Две минути след като видя първата си В-жаба, ти я нахрани. Помниш ли това?

– Не съм направил нищо нередно, нали?

– А с какво я нахрани?

– Каквото харесваше. Грах потопен в гр... – гласът на дребния мъж заглъхна.

– Точно. Мазнината миришеше на грес. Не можеше да има никаква грешка. Как ти хрумна да потопиш граховото зърно в нея? Хранил ли си някога с грес домашни любимци? Познаваш ли някое животно, което да се храни с грес?

– Марсиански пясъци! – възкликна слабо Бигман.

– Не беше ли очевидно, че В-жабата искаше да похапне и тъй като ти беше наблизко, тя с хитрост те накара да ѝ поднесеш една хапка? В този момент ти не беше господар на себе си.

– Никога нямаше да се досетя – промърмори Бигман. – А толкова е ясно, когато го обясняваш ти. Чувствавам се ужасно.

– Защо?

– Отвратително нещо е в главата ти да се разхождат мислите на едно животно. Изглежда нездравословно.

Малкото дяволито лице на Бигман изразяваше отвращение.

– За нещастие това е по-лошо от нездравословно – каза Лъки и се обърна отново към уредите.

Интервалът между подаването и връщането на импулса показваше, че разстоянието между двата морски съда е по-малко от половин миля, когато внезапно радарният екран показва безпогрешно сянката на подводницата на Евънс.

– Евънс, вече виждаме твоята подводница – прозвуча през предавателя гласът на Лъки. – Можеш ли да се движиш?

Отговорът дойде ясно с глас, разкъсан от вълнение.

– Земята да ми е на помощ, Лъки. Направих всичко, каквото можах, за да те предупредя. Ти си в клопка точно така, както и аз.

И сякаш да потвърди думите на члена на Съвета, силен удар разтърси „Хилда“, обръщайки я на една страна и изваждайки от строя главните ѝ двигатели!

9. НАВЪН В ДЪЛБОЧИНАТА

В паметта на Бигман събитията от следващите часове бяха сякаш гледани от обратната страна на телескопа – един далечен кошмар от объркани събития.

Той беше блъснат от внезапния удар. Лежеше проснат и дишаше тежко, но това бе за секунди, които му се сториха часове.

– Главните генератори са извън строя! – извика Лъки, който беше при командното табло.

Бигман с усилие се изправи на крака върху силно наклонения под.

– Какво стана?

– Очевидно бяхме ударени. Но не зная колко лошо.

– Лампите светят – отбеляза Бигман.

– Зная. Включиха се аварийните генератори.

– Какво ще кажеш за главното задвижване?

– Не съм сигурен дали е в ред и точно това се опитвам да проверя.

Машините дрезгаво кашляха някъде отдолу и отзад. Равномерното бръмчене бе изчезнало и на негово място се чуваше ужасно тракане, което опъваше до крайност нервите на Бигман.

„Хилда“ се разтресе като ранено животно и се изправи. Машините отново замряха. Радиоприемникът звучеше тъжно. Бигман дойде достатъчно на себе си, за да посегне към него.

– Стар! – каза радиото. – Лъки Стар! Тук е Евънс. Опознавателни сигнали!

Лъки достигна радиото пръв.

– Тук е Лъки. Какво ни удари?

– Няма значение – отвърна умореният глас. – То повече няма да те безпокои. Ще се задоволи да те остави да седиш тук и да умреш. Защо не се оттегли? Помолих те.

– Излязла ли е от строя твоята подводница, Евънс?

– Неподвижна е от дванадесет часа. Няма светлина. Няма енергия. Останала е съвсем малко, колкото за радиото, а и тя свършва. Въздухоп-речиствателните съоръжения са разбити, а подаването на въздух е слабо. Довиждане, Лъки.

– Можеш ли да излезеш?

– Шлюзовият механизъм не работи. Аз имам водолазен костюм, но ако се опитам да изляза навън, ще бъда смазан.

Бигман знаеше какво иска да каже Лу Евънс и потрепери. Шлюзовете на подводните съдове бяха конструирани да пропускат водата много бавно в междинната шлюзова камера. Да се прореже отвор в корпуса при дъното на океана в опит да се излезе от подводницата би означавало нахлуване на вода с налягане стотици тонове. Човешко същество, дори и в метален водолазен костюм, щеше да бъде смазано като празна тенесиена кутия под товарен автомобил.

– Ние още можем да се движим. Идвам да те взема. Ще съединим шлюзовете.

– Благодаря, но защо? Ако се помръднеш, ще бъдеш ударен отново. Но дори и да не бъдеш. Каква е разликата дали ще умра по-бързо тук или малко по-бавно в твоята подводница?

– Ще умрем, ако трябва – отвърна ядосано Лъки, – но нито секунда по-рано, отколкото е необходимо. Всеки ще умре един ден. Няма спасение от смъртта, но напускането на този свят не трябва да става принудително.

– Слез в машинното отделение – обърна се Лъки към Бигман – и прегледай повредите. Искам да знам дали могат да бъдат отстранени.

В машинното отделение, опипвайки „горещия“ микрореактор посредством дистанционни манипулатори, които за щастие бяха все още в ред, Бигман чувстваше как подводницата се влачеше съвсем бавно и с големи усилия по дъното на океана и чуваше дрезгавото стържене на двигателите. Внезапно той чу едно отдалечено „бум!“, последвано от тракане по корпуса на „Хилда“, сякаш голям снаряд бе ударил дъното на океана на стотина ярда от нея.

Бигман почувствува, че подводницата спря, а шумът от двигателите спадна до дрезгаво буботене. Във въображението си можеше да види как шлюзовият издатък се приближава до другия корпус, прилепвайки плътно до него. Той усети да се изпомпва водата от тръбата между подводниците и видя светлината в машинното отделение да отслабва, когато извличаната от аварийните генератори енергия нарастна до опасни стойности. Лу Евънс можеше да премине от своята подводница в „Хилда“ през въздушното пространство без защитно облекло.

Бигман се качи в командната кабина и намери Лу Евънс при Лъки. Лицето му бе изпито и брадясало. Той успя слабо да се усмихне на Бигман.

– Продължавай, Лу – подкани го Лъки.

– Отначало това бе най-безумното подозрение, Лъки – каза Евънс. – Следях отблизо всеки от хората, на които се беше случил някой от тези

инциденти. Единственото общо нещо, което успях да открия бе, че всеки от тях беше любител на В-жабите. Повече или по-малко, техен любител е всеки жител на Венера, но домовете на тези приятели бяха пълни с В-жаби. Съвсем няха намерение да върша глупости и да развивам понататък моята теория без някои факти. Ако само имах... Както и да е. Реших да се опитам да заловя В-жабите в показване на знание за нещо, което съществува в моето собствено съзнание и в някои други съзнания, доколкото беше възможно.

– И ти реши, че загадката е в данните за маята? – попита Лъки.

– Това беше очевидно. Аз трябваше да притежавам нещо, което не се знаеше от всички, иначе не можех да съм сигурен, че те вземат информацията от мен. Данните за маята бяха идеално средство. И като не успях да ги получа по законен път, аз откраднах част от тях. Заех една от В-жабите при Главния щаб, поставих я до моята маса и прегледах документите. Дори прочетох малко от тях на глас. Когато се случи инцидент в един от заводите за мая два дни по-късно, включващ точно материята, която бях чел, вече бях сигурен, че В-жабите стоят зад тази бъркотия. Само...

– Само? – подкани го Лъки.

– Само че не постъпих много умно – каза Евънс. – Допуснах ги в моето съзнание. Поканих ги да влязат там и после не можах да ги изкарам. Пазачите дойдоха да търсят документите. Знаеше се, че съм бил в този завод, така че бе изпратен да ме разпитва един много вежлив агент. Аз върнах всичко с готовност и се опитах да обясня постъпката си, но не можах.

– Не можа ли? Какво искаш да кажеш?

– Не можах. Физически не бях в състояние да я обясня. Не можех да изрека подходящите думи, Не бях в състояние да кажа нито дума за В-жабите. Дори в мен започна да нараства един импулс да се самоубия, но успях да го преодолеея. Те не успяха да ме накарат да направя нещо, което е така далеч от моята природа. Тогава си помислих, че само ако успея да напусна Венера и отида достатъчно далеч от В-жабите, аз ще мога да се освободя от тяхната хватка. И така, аз направих едно нещо, което помислих, че веднага ще предизвика отзоваването ми. Изпратих обвинение за корупция срещу себе си и добавих името на Морис под него.

– Да – каза мрачно Лъки, – за това се досетих.

– Как? – учуди се Евънс.

– Морис ни разказа твоята история от негова гледна точка скоро

след като пристигнахме в Афродита. Завърши с думите, че подготвя доклад до Главния щаб на Земята. Той не каза, че е изпратил такъв, а само че го подготвя. Но един рапорт е бил изпратен, знаех това. Кой друг освен Морис знаеше кода на Съвета и обстоятелствата по случая? Единствено самият ти.

Евънс кимна и каза с горчивина:

– И вместо да ме отзоват на Земята, те изпратиха теб. Така ли е?

– Аз настоях, Лу. Не можех да повярвам на никакво обвинение за корупция срещу теб.

Евънс зарови глава в ръцете си.

– Това е най-лошото нещо, което можеше да направиш, Лъки – каза той. – Когато съобщи по ефира, че пристигаш, аз те помолих да не идваш и да стоиш настрана, нали така? Не можех да ти кажа причината. Физически не бях в състояние да го сторя. Но В-жабите трябва да са установили от моите мисли какъв ужасен характер си ти. Те можеха да прочетат моето мнение за твоите способности и затова се опитаха да те убият.

– И почти успяха – промърмори Лъки.

– Но този път ще успеят докрай.

– Искрено съжалявам за това, Лъки, но не мога да ти помогна. Когато те парализираха мъжа при шлюза на купола, аз не бях в състояние да се удържа да не последвам импулса за бягство и да изляза в океана, а ти, разбира се, ме последва. Аз бях примамката, а ти жертвата. Отново се опитах да те предпазя, но не можах да обясня... – Той пое дълбоко въздух на пресекулки. – Все пак сега мога да говоря за това. Те махнаха блокировката от моето съзнание. Мислят, предполагам, че не си струва да изразходват умствена енергия за нас, защото сме хванати в клопка. За тях е все едно, че сме умрели и повече не ги интересуваме.

– Марсиански пясъци, какво става? – попита Бигман, който слушаше досега с нарастващо смущение. – Защо да сме все едно умрели?

Евънс, с лице все още скрито в ръцете му, не отговори.

– Намираме се под едно оранжево петно от дълбините на венерианския океан.

– Голямо е колкото да покрие цялата подводница ли?

– Диаметърът му е две мили – отвърна Лъки. – Две мили от единия до другия край. Това, което шляпна „Хилда“ и едва не я размаза и което за малко не ни удари втори път, когато се приближавахме към подводницата на Евънс, беше само струя вода, но с мощността на дълбочинен взрив!

– И как сме могли да се мушнем под него без да го видим?

– Евънс предполага, че то е под умствен контрол на В-жабите – казва Лъки – и мисля, че е прав. То може да отслаби своята флуоресценция чрез свиване на фотоклетките в кожата си. Петното е повдигнало единия край на тялото си и ни е пуснало под себе си. Сега ние седим под него.

– И ако се помръднем или се опитаем да си пробием път навън, то ще ни удари отново, а едно петно никога не прави пропуски.

– Но петното направи пропуск! То не ни улучи, когато придвижвахме „Хилда“ към твоята подводница, а скоростта ни беше точно една четвърт от максималната – отбеляза Лъки след като помисли. После се обърна към Бигман, притваряйки очи. – Бигман, могат ли главните генератори да бъдат закърпени?

Бигман беше почти забравил за машините.

– О – сепна се той, – микрореакторът не е излязъл от строя, така че, ако успее да намеря всички необходими инструменти, дребните повреди ще могат да бъдат отстранени.

– Колко време ще отнеме ремонтът?

– Вероятно часове.

– Тогава на работа. Аз излизам в океана.

Евънс се сепна и вдигна поглед.

– Какво си намислил? – попита той.

– Отивам да изследвам това петно.

Лъки беше вече при отделението с водолазни костюми и проверяваше дали се захранва добре тънката облицовка от силово поле и дали са пълни бутилките с кислород.

Измамно спокойно беше да е човек навън в абсолютния мрак. Опасността изглеждаше много далеч. Все пак Лъки знаеше, че под него беше дъното на океана, а във всяка друга посока нагоре и наоколо бе една обърната с дъното нагоре купа еластична плът.

Помпата на неговия водолазен костюм изхвърляше водна струя надолу, а той се издигаше нагоре с извадено и готово за стрелба оръжие. Лъки не можеше да не се възхищава от подводния бластер, който държеше. Колкото и изобретателен да беше човекът на своята родна планета Земя, необходимостта от адаптиране към околната среда на една чужда планета изглежда увеличаваше стократно неговата изобретателност.

Някога новият континент Америка бе достигнал бляскави върхове в

развитието си, които прадедите от родината Европа никога не успяха да дублират, а сега Венера показваше своите възможности на Земята. Например на Венера имаше градове под купол. Никога на Земята силовите полета не можеха да бъдат така сполучливо вплетени в стоманата. Самият водолазен костюм, който носеше, не би могъл нито за секунда да издържи натиска на тоновете вода без силовите микрополета, вплетени в неговите вътрешни връзки (стига само тези тонове да го натоварваха достатъчно постепенно). Този водолазен костюм беше чудо на техниката и в много други отношения. Неговите струйни устройства за подводно пътуване, ефикасно подаване на кислород, както и компактно командно табло бяха възхитителни.

А оръжието, което държеше!

Мислите му незабавно се прехвърлиха към чудовището отгоре.

То беше също венерианско изобретение. Едно изобретение на планетната еволюция. Можеше ли да има такива същества на Земята? Със сигурност не на сушата. При земното притегляне живата тъкан не би могла да издържи тегло по-голямо от четиридесет тона. Гигантските бронтозаври през Мезозойската ера на Земята са имали крака като стволоче на дърветата, но все пак е трябвало да останат в блатата, така че водата да може да помогне за тяхното оцеляване.

Причината беше животворността на водата. В океаните можеха да съществуват животни с всякакъв размер. Някои видове китове бяха по-големи от който и да е динозавър, живял някога на Земята. Чудовищното петно над тях трябва да тежеше двеста милиона тона, изчисляваше Лъки. Два милиона големи кита взети заедно щяха едва да достигнат това тегло. Той се чудеше на каква ли възраст беше то. Колко старо трябва да бъде едно същество, за да достигне теглото на два милиона кита? Сто години? Хиляда години? Кой можеше да каже?

Но размерът можеше да стане също и причина за неговата гибел дори на дъното на океана. Колкото съществото е по-голямо, толкова са по-бавни реакциите му. Пътуването на нервните импулси отнема време.

Евънс мислеше, че чудовището се въздържа да ги удари с друга водна струя, защото, обезвреждайки ги, то бе станало безразлично към по-нататъшната им съдба или по-скоро това се отнасяше за В-жабите, която го манипулираха. Но можеше и да не е така! Може би по-скоро гигантското петно се нуждаеше от време, за да напълни огромния си резервоар с вода. Нуждаеше се и от време за прицелване.

Освен това, чудовището едва ли беше в най-доброто си състояние. То се беше адаптирало към дълбочините, където пластовете вода над

него бяха дебели шест или повече мили. Тук неговата ефикасност би трябвало да бъде по-малка. При втория си опит то бе пропуснало да улучи „Хилда“, вероятно защото още не беше се възстановило от предишния удар.

Сега то чакаше и събираше силите си в тази плитчина, доколкото можеше, а неговият воден резервоар бавно се пълнеше. Той, Лъки, 190-фунтовият човек трябваше да победи чудовището, тежащо двеста милиона тона.

Лъки погледна нагоре, но не можа да види нищо. Той натисна един контакт върху вътрешната страна на средния пръст на облицованата с усилено силово поле ръкавица на лявата ръка и един чисто бял лъч се изля от върха му. Той проникна нагоре като в мъгла и завърши в нищото. Това ли беше плътта на чудовището в далечния му край? Или светлинният лъч беше просто постепенно изчезнал?

Чудовището беше изхвърлило три пъти струя вода. С първата струя бе разрушена подводницата на Евънс. Вторият път бе ударена подводницата на Лъки (Но не лошо. Отслабваше ли чудовището?) Третият път изстрелът беше прибръзан и не улучи.

Лъки вдигна оръжието. То беше масивно и с дебела дръжка. Вътре в нея имаше проводник с дължина сто мили и един мъничък генератор, който можеше да произведе ток с огромно напрежение. Лъки насочи оръжието нагоре и стисна юмука си.

За момент нямаше нищо, но той знаеше, че тънкият като косъм проводник бе изхвърлен нагоре през водите на наситения с въглерод океан...

Последва удар и Лъки видя резултата. Защото в момента, в който проводникът осъществи контакта, една електрическа светкавица префуча по него със скоростта на светлината и удари препятствието като гръм. Проводникът с дебелина на косъм блестеше ярко и изпаряваше водата около себе си, предизвиквайки тъмна пяна. Това беше нещо повече от парна струя, защото чуждоземната вода се гърчеше и бълбукаше ужасно при преминаването на разтворения в нея въглероден двуокис в газообразно състояние. Лъки усети, че сам подскача в лудите потоци нагоре.

На всичко отгоре, освен изпарението и бълбукането и освен съскането на водата и издигащата се огнена линия, имаше и едно огнено кълбо, което експлодира. Там, където проводникът бе докоснал живата тъкан, се получи светене вследствие отделянето на огромно количество енергия. Тя бе прегорила в живата планина над него един отвор с

диаметър десет фута и със също толкова голяма дълбочина.

Лъки мрачно се усмихна. Това беше само убождане с игла в сравнение с огромното тяло на чудовището, но петното трябваше да го е почувствувало или в краен случай щеше да го почувствува след десетина минути. Нервните импулси трябваше да изминат своя дълъг път по извивките на неговата плът. Когато болката достигнеше мъничкия мозък на съществото, тя би трябвало да отвлече вниманието му от безпомощната подводница на океанското дъно и да го насочи към новия мъчител.

Не, мислеше Лъки, чудовището нямаше да го намери. За десет минути той щеше да смени положението си. За десет минути той...

Лъки не успя да завърши мисълта си. Не беше изминала и минута откакто неговата светкавица бе ударила и то отвърна на удара.

Не бе изминала и една минута, когато шокираните и измъчени сетива на Лъки му съобщиха, че той се потопява надолу, надолу, надолу в една турбулентна струя бързо движеща се вода...

10. ПЛАНИНАТА ОТ ПЛЪТ

Ударът замая главата на Лъки. Всеки водолазен костюм от обикновен метал щеше да бъде смазан. Всеки човек с обикновена издържливост щеше да бъде занесен в безсъзнание надолу към океанското дъно, където да бъде пребит от удара в него и мъртъв.

Но Лъки се бореше отчаяно. Съпротивлявайки се на мощното течение, той вдигна лявата ръка до гърдите си, за да провери уредите, показващи състоянието на инсталациите във водолазния костюм.

Той изстена. Всички стрелки бяха безжизнени. Деликатните уреди бяха повредени и безполезни. Все пак подаването на кислород изглеждаше незасегнато (дробовите щяха да му съобщят за всяко падане на налягането), а водолазният костюм очевидно не пропускаше. Можеше само да се надява, че водоструйните устройства са все още в изправност.

Нямаше смисъл да се опитва сляпо да намери изход от потока. Почти със сигурност му липсваше мощност. Той трябваше да чака, залагайки на едно важно нещо. С проникването надолу водният поток губеше бързо скоростта си. Коефициентът на триене на вода с вода беше висок. Турбулентността по повърхността на струята щеше да нараства и да навлиза навътре в нея. Един проникващ поток с диаметър петстотин фута при изхода от духалото на съществото можеше да бъде с диаметър само петдесет фута, когато срещнеше дъното в зависимост от отдалечеността му и от началната скорост на струята.

А тази начална скорост трябваше също да намалява. Това обаче не означаваше, че крайната скорост е за пренебрегване. Лъки бе почувствувал силата ѝ върху подводницата.

Всичко зависеше от близостта му до средата на водната струя и от способността на съществото да се прицелва точно.

Колкото по-дълго чакаше, толкова по-добри ставаха шансовете му, само ако не прекалеше с чакането. С облечената в метална ръкавица ръка върху копчето за управление на водоструйния апарат Лъки се остави да бъде носен надолу, като се опитваше да бъде спокоен и да се стреми да отгатне колко близо е твърдото дъно, очаквайки всеки момент един последен удар, който нямаше никога да почувствува.

Той преброи до десет и пусна в действие водоструйния апарат на водолазния костюм. Малките високоструйни витла, закрепени по едно на всяка плешка, се завъртяха и вибрирайки силно започнаха да

изхвърлят вода под прав ъгъл на главния поток. Лъки усети, че тялото му приема нова посока на падане.

Ако беше точно в средата на потока, това нямаше да помогне. Енергията, която можеше да получи от витлата, нямаше да е достатъчна, за да преодолее мощната вълна надолу. Ако обаче беше далеч от средата, скоростта му щеше да се намали значително досега и нарастващата зона на турбулентност можеше вече да е съвсем близо.

Когато помисли това. Лъки усети тялото му да подскача и се тресе с ужасна сила и разбра, че е в безопасност.

Той остави витлата на водолазния костюм да продължат работата си, обръщайки сега посоката на тяхната отгласкваща сила надолу. После насочи пръста-фенерче към океанското дъно. Направи го точно навреме, за да види как тинята на около петдесет фута под него се разпръсква от удара на струята и замъглява всичко наоколо с мръсотията си.

Лъки бе избягал от струята в последния момент.

Сега той се движеше нагоре толкова бързо, колкото можеха да го носят витловите двигатели на водолазния костюм. Лъки бързаше отчаяно. В тъмнината на своя шлем (тъмнина в тъмнина в тъмнина) устните му бяха стиснати в тънка линия, а веждите свъсени ниско над очите. Лъки се стараеше изобщо да не мисли. Беше мислил достатъчно през тези няколко секунди във водната струя. Той беше подценил врага. Беше приел, че в него се цели гигантското петно, а не беше така. В-жабите на водната повърхност контролираха тялото на петното чрез неговия ум! В-жабите се бяха прицелили. Не беше необходимо да следят сетивата на петното, за да разберат, че е ударено. Нужно им бе само да прочетат мислите в съзнанието на Лъки и да се прицелят в техния източник.

И така, нямаше да е достатъчно убождане, за да бъде принудено чудовището да се оттегли от „Хилда“ и да се спусне по дългия и стръмен подводен склон към дълбочините, където се беше излюпило. То трябва директно да бъде убито.

И бързо! Ако „Хилда“ не можеше да издържи още един пряк удар, това важеше също и за водолазния костюм на Лъки. Индикаторите бяха вече свършили. Командното табло можеше да ги последва. Или можеха да се повредят мъничките генератори на силово поле към бутилките с течен кислород.

Лъки пътуваше нагоре и все нагоре към единственото безопасно място. Макар никога да не беше виждал духалото на чудовището, близо до ума беше, че то представлява разтеглива и гъвкава тръба, която може да се насочва в разни посоки. Но чудовището едва ли можеше да я

насочи към собствената си долна повърхност. От една страна, така можеше да се самонарани, а от друга страна, напора на водата, която изхвърляше, не би позволил духалото да се прегъне под толкова голям ъгъл.

В такъв случай Лъки трябваше да се придвижи нагоре, в близост до долната повърхност на животното, където неговото водно оръжие нямаше да може да го достигне. Трябваше да направи това преди то да е успяло да напълни своя воден резервоар за следващ удар.

Лъки насочи светлината нагоре. Направи го неохотно, чувствайки инстинктивно, че светлината може да го направи лесна мишена. Съзнанието му подсказа, че неговият инстинкт греша. Сетивото, което беше отговорно за бързата реакция на неговата атака, не беше зрението.

Петдесет фута или по-малко нагоре светлината свършваше в грапава сивкава повърхност, изпъстрена с дълбоки гънки. Лъки почти не се опита да намали скоростта си. Кожата на чудовището беше еластична, а неговият водолазен костюм твърд. Още докато разсъждаваше върху това, той се сблъска с него, притисна се нагоре и почувствува чуждоземната плът да поддава.

В продължение на известно време Лъки поемаше дълбоко въздух с облекчение. За пръв път откакто напусна подводницата той се чувствуваше в относителна безопасност. Отпускането обаче не беше за дълго. Във всеки момент съществото можеше да обърне своята атака към подводницата (или това можеше да направи малкият господар на съзнания, който го контролираше). Това не трябваше да му бъде позволено.

Лъки насочи своя пръст-фенерче към заобикалящата го среда с една смесица на учудване и отвращение.

Тук-там в долната повърхност на чудовището имаше отвори с диаметър около шест фута, в които се всмукваше вода, доколкото Лъки можеше да прецени по потока от мехури и твърди частици. На по-големи промеждутъци имаше цепнатини, които се отваряха отвреме-навреме до широчина около десет фута и изхвърляха разпенени струи вода.

Очевидно по този начин се хранеше чудовището. То изливаше вътрешностомашни сокове в частта от океана уловена под тялото му и после засмукваше кубически ярдове вода, за да извлече съдържащата се в нея храна, а по-късно я изхвърляше заедно с остатъците и своите собствени отходни отпадъци.

Явно то не можеше да остане твърде дълго върху което и да е място в океана, защото натрупването на отпадъчни продукти от собственото му тяло би направило околната среда нездрава за него. По своите

собствени разчети петното не би трябвало да се бави много тук, освен ако не го принудеха В-жабите...

Лъки се придвижваше на тласъци без да предприема никакво действие и ненадейно насочи лъча светлина към едно по-близо до него място. В момент на парализиращ ужас той установи предназначението на тези дълбоки гънки, които беше забелязал в долната повърхност на чудовището. Една такава гънка се беше образувала съвсем близо до него, опитвайки се да го засмуче към вътрешността си. Двете страни на гънката се триеха една в друга и като цяло тя очевидно представляваше смилещ механизъм, с помощта на който чудовището разчупваше и надробяваше частиците храна, които бяха твърде големи, за да бъдат директно погълнати от неговите всмукващи пори.

Лъки не остана да чака. Той не можеше да рискува издръжливостта на своя посмачкан водолазен костюм като го подложи на фантастичната сила на мускулите на чудовището. Стените му можеше да издържат, но не и неговите прецизно действащи механизми.

Лъки се обърна така, че витлата на водолазния му костюм да се насочат право срещу плътта на чудовището и ги задействува с максимална мощност. Той се освободи с рязък млякащ звук. После обърна посоката си и тръгна обратно.

Лъки не докосна отново кожата, а започна да се движи на разстояние успоредно на нея, следвайки посоката срещу притеглянето, като се изкачваше нагоре и същевременно се отдалечаваше от външния ръб на съществото, устремявайки се към неговия център.

Изведнъж той достигна една точка, от която долната повърхност на съществото се обърна отново надолу като стена от плът, простираща се дотам, докдето светлината от фенерчето можеше да стигне и в двете посоки. Тази стена потрепваше и очевидно бе съставена от по-тънка тъкан.

Това беше духалото.

Лъки беше сигурен, че то представлява гигантска кухня с диаметър стотици ярда, бълваща вода с яростна бързина. Без съмнение мястото тук, в самата основа на духалото, бе възможно най-безопасното, но въпреки това, той предпазливо следваше своя път.

Лъки обаче знаеше какво търси и изостави духалото. Той се отдалечи в посоката, в която плътта на чудовището се изкачваше още по-високо, докато не достигна върха на обърнатата с дъното нагоре купа. Търсеното от него нещо беше тук!

Отначало Лъки усещаше само едно дълго провлечено буботене,

което бе много ниско, за да може да се чуе. Всъщност вниманието привличаше по-скоро вибрацията, отколкото шума. После той проследи издуването в плътта на чудовището, която пулсираше. Това беше една огромна маса, която висеше тридесет фута надолу и вероятно обикаляше духалото отвсякъде.

Тук трябваше да е центърът на организма, неговото сърце или това, което изпълняваше ролята му. Сърцето сигурно биеше с мощни удари и Лъки почувствува замайване, когато се опита да си го представи. Всеки удар на сърцето траеше вероятно пет минути, през което време през кръвоносните съдове, достатъчно големи, за да поберат „Хилда“, трябва да бяха изтласквани хиляди кубически ярда кръв (или каквото съществото използваше вместо кръв). Тези сърдечни удари да бъдат достатъчно силни, за да изтласкват кръвта на разстояние една миля и обратно.

Що за механизъм беше това, мислеше Лъки. Само ако човек можеше да залови живо едно такова същество и да изследва физиологията му!

Някъде в тази изпъкнала част трябва да се намираше мозъкът на чудовището. Мозъкът? Може би това, което минаваше за негов мозък, представляваше едно малко вълмо нервни клетки, без които чудовището би могло да живее съвсем добре.

Може би! Обаче то не можеше да живее без своето сърце. Сърцето бе извършило един удар. Централната подутина се беше свила и почти изчезнала. Сега сърцето си почиваше за следващия пет – или шестминутен удар, а подутината се разширяваше и разпростираше, когато кръвта нахлуваше в него.

Лъки вдигна оръжието и осветявайки гигантското сърце със своя лъч, той се остави да потъне надолу. Може би най-добре беше да не е твърде близо до него. От друга страна, не можеше да си позволи да не го улучи.

За момент през него премина вълна на съжаление. От научна гледна точка беше почти престъпление да убие това най-силно животно в природата.

Негова ли беше тази мисъл или му беше внушена от В-жабите на океанската повърхност?

Лъки не посмя да чака повече и стисна дръжката на оръжието. Проводникът бе изстрелян и направи контакт, а очите на Лъки бяха заслепени от блясъка на светлината, прогорила отвор в близката стена на сърцето на чудовището.

В продължение на няколко минути водата вреше от предсмъртните

гърчове на планината от плът. Цялата маса на чудовището се свиваше в гигантски конвулсии. Подхвърляният насам-натам Лъки беше безпомощен.

Той се опита да повика „Хилда“, но отговорът се състоеше от накъсани звуци и беше съвсем очевидно, че подводницата също се мята насам-натам.

Но настъпващата смърт проникваше накрая и в последната унция дори на едно животно с тегло сто милиона тона. След това водата се успокои.

А уморен до смърт Лъки започна бавно-бавно да се спуска надолу. Той повика отново „Хилда“.

– Чудовището е мъртво – каза Лъки. – Изпратете насочващия импулс, за да мога да слеза долу при вас.

Лъки остави Бигман да свали от него водолазния костюм и отвърна с усмивка на загрижения поглед на Дребния марсианец.

– Мислех, че никога няма да те вида отново, Лъки – каза шумно преглъщайки Бигман.

– Обърни си главата настрана, ако възнамеряваш да плачеш – каза Лъки. – Не излязох от океана, за да бъда намокрен от главата до петите тук. Какво е състоянието на главните генератори?

– Ще бъдат оправени – намеси се Евънс, – но това ще отнеме време. Удрянето на подводницата точно накрая разруши една от заварките.

– Е, значи ще трябва да я възстановим – каза Лъки и седна. Имаше уморен вид. – Нещата не се развиха точно както очаквах.

– В какво отношение? – попита Евънс.

– Идеята ми бе да прогоня чудовището с едно убождане – отвърна Лъки. – Но то не подействува и трябваше да го убия. В резултат на това мъртвото му тяло потъна и обгърна „Хилда“ отвсякъде като съборена палатка.

11. КЪМ ПОВЪРХНОСТТА?

– Искаш да кажеш, че сме в клопка ли? – попита ужасен Бигман.

– Може да се каже и така – отвърна хладно Лъки. – Ако искаш, можеш да кажеш също, че сме в безопасност. Тук със сигурност сме в по-голяма безопасност откъдето и да било другаде на Венера. Физически никой не може да ни направи нищо при тази планина от мъртва плът върху нас. А когато генераторите бъдат поправени, ние ще си пробием път навън. Бигман, иди при генераторите. Евънс, нека си налеем по чашка кафе и да поговорим по тази работа. Може би няма да имаме друга такава възможност за спокоен разговор.

Лъки прие като добре дошъл този отдых, този момент, когато не можеше да се прави нищо друго, освен да се говори и мисли.

Евънс обаче бе разстроен. В ъгълчетата на светлосините му очи се образуваха бръчки.

– Имаш загрижен вид – отбеляза Лъки.

– Обезпокоен съм. Какво в името на Космоса и времето правим?

– Мислих по този въпрос – отвърна Лъки. – Струва ми се, че най-доброто, което можем да направим, е да предадем историята с В-жабите на някой неподвластен на техния умствен контрол.

– И кой е той?

– Никой от хората на Венера, Това е сигурно.

Евънс погледна втренчено своя приятел.

– Да не искаш да кажеш, че всички на Венера са под умствен контрол? – попита той.

– Не, но всеки един би могъл да бъде. В края на краищата има различни начини, по които човешкото съзнание може да бъде манипулирано от тези същества. – Лъки постави ръка на облегалката на пилотския стол и кръстоса крака. – На първо място, пълен контрол върху съзнанието на един човек може да бъде упражнен само за кратък период от време. Пълен контрол! В този интервал едно човешко същество може да бъде накарано да върши неприсъщи за неговата натура неща, неща които застрашават собствения му живот и живота на другите. Например пилотите на коустера при пристигането ни на Венера.

– Моята неприятност не се свежда до този тип неща – каза мрачно Евънс.

– Зная. Точно това Морис не успя да разбере. Той беше сигурен, че

ти не си под умствен контрол просто защото не показваше признаци на амнезия. Има обаче един втори вид умствен контрол, от който страдаш ти. Той е по-малко интензивен, така че личността запазва своята памет. Но точно поради тази причина личността не може да бъде принудена да прави неща, които са против собствената ѝ натура. Например, те не можеха да те накарат да извършиш самоубийство. Все пак силата трае по-дълго – по-скоро дни, отколкото часове. Това, което губят при интензивността, В-жабите си възвръщат с времето. Е, може би има трети вид умствен контрол.

– И какво представлява той?

– Този вид умствен контрол е още по-малко интензивен от втория. Той е толкова слаб, че жертвата дори не го подозира, но все пак е достатъчно силен, за да може от съзнанието на жертвата да бъде заличавана и вземана информация. Такъв например е случаят с Лиман Търнър.

– Главният инженер на Афродита ли?

– Точно така. Той е един пример. Не е ли ясно? Помисли само. Вчера при шлюза на купола един човек държеше лоста в ръка и заплашваше целия град и въпреки това беше така добре защитен от всички страни, така плътно обграден с алармени инсталации, че никой не можеше да го доближи без да го предупреди, докато Бигман не се промъкна през вентилационната тръба. Не е ли странно?

– Не. Защо да е странно?

– От постъпването на човека на тази работа са били изминали само месеци. Той дори не е бил истински техник. Работата му е приличала повече на чиновническа. Откъде е получил информация, за да се защити така? Как е било възможно да познава в такива подробности енергийната система в тази част на купола?

– Хей, това се казва пример – сви устни Евънс и тихо подсвирна.

– Но той не поразил Търнър. Точно в тази връзка имах среща с него преди да се кача на „Хилда“. Разбира се, не му казах за моята цел. Той самият ме осведоми за неопитността на човека, но нелепостта на случая изобщо не го поразил. Все пак кой трябва да е притежавал необходимата информация? Кой освен главният инженер? Кой по-добре от него?

– Правилно. Правилно.

– Е, тогава да предположим, че Търнър е бил под много слаб умствен контрол. Информацията би могла да бъде извлечена от неговия мозък. Той вероятно е бил много грижливо прикоткан да не вижда нищо встрани от самото положение. Не разбираш ли какво искам да кажа? И тогава Морис...

– Морис също ли? – попита шокиран Евънс.

– Възможно е. Той е убеден, че сириусианците се интересуват от маята. Той не може да види нищо друго в този случай. Допустима ли е за него тази погрешна преценка или той е бил незабелязано убеден? Беше готов да заподозре тебе, Лу. И почти го направи. Един член на Съвета трябва да е по-малко готов да заподозре друг негов член.

– Космос! Тогава кой е в безопасност, Лъки?

– Никой на Венера – отвърна той, взирайки се в празната си кафеена чашка. – това е моето виждане. Ние трябваше да научим тази история и истината от някъде другаде.

– А как бихме могли?

– Добър въпрос – каза Лъки и се замисли върху него.

– Физически не можем да си отидем – каза Евънс. – „Хилда“ е конструирана само за океана. Тя не може да пътува във въздуха, а да не говорим за Космоса. А ако се върнем в града, за да вземем нещо по-подходящо, после никога няма да го напуснем.

– Мисля, че си прав – съгласи се Лъки, – но не е необходимо да напускаме физически Венера. Само нашата информация трябва да я напусне.

– Ако имаш пред вид радиото на подводницата, то също е повредено – отбеляза Евънс. – Устройството, което имаме тук е само за вътрешновенерианска връзка. То не може да предава по субетера, така че не може да достигне Земята. Фактически оттук не може да достигне дори повърхността на океана. Неговите радиовълни е замислено да се отразяват от океанската повърхност, така че те не могат да покрият разстоянието. Дори ако можем да предаваме директно, ние пак не бихме могли да достигнем Земята.

– Не виждам защо трябва да я достигаме – каза Лъки. – Между това място и Земята има едно нещо, което би свършило същата работа.

За момент Евънс остана озадачен. После попита:

– Космическите станции ли имаш предвид?

– Разбира се. Около Венера обикалят две. Земята може да бъде отдалечена на разстояние някъде в интервала от тридесет до петдесет милиона мили, а станциите да бъдат само на две хиляди мили от това място. Сигурен съм, че на станциите не може да има В-жаби. Морис каза, че те не обичат свободния кислород, а човек едва ли би могъл да им осигури камери с въглероден двуокис там, като се има пред вид икономията на място, с която трябва да се съобразява. И така, ако успеем да изпратим съобщение до станциите за препращане към Главния щаб на

Земята, ще сме решили проблема.

– Точно така, Лъки – каза развълнувано Евънс. – Това е нашият изход от положението. Техните възможности за упражняване на умствен контрол може би не са с такава мощност, че да преодолеят двете хиляди мили до... – Но в този момент лиието му отново се навъси. – Не, това няма да свърши работа. Все пак радиото на подводницата не може да пресече океанската повърхност.

– Може би не оттук. Да предположим, че се изкачим до повърхността и извършим предаването оттам директно в атмосферата.

– Да се изкачим до повърхността ли?

– Да.

– Но там са В-жабите.

– Зная.

– Ще бъдем поставени под умствен контрол.

– Наистина ли мислиш така? – попита Лъки. – Досега не са успели да измамат никой, който ги познава, знае какво да очаква от тях и решава в съзнанието си да им противостои. Повечето от жертвите са били съвсем доверчиви. В твоя случай ти направо си ги поканил в съзнанието си, за да използвам твоята собствена фраза. Сега аз съм недоверчив и няма да допусна да се отправят никакви покани.

– Казвам ти, че не можеш да го направиш. Не знаеш какво представлява.

– Можеш ли да предложиш алтернатива?

Преди Евънс да успее да отговори, влезе Бигман, развивайки ръкавите си.

– Всичко е оправено – каза той. – Гарантирам за генераторите.

Лъки кимна, че е разбрал и пристъпи към командното табло. Евънс остана на мястото си, а в очите му се четеше несигурност.

Бръмченето на двигателите отново беше наситено и мелодично.

Приглушеният звук беше като песен, а под краката си чувстваха тези странни вибрации, които липсваха при пътуването с космически кораб.

„Хилда“ потегли през водното пространство, което беше уловено под мъртвото тяло на гигантското петно и започна да набира скорост.

– С какво пространство разполагаме? – попита неспокойно Бигман.

– Около половин миля – отвърна Лъки.

– Какво ще стане, ако не успеем да се измъкнем? – промърмори Бигман. – Ако само го ударим и заседнем в него като секира в пън?

– Тогава ще се отдръпнем и ще опитаме пак – каза Лъки.

За момент настана тишина.

– Да бъдеш така близо под петното е... е като да си в камера – измънка Евънс.

– В какво? – попита Лъки.

– В една камера – каза все още разсеяно Евънс. – Изграждат се на Венера. Те представляват малки транзитни куполи под равнището на океанското дъно като скривалищата или бомбените укрития на Земята. Те се считаха за защита срещу нахлуващата вода в случай на разрушаване на купола вследствие да кажем на венеротресение. Не зная нито една камера да е използвана някога, но по-добрите жилищни блокове винаги се рекламират с притежаването на камерни устройства за в случай на авария.

Лъки го изслуша, но не каза нищо.

Тонът на бръмченето на двигателя стана по-висок.

– Дръжте се! – каза Лъки.

Трепереше всеки инч от „Хилда“, а внезапното почти непреодолимо отрицателно ускорение притисна силно Лъки към командното табло. Кокалчетата на ръцете на Бигман и Евънс побеляха, а китките им се пренапрегнаха, когато се вкопчиха с всичка сила в предпазните парпети.

Подводницата намали скоростта си, но не спря. Със стенещи двигатели и протестиращи генератори, което караше Лъки съчувствено да потрепва, „Хилда“ си преправяше път през кожа, плът и сухожилия, през празни кръвоносни съдове и безполезни нерви, които наподобяваха кабели с дебелина два фута. Със стиснати зъби Лъки задържаеше управляващия лост закован на максимума, разкъсвайки съпротивляващата се тъкан.

Изминаха дълги минути, след което с продължително разпенване зад триумфиращата машина те преминаха през тялото на чудовището и излязоха отново в открития океан.

„Хилда“ се издигаше мълчаливо през тъмната, наситена с въглероден двуокис вода на венерианския океан. Тримата бяха обхванати от мълчание. То изглеждаше наложено от дързостта, с която те бяха шурмували самата крепост на венерианската враждебна форма на живот. Евънс не беше продумал нито дума, откакто бяха оставили петното зад себе си. Дори буйният Бигман се беше понесъл невесел към задния люк с неговото изпъкнало широкогълно зрително поле.

– Лъки, погледни там! – извика внезапно Бигман. Лъки отиде при Бигман. Двамата гледаха мълчаливо. Половината от зрителното поле на

люка бе заето от ярките като звезди светлинни на малки фосфоресциращи създания, а в една друга посока се виждаше чудовищна стена, която грееше в петънца с изменящи се цветове.

– Мислиш ли, че това е петното. Лъки? – попита Бигман. – То не светеше така, когато се спускахме надолу и не би трябвало, след като е мъртво, нали?

– В известен смисъл това е петното, Бигман – отвърна замислено Лъки. – Мисля, че целият океан се събира за пиршеството.

Бигман погледна отново и се почувствува малко зле. Разбира се! Там имаше за ядене стотици милиона тона месо, а светлината, която виждаха, трябва да беше от всички тези малки същества от плитчините, хранещи се с мъртвото чудовище.

Съществата се стрелкаха покрай люка, движейки се винаги в една и съща посока. Те се движеха към подобния на планина труп, който „Хилда“ беше оставила зад себе си.

Най-много сред съществата бяха рибите-стрели от всички размери. Всяка една от тях имаше права бяла фосфоресцираща линия, която очертаваше нейния гръбнак (в същност това не беше гръбнак, а само прът от рогово вещество без прешлени). В единия край на бялата линия имаше едно бледожълто V, което маркираше главата. На Бигман наистина се струваше, че безброй оживяли стрели профучават покрай подводницата, а във въображението си можеше да види техните хищни и ненаситни, снабдени с игли по края челюсти.

– Велика Галактико! – възкликна Лъки.

– Марсиански пясъци – промърмори Бигман. – Океанът ще се изпразни. Всичките му проклети обитатели се събират на това място.

– При скоростта, с която тези риби-стрели се тъпчат, петното ще изчезне за дванадесет часа – отбеляза Лъки.

– Лъки, искам да говоря с теб – прозвуча зад тях гласът на Евънс.

– Разбира се. Какво има, Лу? – попита Лъки.

– Когато най-напред предложи да отидем към повърхността, ти попита дали бих могъл да предложа алтернатива.

– Спомням си, но тогава ти не отговори.

– Сега мога да отговоря. Отговорът е, че ние се връщаме в града и фактически аз държа на това.

– Хей, що за хрумване? – подвикна Бигман.

Лъки не бе необходимо да отговоря на този въпрос. Ноздрите му пламнаха и той вътрешно се разгневи на себе си за прекараните пред люка минути, докато цялото му сърце, съзнание и душа трябваше да

бъдат съсредоточени върху неотложната работа. Защото в стиснатия юмрук на Евънс се намираше собственият бластер на Лъки, а в притворените очи на Евънс се четеше твърдо решение.

– Ние се връщаме обратно в града – повтори Евънс.

12. КЪМ ГРАДА?

– Какво лошо се е случило, Лу?

– Дай заден ход към дъното и насочи носа на подводницата към града – направи нетърпелив жест с бластера Евънс. – Не ти, Лъки. Остави Бигман да отиде при командното табло, а после ти застани в една линия с него. Така ще мога да ви наблюдавам и едновременно с това командното табло.

Бигман вдигна леко ръце и обърна погледа си към Лъки. Той държеше ръцете си отпуснати.

– Предлагам да кажеш какво те гризе – каза безстрастно Лъки.

– Нищо не ме гризе – отвърна Евънс. – Абсолютно нищо. Тебе те гризе нещо. Ти излезе извън подводницата и уби чудовището, а после се върна и започна да говориш за отиване към повърхността. Защо?

– Ще ти обясня моите основания.

– Не мога да им повярвам. Аз зная, че В-жабите ще завладеят съзнанията ни, ако отидем на повърхността. Имам опит с тях и затова зная, че са завладяли твоето съзнание.

– Какво? – избухна Бигман. – Що за глупости говориш?

– Зная какво правя – отвърна Евънс, гледайки уморено Лъки. – Ако погледнеш хладнокръвно на тази работа, Бигман, ще видиш, че Лъки е под влиянието на В-жабите. Не забравяй, че той е също и мой приятел. Познавам го по-отдавна от теб, Бигман. Това, което трябва да направя ме безпокои, но няма друг изход.

Бигман се взря в двамата мъже и после попита с нисък глас:

– Лъки, наистина ли си под влиянието на В-жабите?

– Не – отрече Лъки.

– Какво очакваше да каже? – попита разпалено Евънс. – Разбира се, че е под тяхно влияние. За да убие чудовището, той трябваше да се придвижи до най-горната му точка. Така е отишъл твърде близо до повърхността, където са го очаквали В-жабите. Бил е достатъчно близо до тях, за да попадне под контрола им. Те са му позволили да убие чудовището. И защо не? С удоволствие биха сменили контрола си върху съществуването с контрол върху Лъки. И така той се върна тук, бърборейки за нуждата да се отиде до повърхността, където всички ще бъдем сред тях, всички ще попаднем в клопката. Така единствените хора, които знаят истината, ще бъдат безпомощни.

– Лъки? – каза Бигман с разтреперан глас, чийто тон молеше за убеждаване.

– Ти се заблуждаваш, Лу – каза спокойно Лъки Стар. – Това, което правиш сега е резултат от собственото ти пленничество. Ти си бил под контрол и преди. В-жабите познават твоето съзнание. Те могат да влезнат в него, когато си поискат. Може би изобщо никога не са го напускали напълно. Ти правиш само това, което другите те карат да вършиш.

Евънс стисна още по-здраво бластера.

– Съжалявам, Лъки, но номерът ти няма да мине – каза той. – Нека върнем подводницата отново в града.

– Ако не си под контрол, Лу – рече Лъки, – ако съзнанието ти не е обременено от чуждо присъствие, ти ще ме застреляш, ако се опитам насила да закарам подводницата на повърхността, нали?

Евънс не отговори.

– Ти ще трябва да го направиш – продължи Лъки. – Ще бъде твое задължение към Съвета и Човечеството. От друга страна, ако си под умствен контрол, тогава може би си принуден да ме заплашваш и да се опитваш да ме накараш да променя курса на подводницата, но се съмнявам, че ще можеш да бъдеш накаран да ме убиеш. Да убиеш един приятел и член на Съвета ще бъде в твърде голямо противоречие с твоя основен начин на мислене. И така, дай ми бластера.

Лъки тръгна към Евънс с протегната ръка.

Бигман наблюдаваше сцената ужасен.

Евънс отстъпи назад.

– Предупреждавам те, Лъки, че ще стрелям – каза дрезгаво той.

– Аз пък казвам, че няма да стреляш. Ти ще ми дадеш бластера.

Евънс се опря на стената.

– Ще стрелям! Ще стрелям! – извиси се до писък гласа му.

– Лъки, спри! – извика Бигман.

Но Лъки беше вече спрял и отстъпваше бавно, много бавно назад.

Изведнъж животът изчезна от очите на Евънс и той стоеше сега с каменен лице и пръст на спусъка.

– Обратно в града! – заповяда с леден глас Евънс.

– Дай курс на подводницата към града, Бигман – каза Лъки.

Бигман пристъпи бързо към пулта за управление.

– Сега Евънс наистина е под контрол, не е ли така? – мърмореше той.

– Страхувах се, че това може да се случи – отбеляза Лъки. – Те промениха контрола върху него до интензивен, за да бъдат сигурни, че ще

стреля. Без съмнение щеше да го направи. Сега е в състояние на амнезия. После няма да си спомня тази част.

– Може ли да ни чува? – попита Бигман, сещайки се за пилотите на коустера, с който бяха кацнали на Венера и тяхното очевидно пълно игнориране на заобикалящия ги външен свят.

– Мисля, че не – отвърна Лъки, – но той следи уредите и ако се отклоним от курса към града, ще стреля. Не прави грешка в това отношение.

– Тогава какво ще правим?

– Обратно към града! Бързо! – бяха думите, които се промъкнаха отново между бледите устни на Евънс.

Неподвижен и с очи фиксирани в дулото на бластера на своя приятел. Лъки говореше тихо и бързо на Бигман, който потвърждаваше чуто то с най-леко кимване.

„Хилда“ се връщаше обратно към града по пътя, по който беше дошла.

Членът на Съвета Евънс се беше облегал на стената с бледо сурово лице и местеше безмилостния си поглед от Лъки към Бигман и към пулта за управление. Тялото му бе замръзнало в безусловно подчинение на тези, които контролираха неговото съзнание и той дори не изпитваше нужда да премести бластера от едната ръка в другата,

Лъки напрягаше слуха си, за да чува niskия звук от насочващия лъч на Афродита, който непрекъснато звучеше от търсача на посоката на „Хилда“. Радиолъчът се излъчваше във всички посоки на определена честота на вълната от най-високата точка на купола на Афродита. Курсът обратно към града ставаше така очевиден, сякаш Афродита се виждаше на разстояние сто фута.

По тона на niskия вой на лъча Лъки можеше да познае, че те не приближаваха пряко към града. Наистина, разликата беше малка и не бе лесно, доловима за ухото. За контролирания слух на Евънс тя можеше да мине незабелязано. Лъки горещо се надяваше на това.

Лъки се опитваше да следи безжизнения поглед на Евънс, когато очите му се задържаха върху командното табло. Беше сигурен, че те следяха индикатора за дълбочина. Това беше един прост уред с голяма скала, който отчиташе водното налягане. От разстоянието, на което стоеше Евънс, беше достатъчно лесно да се разбере, че „Хилда“ не се насочва към повърхността.

Лъки определено чувствуваше, че Евънс щеше да стреля без да се поколебае нито за момент, ако стрелката на дълбочинния индикатор се

изместеше в погрешна посока.

Той се опитваше да мисли колкото е възможно по-малко за положението, за да позволи възможно най-малко характерни за него мисли да бъдат уловени от чакащите В-жаби. Той обаче не преставаше да се чуди защо Евънс не беше ги застрелял веднага. Те бяха обречени на смърт под гигантското петно, а сега само ги водеха обратно към Афродита.

Щеше ли Евънс да ги застреля веднага щом В-жабите успееха да преодолеят някоя последна задръжка в подчиненото съзнание на пленника?

Тонът на радиолъча се измести още по-нататък извън определения участък. Лъки хвърли отново бърз поглед към Евънс. Въобразяваше ли си или наистина една искра на нещо (не точно емоция, но нещо) проблесна в очите на Евънс?

Частица от секундата по-късно разбра, че това очевидно беше повече от въображение, защото имаше една определена напрегнатост в бицепсите на Евънс и ръката му леко се повдигна.

Той възнамеряваше да стреля!

И точно когато тази мисъл премина бързо през съзнанието на Лъки и мускулите му неволно и безполезно се напрегнаха в очакване на изстрела, подводницата катастрофира. Евънс, уловен неподготвен, залитна назад, а бластерът се изплъзна от разперените му пръсти.

Лъки моментално реагира. Същият удар, от който Евънс залитна назад, хвърли Лъки напред. Той използва удара, за да падне върху Евънс, улавяйки китката му със стоманените си пръсти.

Обаче Евънс, който беше всичко друго, но не и дребосък, се съпротивляваше яростно на силния си противник. Той вдигна колената над себе си, стисна бедрата на Лъки и го повдигна. Все още непредвидимото клатушкане на подводницата се добави точно в този момент към атаката на Евънс и двамата се претърколиха, с което членът на Съвета с пленено от В-жабите съзнание премина отгоре.

Юмрукът на Евънс се устреми към главата на Лъки, но последният отби удара с рамо. Той вдигна своите колена и стегна Евънс като с клещи точно под хълбоците.

Лицето на Евънс се изкриви от болка. Той се изви, но Лъки се изви заедно с него и отново премина отгоре. Лъки седна върху него без да го изпуска от хватката и започна да го стиска още по-силно.

– Не зная дали можеш да ме чуваш или разбираш, Лу... – каза той.

Евънс не му обърна внимание. С едно последно усилие той отхвърли Лъки от себе си, освобождавайки се от хватката му.

Щом падна на пода. Лъки се претърколи и живо скочи на крака. Той сграбчи ръката на Евънс, когато последният се надигна, и я прехвърли през рамото си. Едно повдигане и Евънс бе тръшнат на пода, където остана да лежи неподвижно.

– Бигман! – извика, дишайки учестено, Лъки и с бързо движение прекара ръка през косата си.

– Тук съм – обади се дребният мъж като се усмихна и леко залюля бластера на Евънс. – През цялото време стоях наблизо. За всеки случай.

– Добре. Сега махни този бластер и прегледай Лу. Провери дали няма нещо счупено. После го вържи.

Сега Лъки беше на пулта за управление и с безкрайна предпазливост отдръпна „Хилда“ от останките на трупа на гигантското петно, което бе убил само преди часове.

Рискованият ход на Лъки беше му донесъл успех. Той се беше наядвал, че В-жабите, прекалено заети с умствения контрол, нямат реална представа за физическите размери на петното и че със своята липса на опит в подводното плаване няма да осъзнаят значението на лекото отклонение от курса, което Бигман беше извършил. Цялата същност на рискования ход на Лъки се състоеше в бързо изречената фраза, с която се беше обърнал към Бигман, когато последният обръщаше подводницата обратно към града под заплахата на бластера на Евънс.

– Блъсни се в петното – бе казал той.

Курсът на „Хилда“ отново беше променен. Носът ѝ се повдигна нагоре.

Евънс, вързан към своето легло, гледаше Лъки с уморен и засрамен поглед.

– Съжалявам – промълви той.

– Ние те разбираме, Лу. Не се тревожи за това – каза безгрижно Лъки. – За известно време обаче ще те държим вързан. Разбираш ни правилно, нали?

– Разбира се. Космос, завържете ме още по-здраво. Заслужавам си го. Повярай ми, Лъки, по-голямата част от случката дори не си я спомням.

– Слушай, за теб ще е по-добре да поспиш малко, приятелю – каза Лъки и бутна леко с юмрук Евънс по рамото. – Ако е необходимо, ще те събудим, когато стигнем повърхността.

– Събери всички бластери на подводницата – каза той спокойно на Бигман няколко минути по-късно, – както и всеки друг вид оръжие. Прегледай складовете, ношните шкафчета, навсякъде.

- Какво възнамеряваш да правиш?
- Хвърли ги в боклука – отсече Лъки.
- Какво?

– Ти ме чу. Може да попаднеш под умствен контрол. Или пък аз. Ако стане така, не желая да се повтори случката от преди малко. В края на краищата, оръжията за физическо унищожение са безполезни срещу В-жабите.

Един по един двата бластера плюс електрическите камшици от всеки водолазен костюм минаха през устройството за изхвърляне на отпадъци. Отворът му беше наравно със стената точно до аптечката за първа помощ и бутнатите през еднопосочната клапа оръжия отидоха право в океана.

– Това ме кара да се чувствам като гол – мърмореше Бигман и се вирираше през люка, сякаш да види изчезващите оръжия. Една слабо фосфоресцираща линия пресече бързо полезрението му, очертавайки пътя на риба – стрела. Това беше всичко.

Стрелката, показваща налягането на водата, бавно падаше. В началото те бяха на дълбочина две хиляди и осемстотин фута, а сега вече бяха на по-малко от две хиляди.

Бигман продължи да се вирира напрегнато през люка.

- Какво търсиш? – попита Лъки, поглеждайки го за момент.
- Мислех, че ще започне да става по-светло, когато се заизкачваме нагоре към повърхността – отвърна Бигман.
- Съмнявам се – каза Лъки. – Водораслите покриват повърхността плътно като килим. Навън ще бъде тъмно, докато не минем през тях.

– Мислиш ли, че горе можем да срещнем някой риболовен кораб, Лъки?

– Надявам се, че не.

– Кажи, Лъки, откъде има във въздуха на Венера толкова много въглероден двуокис? Имам предвид, при всички тези растения? Предполагам, че те го превръщат в кислород, не е ли така? – попита Бигман като се мъчеше да изглежда безгрижен и видимо опитвайки се да промени потока на собствените си мисли.

– На Земята е така. Обаче, доколкото си спомням от моя курс по ксеноботаника, венерианският растителен живот има изцяло свой собствен трик. Земните растения освобождават своя кислород във въздуха, докато венерианските растения го натрупват в смеси с високо кислородно съдържание в собствената си тъкан. – Той говореше разсеяно, сякаш също използваше говора като предпазно средство срещу по-

задълбочено мислене. – Поради тази причина никое венерианско животно не диша. Те вземат целия им необходим кислород от храната си.

– Какво знаеш за това? – попита учудено Бигман.

– Фактически, храната им съдържа твърде много кислород за тях, в противен случай не биха харесвали така много тази с ниско кислородно съдържание като греста, с която нахрани В-жабата. Поне това е моята теория.

Сега те бяха вече само на осемстотин фута от повърхността.

– Между другото, ти добре управлява подводницата – каза Лъки. – Имам пред вид начина, по който се бухна в петното, Бигман.

– Това е нищо – отвърна Бигман, но се изчерви от удоволствие при одобрителните думи на Лъки.

Той погледна скалата на манометъра. Подводницата беше на петстотин фута от повърхността.

Настана тишина. Изведнъж отгоре се появи един стържещ звук, едно внезапно прекъсване на тяхното плавно изкачване, едно запъхтяване на машините и бързо просветляване на гледката отвъд люка. Виждаше се облачното небе и надигащата се водна повърхност, която се процеждаше между стърковете водорасли. Бомбардираха я дъждовни капки.

– Вали – отбеляза Лъки. – А сега, страхувам се, че не ни остава нищо друго освен да седим и чакаме В-жабите да дойдат за нас.

– Е, ето ги и тях – каза разсеяно Бигман. В полезрението му в непосредствена близост отвън люка, с взиращи се в подводницата воднисти очи, със сгънати плътно дълги крака и вкопчена с ловките си пръсти в стеблото на едно водорасло се беше появила една В-жаба!

13. СРЕЩА НА СЪЗНАНИЯ

„Хилда“ пътуваше в повдигащите се води на венерианския океан. Силният непрестанен дъжд барабанеше върху корпуса на подводницата, а ритъмът му наподобяваше този на земния дъжд. За Бигман с привычната за него марсианска среда дъждът и океанът бяха чужди, но на Лъки напомняха за неговия дом на Земята.

– Погледни В-жабата, Лъки! Погледни я! – извика Бигман.

– Виждам я – каза спокойно Лъки.

Бигман избърса стъклото с ръкав и залепи нос в него, за да вижда по-добре.

Изведнъж му хрумна, че ще е по-добре, ако не се приближава твърде много до нея и отскочи назад, после нарочно постави двете кутрета в ъглите на устата си и ги раздалечи едно от друго. След това изплезил език, кръстоса погледа си и замърда пръсти.

В-жабата се вираше тържествено в него. Откакто я гледаше, не беше мръднала нито един мускул. Само се полюшваше заедно с вятъра. Изглежда не я беше грижа или изобщо не чувствуваше дъждовните капки, които падаха около нея и върху нея.

Бигман направи една още по-ужасна гримаса и извика „А-а-ф“ към животинката.

– Какво правиш, Бигман? – прозвуча зад рамото му гласът на Лъки.

Бигман подскочи, махна ръцете от устата си и възвърна нормалното си изражение.

– Само показвам на В-жабата какво мисля за нея – отвърна той, усмихвайки се.

– А В-жабата само ти показва какво тя мисли за теб!

Сърцето на Бигман прескочи един удар. Той ясно чу неодобрението в гласа на Лъки. При такава криза, във време на такава опасност той, Бигман, правеше гримаси като глупак. Потъна в земята от срам.

– Не зная какво ми стана, Лъки – заоправдава се Бигман с треперещ глас.

– Те са причината – каза рязко Лъки. – Разбери, В-жабите проучват и търсят слабите ти места. Могат да го направят. Ще пропълзят в съзнанието ти и щом веднъж се окажат там, те може да останат, преодолявайки твоята способност да ги принудиш да напуснат.

– Да, Лъки – измърмори Бигман.

– Сега какво ли ще последва? – Лъки огледа подводницата. Евънс спеше, като се поллюляваше отвреме-навреме и дишаше тежко. Лъки го наблюдава няколко секунди и после отвърна погледа си.

– Лъки? – обади се почти плахо Бигман.

– Какво има?

– Възнамеряваш ли да се свържеш с космическата станция?

Лъки гледа втренчено известно време дребничкия си спътник без да може да включи. После бръчките между очите му бавно се изгладиха и той прошепна:

– Велика Галактико, бях забравил! Бигман, аз бях забравил! Нито за миг не ми мина през ума.

Бигман посочи с пръст през рамото му към люка, в който В-жабата продължаваше глуповато да се визира.

– Искаш да кажеш, за нея ли? – попита той.

– Искам да кажа, за тях. Космос, може би навън са с хиляди!

Полузасрамен Бигман призна пред себе си естеството на своите собствени чувства. Той почти се радваше, че Лъки също бе попаднал в клопката на тези същества. Това премахна част от обвинението, което в противен случай можеше да бъде прикачено на него. Фактически, Лъки нямаше право...

Ужасен, Бигман спря да мисли. Той се настройваше в негодувание срещу Лъки. Това бяха те!

Той яростно изхвърли цялата тази мисъл от главата си и се съсредоточи на Лъки, чиито пръсти бяха вече върху предавателя и грижливо го настройваха за връзка с Космоса.

И точно в този момент Бигман се сепна при внезапната поява на един нов и странен звук.

Това беше един глас, равен и без интонация.

– Оставете вашата машина за далечно предаване на звук – каза глът. – Ние не желаем това.

Бигман се обърна. Той зина от учудване и за момент остана така.

– Кой каза тези думи? – попита той. – И къде се намира?

– Спокойно, Бигман – каза Лъки. – В главата ти е.

– О, не и В-жабата! – възкликна отчаяно Бигман.

– Велика Галактико, какво друго би могло да бъде?

Бигман се обърна, за да се взре отново в люка, облаците, дъжда и полошващата се В-жаба,

И преди в своя живот Лъки бе чувствувал веднъж разума на други същества да втълпява своите мисли в съзнанието му. Това се беше

случило в деня на срещата му с нематериалните енергийни същества, обитаващи кухите недра на Марс. Там неговото съзнание беше отворено, но влизането на мислите бе безболезнено, дори приятно. Той беше познал своята собствена безпомощност, но също бе освободен и от чувството за страх.

Сега Лъки се сблъска с нещо различно. Чуждите мисли в главата му проправяха насилствено своя път и той ги чувстваше с болка, нежелание и възмущение.

Лъки дръпна ръката си от преподавателя и не почувствува никакво желание да се върне към него. Отново го бе забравил.

– Правете въздушни вибрации с вашите уста – прозвуча за втори път гласът.

– Да говоря ли, искате да кажете? – попита Лъки. – Можете ли да чувате нашите мисли, когато не говорим?

– Само много слабо и неясно. Много е трудно, докато не изучим добре вашето съзнание. Когато говорите, вашите мисли са по-ясни и ние можем да ги чуваме.

– Ние ви чуваме без затруднение – каза Лъки.

– Да. Можем да изпращаме мислите си мощно и стабилно. Вие не можете.

– Чухте ли всичко казано от мен дотук?

– Да.

– Какво искате от мен?

– В мислите ви открихме една организация на създания като вас, намираща се далеч от тук, отвъд края, от другата страна на небето. Вие я наричате „Съвет“. Искаме да научим повече за нея.

Лъки почувствува вътрешно една малка искрица на задоволство. Поне на един въпрос бе отговорено. Докато той представляваше само себе си като индивид, за врага щеше да бъде достатъчно да го убие. Но в последните часове врагът бе открил, че той е разбрал голямата част от истината и това го беше обезпокоило.

Дали и другите членове на Съвета научаваха с лекота това, което ги интересуваше? Какво представляваше този Съвет?

Лъки разбираше любопитството на врага, новата му предпазливост и внезапното желание да научи повече от Лъки преди да го убие. Нищо чудно, дори когато бластерът беше насочен, а Лъки безпомощен, беше отложил убиването му за известно време.

Лъки зарови още по-дълбоко мисълта за тази тема. Може би те, В-жабите, както сами казаха, не бяха в състояние да чуват ясно неизказани

мисли. Но можеше също и да лъжат.

– Какво имате против моите хора? – попита рязко той.

– Ние не можем да кажем нищо, което не е вярно – отвърна равният безстрастен глас.

При този отговор челостта на Лъки се вдърви. Бяха ли уловили неговата последна мисъл относно съмнението му, че може да лъжат? Той трябваше да бъде внимателен, много внимателен.

– Ние нямаме добро мнение за вашите хора – продължи гласът. – Те слагат край на живота. Ядат месо. Лошо е да си разумно същество и да се храниш с месо. Който яде месо трябва да сложи край на нечии живот. Едно разумно същество, което се храни с месо нанася по-големи вреди от непритежаващото разум, защото може да измисли повече начини за слагане край на живота. Вие притежавате малки тръби, които могат да сложат край на много животни едновременно.

– Но ние не убиваме В-жаби.

– Щяхте да убивате, ако ви позволахме. Вие дори се убивате един друг, разделени на големи и малки групи.

Лъки избегна коментара на тази последна забележка. Вместо това попита:

– Тогава какво искате от моите хора?

– Вие станяхте много на Венера – отвърна гласът. – Разпространявате се и заемате пространство.

– Но ние можем да строим градове само в плитчините – поясни Лъки. – Дълбочините винаги ще останат ваши, а те заемат девет десети от океана. Освен това, можем да ви помогнем. Ако вие имате познания за съзнанието, ние пък имаме познания за материята. Вие виждали ли сте нашите градове и машините от лъскав метал, които пътуват през въздух и вода до светове от другата страна на небето. Помислете как можем да ви помогнем с тази наша сила.

– Няма нищо, от което да се нуждаем. Ние живеем и мислим. Не се страхуваме и не мразим. От какво повече имаме нужда? Какво ще правим с вашите градове, метал и кораби? Как може това да направи живота по-добър за нас?

– Е, тогава, възнамерявате ли да ни убиете всичките?

– Ние не желаем да слагаме край на живот. За нас е достатъчно да наблюдаваме вашите съзнания, така че да сме сигурни, че няма да ни навредите.

Лъки си представи за момент една гледка (негова собствена? внушена?), представляваща раса от хора на Венера, живеещи и движещи се

съгласно указанията на доминантните аборигени, постепенно откъсващи се от всички връзки със Земята и все повече превръщащи се в добродушни умствени роби.

– Хората не могат да позволят да бъдат контролирани мислите им – каза той с думи, чиято убедителност не почувства напълно.

– Това е единственият изход и вие трябва да ни помогнете.

– Няма да го сторим.

– Нямайте избор. Вие ще трябва да ни разкажете за тези кацания отвъд небето, за организацията на вашите хора, какво те възнамеряват да предприемат срещу нас и как можем да се предпазим от него.

– Няма начин, по който да ме накарате.

– Няма ли? – попита гласът. – Помислете тогава. Ако вие не ни кажете изискваната от нас информация, ние ще поискаме от вас да върнете обратно в океана вашата машина от лъскав метал и там, на дъното, да я отворите за водата.

– И да умрем? – попита мрачно Лъки.

– Слагането на край на вашите животи ще бъде необходимо. При вашите познания няма да е безопасно да позволим да общувате с вашите хора. Вие може да говорите с тях и да ги подтикнете да вземат репресивни мерки. Това няма да бъде добро.

– Тогава аз нямам какво да загубя, ако не ви кажа.

– Ще загубите много. Ако откажете да отговоряте на нашите въпроси, ние ще трябва да проникнем във вашето съзнание със сила. Това не е ефикасно. Може да пропуснем много важни неща. За да отстраним опасността, ние ще трябва да отделяме парченце по парченце от вашето съзнание, а това ще бъде неприятно за вас. Много по-добре и за двете страни ще е, ако ни помогнете доброволно.

– Не – поклати глава Лъки.

– Въпреки че на вашите хора е дадено да слагат край на живота, те се страхуват от края на своя живот – продължи след кратка пауза отново гласът. – Ние ще ви спестим този страх, ако ни помогнете. Когато слезете в океана, за да сложите край на вашия живот, ние ще премахнем страха от съзнанието ви. Ако обаче откажете да ни помогнете, ще ви принудим все пак да сложите край на живота си, но няма да отстраним страха. Дори ще го засилим.

– Не – отвърна Лъки по-високо. Отново настъпи пауза, но този път по-дълга. После гласът каза:

– Ние не питаме за вашите знания от страх за собствената ни безопасност, а за да направим ненужно вземане на мерки от неприятно

естество. Ако бъдем оставени без знание как да се защитим от вашите хора от другата страна на небето, тогава ще бъдем принудени да сложим край на заплахата посредством слагане край на живота на всички ваши хора, както угасва един огън. Той ще бъде духнат и животът няма да гори повече.

Лъки гръмогласно се изсмя.

– Накарайте ме! – извика той.

– Да ви накараме?

– Накарайте ме да говоря. Накарайте ме да спусна подводницата към дъното, накарайте ме да направя каквото и да е.

– Мислите, че не можем ли?

– Аз зная, че не можете.

– Тогава огледайте се около вас и вижте какво вече сме направили.

Вашият приятел, който е вързан, е в наши ръце. Другият, който стоеше до вас, е също в наши ръце.

Лъки бързо се обърна. През времето на целия този разговор той нищо веднъж не бе чул гласа на Бигман. Сякаш напълно бе забравил за неговото съществуване. И сега той видя дребния марсианец да лежи свит в краката му.

Лъки падна на колена. Огромна и ужасна тревога пресуши гърлото му.

– Убихте ли го?

– Не, той е жив. Дори не е лошо наранен. Но вие виждате, че вече сте сам. Няма никой, който да ви помогне. Те не можаха да ни противостоят. Вие също няма да можете.

– Не. Вие нищо не можете да ме накарате да направя – отвърна приbledнял Лъки.

– Един последен шанс. Направете вашия избор. Ако изберете да ни помогнете, вашият живот ще си отиде тихо и спокойно. Ако откажете, той ще трябва да завърши в болки и мъки, за да бъде последван, може би, от край на живота на всички ваши хора в градовете под океана. Какво избирате? Хайде, очакваме вашия отговор!

Думите ечаха в съзнанието на Лъки, докато той се готвеше да се противопостави сам, без приятелите си, на ударите на един мощен разум, срещу който не знаеше друго оръжие освен непреклонната си воля.

14. БОРБА НА РАЗУМИ

Как можеше да се постави преграда пред умствена атака? Лъки имаше желанието да се съпротивлява, но нямаше никакъв физически начин, по който да отвърне на насилието. Той трябваше само да остане както си беше, съпротивлявайки се на всички тези импулси, които нахлуваха в съзнанието му и за които не можеше със сигурност да каже, че са негови собствени.

А как да различи кои бяха негови собствени? Какво самият той искаше да направи? Какво самият той искаше най-много от всичко да направи?

Нищо не влизаше в съзнанието му. То беше празно. Сигурно в него трябваше да има нещо. Той едва ли е дошъл тук, горе, без план.

Тук, горе?

Значи се беше изкачил. Първоначално е бил долу. Далеч. Беше в една подводница. Тя се бе изкачила от дъното на океана. Сега беше вече върху водната повърхност. Добре. Какво следваше?

Защо е на повърхността? Той слабо си спомняше, че долу беше безопасно.

Лъки с голямо усилие наведе глава, затвори очи и после отново ги отвори. Мислите му бяха много неясни. Той трябваше някъде... някъде... за нещо да намери дума.

Да намери дума.

И той направи пробив! Сякаш някъде на мили в себе си той бе подпрял с рамо една врата, която внезапно се отворил. В главата му просветна и той си спомни нещо, което беше забравил.

Радиото на подводницата и космическата станция, разбира се.

– Не можахте да ме победите – каза дрезгаво гой. – Чувате ли? Аз помня и продължавам да си спомням.

Нямаше никакъв отговор.

Той извика високо и несвързано. Съзнанието му беше като на човек, който се бори със свръхдоза приспивателно. Поддържай мускулите си в действие, мислеше той. Продължавай да се разхождаш. Продължавай да се разхождаш.

В неговия случай той трябваше да държи съзнанието си будно, а нервните клетки в мозъка да работят. Прави нещо. Прави нещо. Спреш ли, те ще преодолеят съпротивата ти.

Лъки продължи да вика, а звукът премина в думи.

– Ще го направя! Ще го направя! Какво ще направя?

Това, което трябваше да направи, започна отново да му се изплъзва.

– Да се свържа по радиото със станцията... по радиото със станцията... – повтаряше трескаво на себе си той, но звуците започнаха да стават безсмислени.

Той се движеше. Тялото му се преместваше тромаво и несръчно, сякаш ставите му бяха дървени и заковани неподвижно, но се движеше. Обърна се към радиото. Видя го ясно за момент и после картината пред очите му се залюля и стана мъглява. Той напрегна съзнанието си, за да се справи с тази задача и радиото отново изплува ясно пред очите му. Виждаше предавателя, виждаше копчето за нагласяване на обхвата и честотните усилватели. Можеше да си спомни и да разбере как работи. Направи една мъчителна крачка, влачейки крак по пода и го завладя чувството, че нажежени до червено шипове се забиват в слепоочията му.

Той се олюля и падна на колене. После, страдайки силно, отново се изправи.

През замъглените си от болка очи все още можеше да различи радиото. Първо се премести единият му крак, а после и другият. Радиото изглеждаше отдалечено на сто ярда с размазани очертания и обвито от кървава мъгла. Ударите в главата на Лъки увеличаваха силата си с всяка стъпка,

Той се бореше да игнорира болката, да вижда само радиото, да мисли само за него. Принуждаваше краката си да се движат срещу едно еластично противодействие, което ги спъваше и изтласкваше назад.

Накрая Лъки вдигна ръка и когато пръстите му бяха на шест инча от копчето за обхвата, той разбра, че издържливостта му е към края си. Той не можа да се приближи повече, колкото и да се опитваше. Всичко беше свършило. Това беше краят.

„Хилда“ беше сцена на парализа. Евънс лежеше в безсъзнание на своето легло. Бигман беше се свил на пода. А макар Лъки упорито да се държеше на крака, единственият признак на живот у него бяха треперещите върхове на пръстите му.

Студеният глас прозвуча отново в съзнанието на Лъки със своята неумолима монотонност:

– Вие сте безпомощен, но не сте изгубили съзнание като вашите спътници. Вие ще страдате от тази болка, докато не решите да потопите подводницата. Кажете това, което желаем да узнаем и после

приключете със своя живот. Ние можем търпеливо да чакаме. Няма начин да ни победите. С никакъв подкуп! С никаква заплаха!

През своите безкрайни мъки Лъки почувствува една борба в бездейното си и пропито с болка създание, едно размърдване на нещо ново.

С никакъв подкуп? С никаква заплаха?

С никакъв подкуп?

Въпреки мъглявото полусъзнание искрата в неговия ум запали огън.

Той изостави радиото, отпрати мислите си за него и веднага пелената на болката се повдигна малко. Лъки се отдалечи с една несигурна стъпка от радиото и тя се повдигна още малко. Той изобщо забрави за радиото.

Лъки се опитваше да не мисли. Опитваше се да действа механично и без предварителен план. Те се бяха съсредоточили върху попречването да достигне радиото. В-жабите не трябваше да разберат другата опасност, с която щяха да се сблъскат. Жестокият враг не трябваше да разбере неговите намерения, за да не се опита да му попречи. Трябваше да действа бързо. Те не трябваше да го спрат.

Не трябваше!

Той беше достигнал аптечката и бе отворил вратичката ѝ. Не виждаше ясно и загуби драгоценни секунди в опипване.

– Какво е вашето решение? – попита гласът и свирепостта на болката започна да стяга отново младия член на Съвета.

Лъки намери каквото търсеше – една тумбеста стъкленница от синкав силикон. Пръстите му бръкнаха през нещо приличащо на обикновен памук, за да достигнат малкото езиче, с което се изключваше парамагнитното микрополе, държащо херметически затворено капачето на стъкленницата.

Той едва почувствува лекото му изместване, когато го докачи с нокът. Едва видя как капачето се отмести на една страна и падна и едва чу звука от удара му в пода. Лъки видя като през мъгла, че стъкленницата е отворена и вдигна ръка към устройството за изхвърляне на бокула.

Болката се върна с цялата си ярост. С лявата ръка повдигна окачени на панти капак на устройството, а с треперещата дясна ръка поднесе скъпоценната стъкленница към шестинчовия отвор.

Ръката му се преместваше цяла вечност. Той повече не виждаше. Червена мъгла бе покрила всичко.

Лъки усети ръката и стъкленницата, която държеше, да удрят стената. Той се опитваше да я бутне, но не можеше да я премести по-нататък.

Пръстите на лявата му ръка се преместиха малко по-надолу от мястото, където държаха отворен входа към устройството за изхвърляне на боклука и докоснаха стъкленицата.

Сега не смееше да я изпусне. Ако я изпуснеше, нямаше да може да намери сила да я повдигне отново.

Той държеше стъкленицата с двете ръце и те заедно я затеглиха. Тя се преместваше бавно нагоре, докато Лъки се приближаваше все повече към ръба на безсъзнанието.

И тогава стъкленицата изчезна!

От разстояние един милион мили, както му се стори, той чу свистенето на сгъстения въздух и разбра, че стъкленицата е изхвърлена в топлите води на океана.

За известно време болката стана непостоянна и после внезапно изчезна напълно.

Лъки внимателно се изправи и се отдалечи от стената. Лицето и тялото му бяха потънали в пот и все още му се виеше свят.

Толково бързо, колкото все още несигурно пристъпващите му крака успяха да го занесат, той се приближи до радиопредавателя и този път нищо не го спря.

Евънс седеше на един стол с глава заровена в ръцете си. Той бе утолил жаждата си и продължаваше непрекъснато да повтаря:

– Аз нищо не си спомням. Аз нищо не си спомням.

Бигман, гол до кръста, търкаше главата и гърдите си с влажна кърпа, а на лицето му се беше появила слаба усмивка.

– Аз си спомням – каза той. – Всичко си спомням. Една минута стоях и се вслушах какво говориш на глас. Лъки, а после без предупреждение се намерих проснат на пода. Не чувствавах нищо. Не можех да си обърна главата, нито дори да мигна, но чувах всичко. Чувах гласа и това, което му казваше, Лъки. Видях те да тръгваш към радиото...

Бигман пуфна и поклати глава.

– Ти разбра, че първия път не успях – каза спокойно Лъки.

– Не можех да разбера. Ти излезе от моето зрително поле и всичко, което можех да направя, беше да лежа и чакам да те чуя да предаваш. Нищо не стана и аз помислих, че са надвили и тебе. В съзнанието виждах и трима ни да лежим без надежда за спасение. Всичко беше свършило, а аз не можех да помръдна дори пръста си. Единственото нещо, което можех да направя, бе да дишам. После ти се върна и отново мина

пред очите ми, а аз исках да се смея, да плача и да викам едновременно, но не можех нищо да направя освен да лежа там, където бях. Можех да различа само как драскаше по стената. Лъки. Не разбирах какво, в името на Венера, правеше, но няколко минути по-късно всичко това премина. Огромен успех!

– Сега наистина ли се отправяме обратно към Афродита, Лъки? – попита уморено Евънс. – Няма ли грешка?

– Връщаме се обратно, ако не лъжат уредите – каза Лъки, – а аз мисля, че не лъжат. Щом се върнем и ни остане свободно време, ние всички ще обърнем малко внимание на медицината.

– Сън! – извика Бигман. – Всичко, което искам, е сън. Само два дни непробуден сън.

– Ще получиш и това – успокои го Лъки. Обаче Евънс бе преследван от преживяното повече от другите двама. Забелязваше се съвсем ясно от начина, по който се беше обхванал с ръце и свил на стола.

– Изобщо ли няма да ни пречат повече те? – попита той, натъртвайки леко на „те“.

– Не мога да гарантирам – отвърна Лъки, – но най-лошото в известен смисъл отмина. Аз се свързах с космическата станция.

– Сигурен ли си? Няма ли грешка?

– Никаква. Дори от там ме свързаха със Земята и говорих лично с Конуей. Тази част е уредена.

– Тогава значи всичко е уредено! – извика радостно Бигман. – Земята е подготвена. Тя знае вече истината за В-жабите.

Лъки се усмихна, но не направи никакъв коментар.

– Само едно нещо, Лъки – каза Бигман. – Кажи ми какво се случи. Как разчупи тяхната хватка? Марсиански пясъци! Какво направи?

– Нещо, за което трябваше да помисля много по-рано и което щеше да спести на всички ни голяма ненужна неприятност – отвърна той. – Гласът каза, че всичко, от което се нуждаят в живота, е да живеят и да мислят. Нали си спомняш, Бигман? По-късно той каза, че ние не можем по никакъв начин да ги заплашим или подкупим, нали така? Едва в последния момент установих, че ти и аз знаехме по-добре от тях.

– Аз ли знам по-добре? – попита смутено Бигман.

– Разбира се, че ти. Две минути след като видя първата В-жаба в живота си, ти откри, че да живеят и да мислят не е всичко, от което се нуждаят. Аз ти казах по пътя към повърхността, че венерианските животни приемат своя кислород от храната си и не е необходимо да дишат. Фактически казах, че те вероятно приемат твърде много кислород и

поради тази причина така много обичат храните с ниско кислородно съдържание като въглеродородите. Например, грес. Не си ли спомняш?

– Разбира се, че си спомням – ококори очи Бигман.

– Сега В-жабите ни държаха под умствен контрол, но за да го поддържат продължително време, те трябваше да се съсредоточат. И така, аз само трябваше да отвлека вниманието им или поне на тези, които бяха най-близо до подводницата и имаха най-силно влияние върху нас. За тази цел аз изхвърлих едно очевидно нещо.

– Но какво? Не се прави на интересен. Лъки.

– Изхвърлих една отворена стъкленица с вазелин, която взех от аптеката. Той е чист въглеродород в много по-висока степен от греста. Те не можах да устоят въпреки така големия залог. Най-близкостоящите до стъкленицата се гмурнаха за него. Намиращите се по-далеч В-жаби бяха в мисловна връзка с първите и техните съзнания мигновено се съсредоточиха върху въглеродорода. Те загубиха контрола си над нас и аз успях да се свържа с космическата станция. Това беше всичко.

– Е, тогава значи сме приключили с тях – заключи Евънс.

– Колкото се отнася до това, аз не съм съвсем сигурен – каза Лъки.

– Има няколко неща...

Той се обърна, мръщейки се, и стисна устни, сякаш беше казал вече твърде много.

Куполът проблясваше величествено отвън люка, а сърцето на Бигман подскочи при вида на тази гледка. След като се бе нахранил и даже беше дремнал малко, от него както винаги бликаше жизнерадостност. Лу Евънс се беше възстановил в значителна степен от своя собствен пессимизъм. Само Лъки не беше загубил уморения си вид.

– Казвам ти, В-жабите са деморализирани, Лъки – рече Бигман. – Виж, ние се върнахме, изминавайки почти сто мили през океана, а те нито веднъж не ни докоснаха. Е, не е ли така?

– Точно в този момент се чудя защо не получаваме отговор от купола – каза Лъки.

– Не би трябвало да се забавят толкова много – намръщи се на свой ред и Евънс.

– Нали не мислите, че може нещо вътре в града да не е в ред? – попита Бигман, местейки погледа си от единия към другия.

Лъки им направи знак с ръка да мълчат. От приемника се чу един нисък и бързо говорещ глас.

– Идентифицирайте се, моля.

– Това е наетата от Съвета подводница „Хилда“ – каза Лъки. – Тя е

излязла от Афродита и сега се връща в Афродита. Дейвид Стар я командва и той говори.

– Ще трябва да почакате.

– Каква е причината, моля?

– В момента всички шлюзове са заети.

– Това е невъзможно, Лъки – промърмори Евънс и се намръщи.

– Кога ще се освободи някой? – попита Лъки. – Дайте ми местоположението му и ме насочвайте към неговата околност с ултразвук.

– Ще трябва да чакате.

Връзката остана отворена, но човекът от другата страна престана да говори.

– Свържи се с члена на Съвета Морис, Лъки – предложи възмутен Бигман. – Така ще задвижим малко нещата.

– Морис мисли, че съм предател – каза колебливо Евънс. – Допускат ли да е решил, че си потънал заедно с мен, Лъки?

– Ако е така, той би бил любопитен да ни приеме в града – предложи Лъки. – Не, мисля си, че човекът, с който говорих, е под умствен контрол.

– За да не ни пусне да влезем ли? – попита Евънс. – Сериозно ли говориш?

– Съвсем сериозно.

– В края на краищата, няма начин по който да ни спрат да влезем, освен ако... – Евънс прибедня и с две бързи крачки отиде до люка. – Лъки, ти си прав. Те докарват едно бластерно оръдие! Възнамеряват да ни взривят!

Бигман също беше при люка. Нямаше никаква грешка. Част от купола се беше отместила на една страна, а през отвореното пространство някак нереална през слоя вода надничаше тумбеста тръба.

Замаян от ужас Бигман наблюдаваше как дулото се снишава и съсредоточава върху тях. „Хилда“ не беше въоръжена. Тя не можеше достатъчно бързо да набере скорост, за да избегне взривяването. Изглежда нямаше спасение от мигновената смърт.

15. ВРАГЪТ?

Но още докато чувствувах как стомахът му се свива при перспективата за предстоящото унищожение, Бигман чу равния глас на Лъки да говори убедително по предавателя:

– Подводницата „Хилда“ пристига с товар петрол... Подводницата „Хилда“ пристига с товар петрол... Подводницата „Хилда“ ...

От другата страна се чу един развълнуван глас.

– Говори Клемънт Хебър при управлението на шлюза. Какво не е в ред? Повтарям. Какво не е в ред? Клемънт Хебър...

– Те изтеглят оръдието обратно. Лъки! – извика Бигман.

Лъки въздъхна дълбоко, но само по този начин показа някакъв признак на напрегнатост.

– Подводницата „Хилда“ съобщава за влизане в Афродита – каза Лъки. – Моля, посочете шлюз. Повтарям. Моля, посочете шлюз.

– Можете да влезете в шлюз номер петнадесет. Следвайте насочващия сигнал. Изглежда, че тук има някакво объркване.

– Лу, поеми управлението – каза Лъки на Евънс като се изправи – и въведи по възможно най-бързия начин подводницата в шлюза.

Лъки направи знак на Бигман да го последва в другото помещение.

– Какво... какво... – запелтечи Бигман като повреден детски тапешник. Лъки въздъхна и каза:

– Помислих си, че В-жабите ще се опитат да ни задържат навън, но аз оправих нещата чрез номера с петрола. Не предполагах обаче, че ще се стигне дотам да насочват оръдие срещу нас. Това направи положението много тежко. Изобщо не бях сигурен, че номерът с петрола ще действа.

– Но как го направи?

– Отново въгледород. Петролът е въгледород. Думите ми прозвучаха по общата радиоуредба, а на В-жабите, които държаха под умствен контрол охраната на купола, бе отвлечено вниманието.

– Как В-жабите разбраха какво представлява петрола?

– Обрисовах го в моето съзнание, Бигман, и то с най-големите подробности, на които бе способно въображението ми. Знаеш, че могат да четат в съзнанието, когато подсилиш мисловните картини с говор. Но всичко това няма значение. – Гласът му падна до шепот. – Щом те са готови да ни взривят, щом са готови на нещо така жестоко насилствено

като това, значи са отчаяни... А ние също. Трябва веднага да сложим край на тази работа и да постъпим възможно най-правилно. Една грешка на този етап може да се окаже фатална.

Лъки извади от джобчето на ризата си една писалка и започна бързо да пише върху къс фолио.

– Това ще направиш, когато кажа думата – рече Лъки и показа написаното на Бигман. Бигман ококори очи.

– Но, Лъки...

– Шт! Не споменавай с думи нищо от написаното.

– Но сигурен ли си, че си прав? – попита Бигман.

– Надявам се. – На лицето на Лъки бе изписано безпокойство. – Земята вече знае за В-жабите, така че те никога няма да спечелят срещу човечеството, но все още могат да нанесат някои поражения тук на Венера. Трябва някак да ги предотвратим. Сега ясно ли ти е какво трябва да направиш?

– Да.

– В такъв случай... – Лъки зави фолиото на руло и го смачка със силните си пръсти. Топчицата, която се получи, той върна в джобчето на ризата си.

– Ние сме в шлюза, Лъки – каза Лу Евънс. – След пет минути ще бъдем в града.

– Добре. Свържи се с Морис по радиото – каза Лъки.

Те отново бяха в Щаба на Съвета в Афродита. В същата стая, мислеше Бигман, в която за пръв път беше срещнал Лу Евънс и за пръв път бе видял В-жаба. Той потръпна при мисълта за тези мисловни пипала, проникнали за пръв път в съзнанието му без да знае.

Единственото нещо, по което стаята се отличаваше сега, беше че липсваха аквариум и блюдата с грахови зърна и грес. Високите маси при фалшивия прозорец бяха празни.

Веднага щом влязоха, Морис мълчаливо им обърна внимание на това. Пълничките му бузи бяха увиснали, а около очите си имаше кръгове от преумора. Ръкостискането на пухкавата му ръка беше неуверено.

Бигман внимателно постави на една от масите това, което носеше.

– Вазелин – поясни той.

Лу Евънс седна. Същото стори и Лъки.

Морис остана прав.

– Освободих се от В-жабите в тази сграда – каза той. – Това е

всичко, което можах да направя. Не мога да помоля хората да направят същото със своите любимци без причина. А аз очевидно не можех да им я кажа.

– Това ще е достатъчно – каза Лъки. – По време на тази дискусия, все пак, аз искам да задържащ погледа си върху въглеродорода. Дръж неговото съществуване твърдо в съзнанието си.

– Мислиш ли, че това ще помогне? – попита Морис.

– Така мисля.

Морис спря да се разхожда непосредствено пред Лъки.

– Стар, не вярвам на тази история – прогърмя внезапно гласът му. – В-жабите са от много години в града. Почти от самото му построяване.

– Ти трябва да си спомниш... – започна Лъки.

– Че съм под тяхно влияние ли? – попита почервенял Морис. – Не е вярно, отричам.

– Няма нищо срамно в това, доктор Морис – каза отривисто Лъки. – Евънс беше под техен контрол дни наред, а Бигман и аз също не можахме да го избегнем. Възможно е да не си усетил, че в мозъка ти е било чоплено.

– Не съществува никакво доказателство за това, но няма значение – каза гневно Морис. – Да предположим, че си прав. Въпросът е какво можем да направим? Как да ги победим? Няма полза да изпращаме хора срещу тях. Ако докараме флотата да бомбардира Венера от Космоса, те могат да отворят принудително куполните шлюзове и за отмъщение да потопят всички градове на планетата. Във всеки случай, ние никога няма да можем да убием всички В-жаби на Венера. Те разполагат с осемстотин милиона кубически мили океан, за да се скрият и могат да се размножават бързо, ако поискат. Признавам, че свързването ти със Земята беше крайно необходимо, но все още остават нерешени голям брой проблеми.

– Прав си – съгласи се Лъки, – но работата е, че аз не казах на Земята всичко. Не можех, докато не бях се уверил, че знам истината. Аз ...

Светна сигналът на вътрешния визофон.

– Какво има? – попита Морис.

– Лиман Търнър е тук за уговорената среща, сър – беше отговорът.

– Една секунда – каза венерианинът и попита Лъки с нисък глас: – Сигурен ли си, че ни е нужен? – Нали ти уговори тази среща относно укрепването на транзайтовите прегради в града?

– Да, но...

– И Търнър е жертва. Доказателството за това може да бъде

изяснено тук. Той е единственият високопоставен служител освен нас, който със сигурност също изглежда засегнат. Мисля, че е необходимо да говорим с него.

– Изпратете го горе – нареди Морис по вътрешния визифон.

Изпитото лице на Търнър и кривият му нос представляваха маска на питация, когато влезе. Тишината в стаята и начинът, по който другите се взираха в него, можеше да изпълни с лошо предчувствие и далеч по-малко чувствителен човек.

– Нещо лошо ли е станало, джентълмени? – попита той, след като постави куфарчето-компютър на пода.

Бавно и предпазливо Лъки му очерта проблема в общи линии.

– Искате да кажете, моето съзнание... – едва се промъкнаха думите през тънките му устни.

– Как иначе мъжът при шлюза би могъл да узнае точния начин, по който да не допусне неканени гости? Той е бил несръчен и необучен и все пак се е барикадирал с електронно съвършенство.

– Никога не съм мислил за това – измънка почти неразбираемо Търнър. – Как може да съм го пропуснал?

– Те са искали да го пропуснете – каза Лъки.

– Това ме кара да се срамувам.

– Не само вие се срамувате, Търнър. Аз, доктор Морис, членът на Съвета Евънс...

– Тогава какво ще правим?

– Точно за каквото молеше доктор Морис, когато пристигнахте – каза Лъки. – За него ще са необходими мислите на всички ни. Една от причините, поради които предложих да присъствувате на това събиране е, че може да ни бъде нужен вашият компютър.

– Океани на Венера, надявам се, че е така – каза трескаво Търнър – Ако бих могъл да направя нещо, за да компенсирам... – Той млъкна и постави ръка на челото си, сякаш се страхуваше, че има чужда глава на раменете. – Сами ли сме сега?

– Ще бъдем сами, докато се съсредоточаваме върху този вазелин – намеси се Евънс.

– Не разбирам. Защо това трябва да помогне?

– Ще помогне. В момента няма значение как – каза Лъки. – Искам да продължа с това, което говорех при вашето пристигане.

Бигман подскочи заднешком и седна на масата, на която някога стоеше аквариумът и докато слушаше се взираше в стъкленницата на другата маса.

– Сигурни ли сме, че В-жабите са истинската заплаха? – попита Лъки.

– Но тази теория е ваша – отвърна изненадан Морис.

– О, съгласен съм, че са средство за пряко контролиране на човешкото съзнание, но те ли са истинският враг? Те противопоставят своите съзнания на съзнанията на земляните и доказват, че са страхотни опоненти, въпреки че отделните В-жаби съвсем не приличат на разумни същества.

– Как така?

– В-жабата, която имахте в тази стая, не беше достатъчно разумна, за да стои настрана от нашите съзнания. Тя предаде своята изненада от факта, че ние сме без мустаци. Тя нареди на Бигман да ѝ даде грахово зърно потопено в грес. Беше ли това разумно? Тя веднага се издаде.

– Може би не всички В-жаби са разумни същества – предположи Морис, свивайки рамена.

– Работата е по-дълбока. Ние бяхме безпомощни в тяхната умствена хватка върху океанската повърхност. Все пак, понеже се досетих за някои неща, аз им подхвърлих една стъкленица с вазелин и това даде резултат. Той ги разпръсна. Обърнете внимание че бе поставена на карта цялата им кампания. Те трябваше да ни попречат да разкажем на Земята за тях, но развалиха всичко заради една стъкленица с вазелин. Те отново почти ни надвиха, когато се опитвахме да се върнем в Афродита. Оръдието вече се насочваше към нас, когато само споменаването на петрол провали плановете им.

Търнър се размърда на мястото си.

– Вече разбирам какво искате да кажете чрез петрола, Стар – рече той. – Всички знаят, че В-жабите са луди за всякакви видове грес и че я желаят твърде силно.

– Твърде силно я желаят същества, които са достатъчно разумни, за да се борят със земляните ли? Бихте ли изоставили жизнено важна победа, Търнър, заради една пържола или парче шоколадова торта?

– Разбира се, че не. Но това не доказва, че една В-жаба не би постъпила така.

– Съгласен съм, че не го доказва. Съзнанието на В-жабата е чуждо за нас и не можем да предполагаваме, че каквото оказва влияние на нас трябва да влияе ѝ на тях. Все пак работата с отвлечането на вниманието им с помощта на въглеродород е подозрителна. Това ме кара да сравнявам В-жабите по-скоро с кучетата, отколкото с хората.

– По какъв начин? – попита Морис.

– Ами помислете – каза Лъки. – Едно куче може да бъде обучено да прави голям брой неща, изглеждащи на пръв поглед разумни. Едно същество, което никога преди не е виждало или чувало за куче, наблюдавайки куче-водач на слепия си господар, би се запитало кой от двамата е по-разумно същество. Но ако съществото мине покрай тях, носейки кокал с месо и забележи, че вниманието на кучето моментално се отклонява, то би се досетило за истината.

– Опитвате се да кажете, че В-жабите са само оръжие в ръцете на човека ли? – попита Търнър, а светлосините му очи заплашваха да изхвъркнат от орбитите си.

– Не ви ли се струва възможно, Търнър? Както само преди малко каза доктор Морис, В-жабите са в града от много години, но само от няколко месеца насам причиняват неприятности. И тогава неприятностите са започнали банално с човек, който раздавал пари на улицата. Като че ли някои хора са се научили как да използват естествената способност за телепатия на В-жабите като средство за натрапване на своите мисли и заповеди на други човешки създания. Сякаш отначало те е трябвало да тренират, да научат за природата и границите на своите инструменти, да развият тяхното управление, докато не дойде времето да вършат големи неща. В края на краищата, тяхната цел не е била маята, а нещо повече. Може би контрол върху Слънчевата конфедерация или дори върху цялата Галактика.

– Не мога да повярвам в това – каза Морис.

– Тогава ще ви дам още едно доказателство. Когато бяхме в океана, един глас на мисълта (вероятно на една В-жаба) започна да ни говори. Гласът се опитваше да ни накара насила да му дадем някаква информация и след това да се самоубием.

– Е?

– Гласът минаваше през една В-жаба, а не беше нейният собствен. Той беше на човешко същество.

Лу Евънс подскочи от изненада и се втренчи с невярващи очи в Лъки.

– Дори Лу не може да повярва, но това е така – каза с усмивка Лъки. – Гласът използваше странни понятия като „машини от лъскав метал“ вместо кораби. Ние трябваше да си помислим, че на В-жабите са непознати такива понятия, а гласът имаше за задача да ни накара да си въобразим, че чуваме нещо познато, но изказано по заобиколен начин. В този момент, обаче, гласът се samozабрави. Спомням си какво го чух да казва. Спомням си го дума по дума: „Животът ще свърши за вашите

хора, както угасва един огън. Той ще бъде духнат и животът няма да гори повече“.

– Е? – попита отново флегматично Морис.

– Още ли не можете да разберете? Как В-жабите биха могли да използват понятия като „угасва един огън“ или като „животът няма да гори повече“? Ако гласът се преструва, че е на В-жаба, която не разбира понятия като „кораб“, как така е наясно какво е „огън“?

Сега всички разбраха, а Лъки гневно продължи нататък.

– Атмосферата на Венера е съставена от азот и въглероден двуокис. В нея няма кислород. Ние всички знаем това. В атмосферата на Венера нищо не може да гори. Не може да съществува никакъв пламък. В продължение на един милион години вероятно никоя В-жаба не е имала възможност да види огън и нито една от тях не знае какво представлява той. Дори да допуснем, че някои от тях са виждали огън и пламък в градските куполи, те не биха могли да разберат неговото естество по-добре, отколкото това на корабите. Според мен мислите, които получавахме, не бяха дела на В-жаба, а на човек, използващ я само като канал между неговото съзнание и нашите съзнания.

– Но как би могло да се направи това? – попита Търнър.

– Не зная – отвърна Лъки, – а бих желал да знам. За намирането на такъв начин със сигурност е бил необходим превъзходен ум. Човекът трябва да е бил много добре запознат с работата на една нервна система и за свързаните с нея електрически явления. – Лъки погледна хладно Морис. – Това може да направи например човек, който е специалист по биофизика.

Очите на всички се обърнаха към венерианския член на Съвета, чието лице беше така обезкръвено, че сивите му мустаци едва се забелязваха на фона на бледната кожа.

16. ВРАГЪТ?

– Опитвате се да... – успя само да каже Морис, а гласът му заскрибуца и пресека.

– Не правя никакво определено изявление – рече спокойно Лъки. – Направих само едно предположение.

Морис безпомощно се огледа. Той се обърна подред към всеки един от останалите четирима мъже и видя как всеки чифт очи среща неговите като хипнотизиран.

– Тоаа е лудост – каза той със задавен глас. – Абсолютно безумие. Аз бях първият, който съобщи за цялата тази... тази неприятност на Венера. Намерете първоначалния рапорт в Щаба на Съвета. Под него стои моето име. Защо ще се обаждат на Съвета, ако аз съм... А моят мотив? Е? Какъв е бил моят мотив?

Членът на Съвета Евънс се чувствуваше неловко. От бързия поглед, който хвърли към Търнър, Бигман отгатна, че тази вътрешна за Съвета, кавга пред един външен човек не му харесваше.

– Това обяснява усилието на Морис да ме дискредитира – каза все пак Евънс. – Аз бях външен човек и можех да попадна на истината. Със сигурност открих половината от нея.

Морис дишаше тежко.

– Отказвам някога да съм правил подобно нещо – заяви той. – Цялата тази работа е някакъв вид заговор срещу мен и накрая ще се стъжни на всеки от вас, който се присъедини към него. Правдата ще възтържествува.

– Намеквате, че ще поискате Съветът да заведе дело? – попита Лъки. – Да пледирате вашия случай на събрание на членовете на Централния комитет на Съвета ли искате?

Лъки споменаваше, разбира се, за предвидената процедура в случай на съдебен процес срещу членове на Съвета, обвинени в предателство спрямо него и Слънчевата конфедерация. В цялата история на Научния съвет нито един човек не беше стоял пред такъв съд.

При споменаването на това, всички опити на Морис за овладяване на чувствата, които изпитваше, изчезнаха. Той скочи с вик и се хвърли заслепен от ярост към Лъки.

Лъки бързо скочи през облегалката на стола, на който седеше и същевременно даде на Бигман уговорения знак.

Бигман това чакаше. Той последва инструкциите, които Лъки му беше дал на борда на „Хилда“ при преминаването им през шлюза на ку-пола на Афродита.

Чу се изстрел от бластер, който беше с ниска интензивност, но неговото йонизиращо излъчване произведе във въздуха остър мирис на озон.

За момент всички движения бяха преустановени. Морис, с опряна на преобърнатия стол глава, не направи опит да стане. Бигман замръзна неподвижен като малка статуя, държейки бластера все още на хълбока, сякаш бе замръзнал в момента на стрелбата.

А целта на бластерния изстрел лежеше разрушена на пода.

Лу Евънс първи дойде на себе си, но само да възкликне остро:

– Какво направихте? – прошепна Лиман Търнър. Морис, който дишаше тежко вследствие на неотдавнашното си усилие, не можа да каже нищо, но мълчаливо обърна очи към Бигман.

– Добър изстрел, Бигман – похвали го Лъки, а Бигман се усмихна.

Черното куфарче-компютър на Лиман Търнър лежеше разбито на хиляди парчета.

– Моят компютър! Идиот такъв! – повиши тон той. – Какво направихте?

– Само това, което трябваше, Търнър – рече строго Лъки. – Сега всеки е спокоен.

Той се обърна към Морис и му помогна да се изправи.

– Моите извинения, доктор Морис – каза Лъки, – но аз трябваше да съм сигурен, че вниманието на Търнър е насочено в напълно погрешна посока. Трябваше да използвам вас, за да го постигна.

– Искате да кажете, че не ме подозирате за... за... – заекна Морис.

– Нито за миг не съм ви подозирал – отвърна Лъки.

– Тогава, предполагам, че ще обясните поведението си, Стар – каза Морис, който се бе отдръпнал настрана и го гледаше с гневен поглед.

– Преди тази конференция – поясни Лъки – никога не бих посмял да кажа на когото и да е, че според мен зад В-жабата стои човек. Не можех дори да изложа доводите си в моето съобщение до Земята. Струваше ми се очевидно, че ако бях направил това, истинският враг ще изпадне в достатъчно силно отчаяние, за да предприеме някакви действия, като например, да потопи някой от градовете и да ни изнудва с възможността да потопи и друг. Докато не знаеше, че съм минал отвъд В-жабата в моите подозрения, аз се надявах, че той за известно време ще се въздържи от действия или най-малко ще се опита да убие само моите

приятели и мен. На тази конференция аз можех да говоря по тази работа, защото вярвах, че въпросният човек ще присъствува. Обаче не посях да предприема някакво действие срещу него без подходяща подготовка от страх, че той би могъл да ни постави под контрол, въпреки наличието на въглеродород и че действията му след това могат да бъдат драстични. Първо трябваше напълно да отклоня вниманието му, за да бъде сигурен, че поне за няколко секунди той ще бъде погълнат от повърхностните действия на групата и няма да открие чрез своите В-жаби силните емоции, които биха могли да изтекат от съзнанието на Бигман и от моето. За по-сигурно в сградата нямаше В-жаби, но той можеше също така добре да използва В-жабите от другите части на града, както и тези на океанската повърхност, отдалечени на мили от Афродита. Тогава, за да отвлека вниманието му, аз обвиних вас, доктор Морис. Не можех да ви предупредя, защото исках емоциите да са автентични и те бяха точно такива. Вашето нападение върху мене беше всичко, което бе нужно.

Морис измъкна от един джоб голяма носна кърпа и избърса лъщящото от пот чело.

– Това беше много смело, Лъки, но мисля, че разбирам. Значи, Търнър е човекът, нали?

– Той е – потвърди Лъки.

Търнър беше коленичил и се ровеше в остатъците от своя уред.

– Вие унищожихте моя компютър – каза той, вдигайки изпълнен с омраза поглед към Лъки.

– Съмнявам се това да е било компютър – възрази Лъки, – Беше твърде неразделен ваш спътник. Когато ви срещнах за пръв път, вие бяхте с него. Твърдахте, че го използвате за изчисляване на здравината на вътрешните прегради на града срещу заплахата от наводнение. Бях запланувал да ви задам само някои въпроси, които не изискват изчисления и вие знаехте това. Обаче все пак го донесохте със себе си. Не склонихте да го оставите в съседната стая. Той трябваше да бъде с вас, в кратката ви. Защо?

– Компютърът беше моя собствена конструкция – отвърна отчаяно Търнър. – Бях привързан към него и винаги го носех със себе си.

– По моя преценка той тежеше поне двадесет-двадесет и пет фунта. Бе твърде тежък дори за привързаност. Не беше ли това използването от вас уред за постоянна връзка с В-жабите?

– Как мислите да го докажете? – попита внезапно Търнър. – Казахте, че самият аз съм жертва. Всички тук са свидетели и могат да го

потвърдят.

– Да – съгласи се Лъки. – Човекът, който въпреки своята неопитност така експертно се беше барикадирал в шлюза на купола, е получил информацията за това от вас. Открадната ли е била тя от вашето съзнание или вие доброволно я подарихте?

– Нека поставя въпроса пряко, Лъки – намеси се гневно Морис. – Отговорен ли сте или не за епидемията на мисловен контрол, Търнър?

– Разбира се, че не съм! – извика Търнър. – Вие не можете да приемете нищо само въз основа на казаното от един млад глупак, който мисли, че като е член на Съвета може да приписва своите догадки на другите.

– Кажете ми, Търнър, спомняте ли си онази нощ, когато в един от шлюзовете на купола седеше човек с лоста в ръката си? Спомняте ли си добре това?

– Много добре.

– Спомняте ли си, че дойдохте при мен и ми казахте, че ако шлюзовете бъдат отворени, вътрешните транзайтови прегради няма да издържат и градът ще бъде залят с вода? Вие бяхте много уплашен, почти в паника.

– Да, бях. И още съм. Това нещо е за паника, щом не си смелият Лъки Стар – каза той, свивайки презрително устни.

Лъки игнорира това.

– Не дойдохте ли вие при мен с тази информация, за да добавите още малко към вече съществуващия хаос? Не искахте ли да се подсигурите, че всички ние ще бъдем объркани достатъчно дълго време, за да успеете да изкарате Лу Евънс от града и за по-голяма безопасност да го убие в океана? Евънс беше труден за манипулиране и знаеше твърде много за В-жабите. Може би вие се опитвахте и мен да изплашите и изгоните от Афродита и Венера?

– Всичко това е смешно – отвърна Търнър. – Вътрешните прегради са наистина недостатъчно здрави. Попитайте Морис.

– Опасявам се, че Търнър тук е прав – съгласи се неохотно Морис.

– Няма значение – каза Лъки. – Нека разгледаме спокойно този случай. Имаше реална опасност и Търнър оправдано беше в паника... Вие сте женен, Търнър.

– Е и? – попита Търнър като погледна неспокойно Лъки в лицето и после отново отместил погледа си.

– Жена ви е хубава и е значително по-млада от вас. Вие сте женени вече от цяла година.

– И какво доказва това?

– Че вие вероятно сте силно привързан към нея. Веднага след сватбата сте се преместили в скъп апартамент, за да ѝ доставите удоволствие. Позволили сте ѝ да го декорира според нейния вкус, въпреки че той се различава от вашия. Вие сигурно не бихте се отнесли небрежно към нейната безопасност, нали?

– Не разбирам за какво говорите.

– Мисля че разбирате. Единствения път, когато срещнах вашата жена, разбрах от нея, че тя е спала по време на цялото вълнение през миналата нощ. Беше много разочарована, че го е проспала. Тя се похвали също в колко хубав апартамент живее. Каза, че в него има дори „камера“. За нещастие, тогава това не означаваше нищо за мен, иначе щях да разбера истината още в същия момент. Разбрах я по-късно на дъното на океана, когато Лу Евънс случайно спомена тази дума и ми обясни какво означава. Думата „камера“ се използва на Венера за означаване на специални укрытия, които са изградени така, че да могат да противостоят на цялата сила на океана в случай, че венеротресение разруши купола. Сега разбирате ли за какво говоря?

Търнър мълчеше.

– Ако сте бил уплашен от застрашаваща целия град катастрофа тази нощ – продължи Лъки, – защо не сте помислили за вашата жена? Вие говорехте за спасяване на хора, за напускане на града. Нито за миг ли не си помислихте за безопасността на жена си? В сутерена на вашия жилищен блок има камери. Две минути и тя щеше да бъде в безопасност. Трябваше само да ѝ се обадите и я предупредите. Но вие не го направихте. Оставихте я да спи.

Търнър измърмори нещо.

– Не казвайте, че сте забравил – това е съвсем невероятно. Можете да забравите за всичко друго, но не и за безопасността на жена ви. Позволете ми да предложа едно алтернативно обяснение. Вие не се безпокоехте за вашата жена, защото сте знаел, че не я заплашва реална опасност. Вие сте знаел, че шлюзът на купола никога няма да бъде отворен. – Гласът на Лъки беше твърд и гневен. – А сте знаел, че няма да бъде отворен, защото сам сте упражнявал умствен контрол над човека при лоста. Издаде ви голямата привързаност към жена ви. Вие не бихте обезпокоили нейния сън, само за да направите фалшивата тревога по-правдоподобна.

– Няма да кажа нищо повече без адвокат – каза внезапно Търнър. – Това, което имате, не е доказателство.

– Но все пак е достатъчно основание за пълно разследване от Съвета – каза Лъки. – Доктор Морис, бихте ли арестували Търнър в подготовка за пътуване под охрана към Земята? Бигман и аз ще отидем с него. Ще имаме грижата да пристигне там невредим.

– Марсиански пясъци, Лъки – каза с безпокойство Бигман, когато се върнаха отново в хотела, – не виждам как ще намерим доказателство срещу Търнър.

Лъки, с една топла вечеря от мая в стомаха, бе за пръв път в състоянието да се отпусне, откакто с Бигман бяха проникнали през облачната бариера, която обгръщаше Венера.

– Не мисля, че законното доказателство или ексукуирането на Търнър ще бъде главното, от което ще се интересува Съветът.

– Лъки! Защо не? Този човек...

– Зная. Той е няколкократно убиец. Определено има диктаторски амбиции, така че е също и предател. Но по-важно и от двете неща е фактът, че е създал гениален уред.

– Имаш пред вид неговата машина ли?

– Да, разбира се. Ние унищожихме може би единствения екземпляр, а се нуждаем от него, за да направим друга. Има много въпроси, които бихме желали да му зададем. Как Търнър управляваше В-жабите? Инструктирал ли ги е подробно, когато е искал да убие Евънс? Казвал ли им е всяка стъпка от процедурата, заповядвайки им да доведат гигантското петно? Или просто е казал „Убийте Евънс“ и е оставил В-жабите да свършат своята работа като добре дресирани кучета по начин, който те решат, че е най-добър? Освен това, можеш ли да си представиш ползата от един такъв уред? Той би могъл да ни предложи съвсем нов метод за атакуване на душевните болести и нов начин за борба с криминалните подбуди. Накрая би могъл дори да предотврати бъдещи войни или да побеждава бързо и безкръвно враговете на Земята, ако я нападнат. Точно както този уред беше опасен в ръцете на един завладян от диктаторски амбиции човек, той може да бъде много полезен в ръцете на Съвета.

– Мислиш ли, че Съветът ще го убеждава да направи друг уред? – попита Бигман.

– Така мисля, но с подходяща охрана за безопасност. Ако му предложим извинение и реабилитация с алтернатива доживотен затвор без шанс дори да види жена си отново, мисля, че ще се съгласи да ни помогне. И, разбира се, една от първите задачи на уреда ще бъде да изследва

собственото съзнание на Търнър, помагайки му да се излекува от неговото ненормално желание за власт и да спаси за служба на човечеството един първокласен мозък.

На следващия ден те щяха да напуснат Венера и да се отправят отново към Земята. Лъки мислеше с носталгия за красивото синьо небе на своята родна планета, за въздух на открито, естествена храна и селския живот.

– Запомни, Бигман, лесно е да „защитиш обществото“ като езекутираш един престъпник. С това няма да върнеш жертвите му. Много по-добре ще бъде, ако той може да бъде излекуван и използван, за да направи живота на обществото по-добър и по-весел!

КРАЙ

© 1954 Айзък Азимов
© 1992 Григор Попхристов, превод от английски

Isaac Asimov
Lucky Starr and the Oceans of Venus, 1954

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПИРАТИ ОТ АСТЕРОИДИТЕ. 1992. Изд. Атлантис, София. Романи. Превод: от англ.
Григор ПОПХРИСТОВ [Space Ranger; Pirates of The Asteroids; Ocean of Venus, Isaac
ASIMOV]. Формат: 20 см. Офс. изд. Тираж: 20 000 бр. Страници: 520. Цена: 30.00 лв.
Съдържание:

Космически скитник
Пирати от астероидите
Океаните на Венера

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1112>]